

Τα αδιέξοδα του αστικού κόσμου δεν είναι των λαών!

Νέα χρονιά αγώνων και αναμετρήσεων χρειάζεται ο κόσμος της δουλειάς!

Το νέο έτος ήρθε «κουβαλώντας» ένα βαρύ φορτίο προκλήσεων και ζητημάτων με τα οποία πρέπει να αναμετρηθούν το προλεταριάτο και οι λαοί. Σε έναν κόσμο που συνταράσσεται από την ολόπλευρη κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος και

την άγρια διαπάλη των ιμπεριαλιστών για το ξαναμοίρασμα των ζωνών κυριαρχίας, με όσα αυτά παράγουν στη σύμπλεξη και την αλληλοτροφοδότησή τους, μέρα με τη μέρα γίνεται όλο και πιο αισθητή η απουσία της κατεύθυνσης που μπορεί να τα βάλει με τα σκοτάδια

της εποχής μας και που πρέπει να οικοδομηθεί μέσα από την πάλη των λαών: αυτή της οργάνωσης των μαζών μέχρι και το ανώτερο πολιτικό επίπεδο, της επαναστατικής ανατροπής του συστήματος της εκμετάλλευσης, της κομμουνιστικής προοπτικής.

συνέχεια στη σελ.2

Συρία

Με ιμπεριαλιστικά και αντιδραστικά υλικά
Μαύρο το μέλλον της χώρας

σελ. 12,13

Αθήνα
22-23 Φλεβάρη 2025

Διεθνιστικό
Αντιπολεμικό
Αντιιμπεριαλιστικό
Δήμερο

Στο διήμερο καλούνται και θα συμμετέχουν αριστερές-επαναστατικές οργανώσεις και κόμματα από την Ασία, την Ευρώπη και τη Λατινική Αμερική, και βέβαια από τη χώρα μας. Με αφορμή την επέτειο τριών χρόνων από την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία, επιδιώκεται μέσα από αυτή τη διοργάνωση να γίνουν βήματα συντονισμού-συγκρότησης της αντιιμπεριαλιστικής-αντιπολεμικής πάλης, καθώς και ανταλλαγή εκτιμήσεων και προσεγγίσεων για τις εξελίξεις, την κατάσταση της πάλης των λαών και τα καθήκοντα του κινήματος και των κομμουνιστών.

(σελ. 18)

Ελληνοτουρκικά
Σε νέες περιπέτειες μετά τη Συρία

(σελ.7)

ΚΚΕ, ΕΕ και ελληνοτουρκικά
Οι πόλεμοι και η συστράτευση
ή μη με τις άρχουσες τάξεις
αποτελεί σταθερή διαχωριστική
γραμμή επαναστατικής γραμμής –
οπορτουισμού

(σελ. 6)

Εργαζόμενοι στα νοσοκομεία
Η επίθεση θα ενταθεί –
Αγώνας και αντίσταση
είναι η μόνη διέξοδος

(σελ.8)

Οι διαγραφές φοιτητών στην προμετωπίδα της επίθεσης του συστήματος στην τριτοβάθμια εκπαίδευση

(σελ. 15)

Αθήνα
Σάββατο 18/1 στις 12.00
στη Νομική

Ανοιχτή σύσκεψη
εργατικών σχημάτων,
σωματείων και συλλογικοτήτων
για την ανατροπή
του ν.5613/2024
για τον κατώτατο μισθό.

Τα αδιέξοδα του αστικού κόσμου δεν είναι των λαών!

Νέα χρονιά αγώνων και αναμετρήσεων χρειάζεται ο κόσμος της δουλειάς!

συνέχεια από σελ. 1

Κοντεύουν να συμπληρωθούν τρία χρόνια από την έναρξη του άδικου πολέμου στην Ουκρανία, με την εκατόμβη των νεκρών και των τραυματισμένων, και κάθε άλλο παρά διαφαίνεται στον ορίζοντα η οποιαδήποτε προοπτική αποκλιμάκωσης, παρά τις αγωνιώδεις απόπειρες των «έγκριτων» αναλυτών να μας πείσουν να πάρουμε στα σοβαρά τις μεγαλοστομίες του νέου «πλανητάρχη» σχετικά με το υποτιθέμενο σχέδιο λήξης «εντός 24ώρου». Με το ουκρανικό πεδίο και τη σύγκρουση των ΗΠΑ-Δύσης με τη Ρωσία ως επίκεντρο, ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός παροξύνεται, αναδεικνύει διαρκώς νέες εστίες αντιπαράθεσης στον πλανήτη, γεννώντας εκρηκτικά αδιέξοδα με βάση τις δυνάμεις, τις σχέσεις και τους συσχετισμούς στο εσωτερικό του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, αλλά και τους μεγαλύτερους κινδύνους για τους λαούς.

Στη «φλεγόμενη περίμετρο» γύρω από το κύριο μέτωπο της Ουκρανίας, άλλωστε, εντάσσεται η συνεχιζόμενη γενοκτονία του ηρωικού παλαιστινιακού λαού από το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ, καθώς και το βάθεμα του ρημάγματος της Συρίας, μετά την πρόελαση της HTS και την ανατροπή του καθεστώτος Άσαντ, που ενορχήστρωσαν οι Αμερικάνοι και Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, με στόχους από την αναίρεση των επιτυχιών της επέμβασης του ρωσικού ιμπεριαλισμού το 2015 έως και την πλήρη αμφισβήτηση των ερεισμάτων που διαθέτει στην περιοχή.

Σε αυτές τις συνθήκες, η στροφή στην πολεμική οικονομία όλων των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων δεν αφορά μόνο ή κυρίως την «αναζήτηση κερδοφόρων επενδυτικών προορισμών για τα λιμνάζοντα κεφάλαια», όπως μας πληροφορούν συχνά οι οικονομίστικες αναλύσεις του ΚΚΕ και όχι μόνο, αλλά, ακριβώς, την προετοιμασία των όρων για τον επόμενο παγκόσμιο πόλεμο, που χαρακτηρίζει την περίοδο που διανύουμε. Βεβαίως, σε συνάρτηση με αυτή τη διαδικασία, τα σημάδια μιας νέας όξυνσης της καπιταλιστικής κρίσης πολλαπλασιάζονται και έχουν χτυπήσει για τα καλά την πόρτα των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστικών οικονομιών, όπως αυτές της Γερμανίας και της Γαλλίας, των οποίων τα πολιτικά συστήματα τραντάζονται από τις δονήσεις που παράγει η συμμετοχή τους σε έναν πόλεμο που διεξάγεται στην ήπειρό τους, χωρίς όμως να είναι σε θέση να διεκδικήσουν σε αυτόν τον ρόλο που θεωρούν ότι τους αντιστοιχεί. Το νέο κλεί-

Στις 6 Γενάρη 2025, τέσσερα χρόνια μετά την εισβολή, το Κογκρέσο επικύρωσε το αποτέλεσμα των εκλογών και την εκλογή Τραμπ. Η κατάληψη του Καπιτωλίου έγινε με ψήφους...

σιμο της στρόφιγγας του φθηνού ρωσικού αερίου διαμέσου της Ουκρανίας, μάλλον, έρχεται να προσθέσει νέα προβλήματα και να επιδεινώσει την ενεργειακή κρίση της ΕΕ, που αφορά πλέον και τα στρατηγικά της αποθέματα που βρίσκονται μειούμενα, πέρα από την εκτίναξη του κόστους που αναπόφευκτα θα φορτωθεί στα συνήθη υποζύγια.

Παράλληλα, οι εκβιασμοί της επερχόμενης προεδρίας Τραμπ προς τους ιμπεριαλιστές στην Ευρώπη έχουν ήδη ξεκινήσει, προτού καν αναλάβει επισήμως καθήκοντα. Και ενώ δεν μπορούν να γίνουν ασφαλείς εκτιμήσεις για τις άμεσες κινήσεις της νέας διοίκησης της αμερικανικής υπερδύναμης, που καλείται να αντιμετωπίσει τη σχετική αποδυνάμωση του πρώτου ιμπεριαλισμού του πλανήτη, η επιθετική ρητορική του τελευταίου διαστήματος δίνει δείγματα γραφής για το περιεχόμενο του MAGA («Make America Great Again») στις σημερινές συνθήκες απέναντι στους «συμμάχους»-ανταγωνιστές. Οι πολλαπλές παρεμβάσεις, οι ανακοινώσεις για προετοιμασία εμπορικού πολέμου, οι απειλές έως και για στρατιωτική δράση στην περίπτωση της

Γροιλανδίας (σε στρατηγικό σημείο αντιπαράθεσης με τον ρωσικό ιμπεριαλισμό στην Αρκτική) και της διώρυγας του Παναμά, οι ειρωνικές δηλώσεις απέναντι σε άλλους δυτικούς ηγέτες, καθώς και οι απροκάλυπτες επαφές με αντιπολιτευόμενες ακροδεξιές δυνάμεις σε μια σειρά χώρες, με τον Μασκ σε ρόλο «προβοκάτορα», αυτό που σίγουρα φανερώνουν είναι μια κατεύθυνση κλιμάκωσης της πίεσης στη λοιπή Δύση για να στοιχηθεί στις στρατηγικές επιλογές του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Σαν αποτέλεσμα και αυτών, στον χορό των πολιτικών συστημάτων υπό κατάρρευση μπήκαν και η Αυστρία με τον Καναδά, με τον τελευταίο να δέχεται απειλές... προσάρτησης ως 51η πολιτεία των ΗΠΑ!

Τα εγχώρια αδιέξοδα

Η ντόπια άρχουσα τάξη δεν μπορεί παρά να βολοδέρνει στα αδιέξοδα που παράγουν οι παραπάνω εξελίξεις, την ίδια στιγμή που διατηρεί αναλλοίωτη τη βασική σταθερά της άνευ όρων και ορίων υπηρετήσης των ιμπεριαλιστικών αφεντι-

κών της και της βαθύτερης εμπλοκής της χώρας στα φιλοπόλεμα σχέδιά τους. Στην παρούσα φάση, ωστόσο, βιώνει πλήρως τις επιπλοκές της -αμερικανικής έμπνευσης- κατεύθυνσης εξομάλυνσης των σχέσεών της με την ανταγωνίστρια τουρκική άρχουσα τάξη, που φέρνουν τα γεγονότα στη Συρία, μιας και, με βάση την παρέμβασή της σε αυτές, η Τουρκία θέτει ζήτημα τουρκοσυριακού συμφώνου για τις ΑΟΖ, ενώ εμφανίζεται με τη δυνατότητα να κερδίσει πόντους στη διαπραγματεύσή της με τα αφεντικά της στις ΗΠΑ. Απέναντι σε αυτά, η προσπάθεια της ελληνικής άρχουσας τάξης να στηριχτεί στους αντιδραστικούς άξονες με Κύπρο, Ισραήλ και Αίγυπτο τελούν υπό την αίρεση των ιμπεριαλιστικών προτεραιοτήτων, αλλά και της δυναμικής των εξελίξεων στην περιοχή. Συνολικότερα, οι ντόπιοι κυρίαρχοι αντιλαμβάνονται ότι εισέρχονται σε μια περίοδο ακόμα μεγαλύτερης αβεβαιότητας, με βασική πηγή τροφοδότησής της τις νέες ανισορροπίες που θα διαμορφωθούν μεταξύ των δύο πυλώνων της εξάρτησής της, των Αμερικάνων και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, βάσει των επιλογών στις οποίες θα προχωρήσει η

**ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

Αποψη

διοίκηση Τραμπ, αλλά και της όξυνσης της κρίσης στο εσωτερικό της ΕΕ. Και αυτό με δεδομένη τη συνεχιζόμενη φθορά της κυβέρνησης της ΝΔ, την αδυναμία συγκρότησης δεύτερης αστικής εναλλακτικής, την ευρύτερη αστάθεια στο αστικό πολιτικό σύστημα, την ίδια στιγμή που είναι απολύτως βέβαιο ότι το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο θα απαιτήσει από αυτό νέα κύματα αντιλαϊκής επέλασης.

Με τα προηγούμενα ως φόντο, δεν είναι καθόλου τυχαία η επιχειρούμενη μετά θάνατον αγιοποίηση του Σημίτη, στην οποία συνομολόγησε το σύνολο του αστικού πολιτικού κόσμου τις τελευταίες ημέρες. Για όλους αυτούς, εξάλλου, η περίοδος διακυβέρνησής του συμπυκνώνει τη βασική γραμμή πλεύσης με την οποία έχουν μάθει να κινούνται: από τη μία, τα «ευχαριστώ τους Αμερικάνους», έκφραση της υποταγής στους προστάτες και της πολιτικής της υπτέλειας, καθώς και το «ορόσημο» της ΟΝΕ και η περαιτέρω πρόσδεση στο ευρωπαϊκό άρμα, και, από την άλλη, το βάθεμα της εκμετάλλευσης και η κλιμάκωση της επίθεσης στον «εχθρό λαό», που τότε βάδιζε στον δρόμο που είχε χαραχθεί η πρώτη δεκαετία ΠΑΣΟΚ και η κυβέρνηση του πατέρα Μητσοτάκη. Παράλληλα, οι μωροφιλοδοξίες περί «ισχυρής Ελλάδας», η ρεμούλα και η διαφθορά, η ιδεολογία του ατομικισμού και του κοινωνικού κανιβαλισμού, όλα σύμφυτα με τα χαρακτηριστικά του εγχώριου εξαρτημένου αστισμού και τον τρόπο λειτουργίας του.

Τα παραπάνω πολιτικά χαρακτηριστικά θα αναζητηθούν και στο πρόσωπο του νέου προέδρου της δημοκρατίας, που θα κληθεί να υπηρετήσει την αντιδραστική συναίνεση του αστικού πολιτικού προσωπικού σε ό,τι αφορά την αντιλαϊκή επίθεση και την πολεμική εμπλοκή. Με τη νέα χρονιά να ξεκινάει με αυξή-

σεις στα δίδακτρα και τα δημοτικά τέλη και πρόσφατα ψηφισμένους έναν προϋπολογισμό λιτότητας και φοροληλασίας, καθώς και τον νόμο για τον κατώτατο μισθό, οι δυνάμεις του συστήματος προετοιμάζουν τα νέα αντιδραστικά μέτρα ενάντια στα εργατικά-λαϊκά δικαιώματα σε μισθούς, συλλογικές συμβάσεις, ασφάλιση, περίθαλψη και εκπαίδευση, την ώρα που οι εργαζόμενες λαϊκές μάζες στενάζουν από την ακρίβεια και ο μήνας βγαίνει όλο και πιο δύσκολα. Αυτά είναι που ετοιμάζεται να χωρέσει η κυβέρνηση στα δεκάδες νομοσχέδια που ήδη πριν από τις γιορτές ανακοίνωσε ότι ετοιμάζει.

Μπροστά σε αυτές τις αντιδραστικές και επικίνδυνες εξελίξεις, απαιτείται να δυναμώσει η διέξοδος της πάλης για αυξήσεις στους μισθούς και συλλογικές συμβάσεις, για το δικαίωμα στην ασφάλιση, την περίθαλψη και την εκπαίδευση, για την υπέρσπιση των πολιτικών και συνδικαλιστικών ελευθεριών, για τη καταγγελία του άδικου πολέμου, για την αντιπαράθεση στη μετατροπή της χώρας σε προκεχωρημένο φυλάκιο του ΝΑΤΟ.

Αυτή τη διέξοδο επιδιώκει να αναδείξει η πρωτοβουλία που προωθούν οι δυνάμεις της Ταξικής Πορείας για τον συντονισμό εργατικών σχημάτων, σωματείων και συλλογικοτήτων στην κατεύθυνση ανατροπής του νόμου 5163/2024 για τον κατώτατο μισθό, κόντρα στη γραμμή της υποταγής των ξεπουλημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών. Για να γίνουν βήματα για τη διοργάνωση κινητοποιήσεων, διαδηλώσεων και απεργιών κόντρα στο αντεργατικό έγκλημα, για τη διεκδίκηση αυξήσεων στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής. Αυτή η μάχη είναι ζήτημα ζωής για τη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία και πρέπει να τη δώσουμε!

Προσφορά

Στη μνήμη του συντρόφου Χάρη Μπατσίλα, η γυναίκα του προσφέρει 20€ για οικονομική ενίσχυση της ΠΣ.

Το ζήτημα του κατώτατου μισθού, το πώς αυτός προσδιορίζεται και αναπροσαρμόζεται, αφορά όλους τους εργαζόμενους του ιδιωτικού και, πλέον και, του δημόσιου τομέα. Απεται του θεμελιώδους ζητήματος του καθορισμού των μισθών των εργαζόμενων, της τιμής της εργατικής τους δύναμης και της δυνατότητάς τους να την διαπραγματευτούν με ταξικούς όρους. Αφορά εντέλει στην επιβίωσή τους, ειδικά στις σημερινές συνθήκες ακραίας ακρίβειας και φτώχειας, έντασης των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που απειλούν τη ζωή και δυσχεραίνουν την επιβίωση όλων των λαών του πλανήτη.

Με ελάχιστες διαφορές ανάμεσα στο πρώτο διάστημα 2025-2027 και το επόμενο από το 2028 και μετά, ο νόμος περιγράφει με πολύ φλυαρία και μεγάλη δόση «διαλόγου», «επιστημονικής τεκμηρίωσης», «διαφάνειας», «αντικειμενικότητας» και «δημοκρατίας», μια μακρά διαδικασία διαβουλεύσεων και αριθμητικών πράξεων που καταλήγει τελικά στην εκάστοτε κυβέρνηση ως μόνη αρμόδια να πάρει την τελική απόφαση. Πάντα βέβαια με την προϋπόθεση ότι πληρούνται οι όροι που

ίδιοι οι εργαζόμενοι.

Οι ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, ψελλίζουν μόνο κάποιες αντιρρήσεις και ελπίζουν στο πλασάρισμά τους ως «κοινωνικοί εταίροι» στις διάφορες αμειβόμενες επιστημονικές επιτροπές και επιτροπές διαβούλευσης. Μέχρι και τις συλλογικές διαπραγματεύσεις της δεκαετίας του 1990 θυμήθηκε η ΑΔΕΔΥ διεκδικώντας τον ρόλο του συνομιλητή. Εξάλλου δείγμα της ανυπαρξίας τους είδαμε στις κινητοποιήσεις ενόψει της ψήφισης του προϋπολογισμού, ενός ζητήματος που συνδέεται επίσης άμεσα με το ζήτημα των μισθών.

Όσο για το ΠΑΜΕ, εξαντλεί την όποια «αγωνιστικότητα» του σε νομοθετικές παρεμβάσεις στη Βουλή, εικονική «αλλαγή των συσχετισμών» και υπολογισμούς για το αν ο κατώτατος μισθός στα 1.200 ή στα 950 ευρώ είναι πιο κοντά στις «σύγχρονες ανάγκες» και, κυρίως, τις αντοχές της οικονομίας.

Υπάρχει λοιπόν σοβαρό κενό από την απουσία της γραμμής της αντίστασης και της ανατροπής της επίθεσης και των νόμων που φέρνει και είναι απόλυτη ανάγκη οι εργαζόμενοι να το καλύψουν. Να αντισταθούν στην ητ-

Κάτω ο ν.5613/2024 για τον κατώτατο μισθό

Αγώνας για πραγματικές αυξήσεις και συλλογικές συμβάσεις

απαιτεί το κεφάλαιο, η κυβέρνηση και οι ιμπεριαλιστές που επιτηρούν. Όροι σχετικοί με την πορεία της οικονομίας, τον πληθωρισμό, το ισοζύγιο εξωτερικών συναλλαγών, την ανεργία, την παραγωγικότητα, τις δημοσιονομικές δυνατότητες και τις «έκτακτες» περιστάσεις. Γενικόλογοι και αυθαίρετοι όροι, που επικαλούνται πάντα οι κυβερνήσεις για να «χωρέσουν» τις ανάγκες των εργαζόμενων σε όσο γίνεται ...μικρότερο κόστούμι, ώστε να μην αμφισβητούνται στο ελάχιστο τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Όσο για τις Συλλογικές Συμβάσεις, η μεν Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΕΓΣΣΕ) κάνει τη βασική της πλευρά που αφορά στον καθορισμό των μισθών και ενταφιάζεται οριστικά, για δε τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας (ΣΣΕ) διατηρείται το ίδιο νομικό οπλοστάσιο που έχει στη διάθεσή της η εργοδοσία και της επιτρέπει να τις υπονομεύει και να προσαρμόζει τη ζωή των εργαζόμενων στις ανάγκες του κεφαλαίου.

Καινούργιο στοιχείο είναι ότι πλέον όλη αυτή η συζήτηση αφορά και τους εργαζόμενους στο δημόσιο. Εκεί δε η υποκρισία περισσεύει, καθώς μετά από πάνω από 15 χρόνια παγωμένα μισθολόγια, βαφτίζονται αύξηση τα 20 ευρώ μικτά για όλες τις κατηγορίες, ανεξαρτήτου χρόνων υπηρεσίας, και παραβλέπεται, τεχνηέντως, ότι οι εργαζόμενοι στο δημόσιο δεν παίρνουν καν 13ο και 14ο μισθό.

Ο ν.5613/2024, λοιπόν, διατηρώντας όλο το αντεργατικό νομικό οπλοστάσιο που υπάρχει μέχρι τώρα, παγιώνει τον καθορισμό του κατώτατου μισθού από την εκάστοτε κυβέρνηση, σύμφωνα με τις ανάγκες του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστών και κυρίως κερματώνει την αντίληψη ότι πλέον οι μισθοί δεν αποτελούν προϊόν ταξικής πάλης, αλλά υπόκλιση στις «αντικειμενικές» συνθήκες, τις δυνατότητες της οικονομίας και τους αυτόματους δείκτες. Η κατεύθυνση της ανατροπής του είναι παραπάνω από αναγκαία και το σίγουρο είναι ότι δεν θα το κάνει κανείς άλλος παρά μόνο οι

τοπάθεια και στην υποταγή στη νομιμότητα. Να αντισταθούν στην αντίληψη ότι οι νόμοι δεν ανατρέπονται και, στην καλύτερη περίπτωση, «μένουν στα χαρτιά», όπως υποτίθεται πως θα έμεναν οι νόμοι Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, που καθημερινά στέλνουν απεργίες, σωματεία και αγωνιστές στα δικαστήρια.

Είναι ανάγκη, επομένως, να προκύψει μια πρωτοβουλία εργατικών σχημάτων, σωματείων και συλλογικοτήτων που θα αναδείξει το ότι ο νόμος για τον κατώτατο μισθό καταδικάζει τους εργαζόμενους σε μόνιμη φτώχεια, αφορά στο σύνολο του κόσμου της δουλειάς και τους χιλιάδες νέους εργαζόμενους που ζουν τον εργασιακό μεσαίωνα, υπαγορεύεται από τις κατευθύνσεις της ΕΕ και υπηρετεί πιστά τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών, χτυπάει τη διεκδίκηση αυξήσεων στους μισθούς σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα και διατηρεί το καθεστώς διάλυσης των Συλλογικών Συμβάσεων. Μια πρωτοβουλία που θα καταφέρει να θέσει το ζήτημα στην ταξική του βάση ως προϊόν πάλης και διεκδίκησης.

Μια πρωτοβουλία που θα αναδείξει την πολιτική διάσταση του ζητήματος καθώς αφορά μια σοβαρότατο μεγέθους σύγκρουση ανάμεσα στην κυβέρνηση, το κεφάλαιο, την ΕΕ και τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία. Μια πρωτοβουλία, τέλος, που θα θέσει στόχο τη δημιουργία μαζικών όρων ανάπτυξης κινήματος για να ανατραπεί ο αντεργατικός νόμος για τον κατώτατο μισθό, διεκδικώντας πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος της ζωής και Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας με δικαιώματα για όλους τους εργαζόμενους.

Στην κατεύθυνση αυτή, η Ταξική Πορεία καλεί σε ανοιχτή σύσκεψη εργατικών σχημάτων, σωματείων και συλλογικοτήτων στη Νομική, το Σάββατο 18 Ιανουαρίου, στις 12:00, προκειμένου να γίνει συζήτηση και να αποφασιστούν πρωτοβουλίες στην κατεύθυνση ανατροπής του ν.5613/2024 για τον κατώτατο μισθό.

Ρόδος: Πραγματική σφαγή προσφύγων και επιχείρηση «κουκουλώματος»

«Το αίμα είχε γεμίσει το κατάστρομα του λιμενικού... Τα σώματα των νεκρών... κομμάτια»... Η μαρτυρία του διασώστη Ιάσωνα Αποστολόπουλου για το «περιστατικό»... «σύγκρουσης» του περιπολικού του Λιμενικού Σώματος με το ταχύπλοο σκάφος των δύο τούρκων διακινητών με πρόσφυγες, που καταδίωξε, στις 20 Δεκέμβρη στη Ρόδο είναι ανατριχιαστική, αλλά και χαρακτηριστική. 9 πρόσφυγες νεκροί απ' τις προπέλες, άνδρες και γυναίκες, ανάμεσά τους κι ένα 4χρονο κορίτσι... Η στυγερή δολοφονία (τέτοια ήταν, όπως κι αν έγινε) ήταν - αναρωτιούνται - αποτέλεσμα του διεισδυτικού του ταχύπλοου απ' το σκάφος του Λιμενικού; Ήταν αποτέλεσμα της «μη αποφυγής» (sic) της σύγκρουσης; Πού πάει η σκέψη του... κοινού νου; Όταν μάλιστα το ντόπιο Λιμενικό έχει βάψει και στο παρελθόν τα χέρια του με αίμα, όπως με τον θανάσιμο πυροβολισμό δύο παιδιών και δύο γυναικών σε καταδίωξη, στις 16 του περασμένου Οκτώβρη, στην Κω, ή με έναν νεκρό πρόσφυγα σε αντίστοιχη καταδίωξη τον Αύγουστο στη Σύμη.

Η δολοφονία αυτή είχε και συνέχεια! Την άμεση καταγραφή και... αναχώρηση (!) όλων των επιζώντων απ' το νησί, χωρίς προφανώς να καταθέσουν! Γιατί άραγε; Τη στιγμή, μάλιστα, που δεκάδες άλλοι πρόσφυγες παραμένουν μήνες στους δρόμους. Αντίθετα, κατέθεσαν οι δύο νεαροί Τούρκοι του ταχύπλοου, που ανέλαβαν την ευθύνη της σύγκρουσης «λόγω απειρίας». Αυτοί ήταν και οι μόνοι που συνελήφθησαν... Έτσι η ευθύνη αποδόθηκε στους διακινητές. Στις 7 Γενάρη, σ' ένα ακόμα λεγόμενο «ναυάγιο», δύο πρόσφυγες έχαναν κι αυτοί τη ζωή τους... Τα εγκλήματα του ιμπεριαλισμού και της αντιδραστικής πολιτικής πραγματικά δεν έχουν τέλος.

Καταγγελία συνεχών «προληπτικών προσαγωγών» μαθητή στη ΓΑΔΑ

Τον έχει προσαγάγει «προληπτικά» η Κρατική Ασφάλεια στη ΓΑΔΑ πάνω από 10 φορές, πριν από πορείες, απ' τα 16 του. Τον έχουν απειλήσει και «νουθετήσει», τον έχουν χτυπήσει, έχουν εισβάλει χωρίς ένταλμα στο σπίτι του μετά από «ανώνυμη» (sic) τηλεφωνική καταγγελία... Πρόκειται για τον Μάριο Χ., μαθητή σήμερα της Γ' Λυκείου. Η καταγγελία για την περίπτωσή του δεν αναδεικνύει μόνο τη στοχοποίηση ενός μαθητή. Αλλά και τη χρήση των λεγόμενων «προληπτικών προσαγωγών», όπου η αστυνομία προχωρά σε κράτηση πολιτών για αόριστο χρονικό διάστημα, που δεν κατηγορούνται καν για κάποιο αδίκημα, ως ένα ακόμα μέσο κρατικής τρομοκρατίας. Και ειδικά νέων ανθρώπων που το σύστημα αυτό φοβάται, αφού τους έχει στερήσει το ίδιο τους το μέλλον.

«Ασφυξία λόγω συμπύεσης του λαιμού»...

...ήταν η αιτία θανάτου του αφροαμερικάνου κρατούμενου Ρόμπερτ Μπρουκς, σύμφωνα με την επίσημη νεκροψία, μετά

δημοκρατικά δικαιώματα

Νίκη του κινήματος αλληλεγγύης! ΑΘΩΟΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΙ ΤΗΣ 6ης ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΤΟΥ 2020!

Να αθωωθούν και όλοι οι αγωνιστές που δικάζονται για συμμετοχή στις κινητοποιήσεις της περιόδου της πανδημίας!

Την αθώωση και των 62 συλληφθέντων και διωκόμενων της 6ης Δεκέμβρη του 2020 (61, μετά τον θάνατο του συντρόφου μας Ανδρέα Βογιατζόγλου) και για τις δύο κατηγορίες (παραβίαση του άρθρου 285 του Ποινικού Κώδικα για «διασπορά μολυσματικής νόσου» και «απειθεία» λόγω άρνησης δακτυλοσκόπησης) αποφάσισε στις 18 Δεκέμβρη το Μονομελές Εφετείο της Αθήνας. Έκλεισε έτσι νικηφόρα μια τετραετής κατάσταση ομηρίας των συλληφθέντων [ανάμεσα στους οποίους και 11, πλέον, μελών του ΚΚΕ(μ-λ)], ύστερα από τρεις αναβολές στο Πρωτοδικείο, αλλά κι από ένα πλατύ κίνημα και μια καμπάνια συμπαράστασης και αλληλεγγύης όλα αυτά τα χρόνια, που εκφράστηκε με συγκεντρώσεις στα δικαστήρια, με δεκάδες ψηφίσματα εργατικών σωματείων, φοιτητικών συλλόγων, σχημάτων γειτονιάς, πολιτικών οργανώσεων και συλλογικοτήτων, με δεκάδες μάρτυρες υπεράσπισης, με καταγγελίες, δημοσιεύματα, εκδηλώσεις, παρεμβάσεις, εξορμήσεις και πορείες στο κέντρο και στις γειτονιές, κοινή δράση επιτροπών υπεράσπισης των δημοκρατικών δικαιωμάτων.

Όλη αυτή η πλατιά και πολύπλευρη κίνηση είχε σαν κύριο στόχο την υπεράσπιση του δικαιώματος του λαού, των εργαζόμενων, της νεολαίας στην πολιτική έκφραση και δράση, την υπεράσπιση του δικαιώματος στη συγκέντρωση και τη διαδήλωση, κι όχι μόνο την αθώωση των συγκεκριμένων διωκόμενων. Γιατί ο στόχος τέτοιων απαγορεύσεων σαν κι αυτές της 6ης Δεκέμβρη του '20 (αλλά και της 17ης Νοέμβρη και της απεργιακής συγκέντρωσης της 26ης Νοέμβρη), σ' ολόκληρη τη χώρα, είναι τα λαϊκά δημοκρατικά δικαιώματα, είναι η ίδια η πάλη του λαού. Μετατρέποντας την πανδημία του COVID-19 σε «ευκαιρία» και σε «πρόβα» για απαγορεύσεις και αναβαθμισμένη καταστολή.

Το γεγονός πως το κατηγορητήριο ήταν σαθρό και εμφανώς υποκριτικό, για να συγκαλύψει τον πολιτικό χαρακτήρα της δίωξης, έπαιξε το ρόλο του.

Όταν η πολιτική τού συστήματος καταδίκαζε το λαό σε χώρους-«υγειονομικές βόμβες», χωρίς επαρκείς ΜΕΘ και με απαξιωμένη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, ενώ τα «μέτρα προστασίας» τα παραβίαζαν οι ίδιες οι αστυνομικές δυνάμεις, στις κλούβες και στη ΓΑΔΑ.

Στη δίκη, τα μέλη του ΚΚΕ(μ-λ) υπεράσπισαν την πολιτική τους ιδιότητα και κατήγγειλαν τον πολιτικό και προσχηματικό χαρακτήρα της δίωξης. Μεγάλη επίσης συμμετοχή είχε και η συγκέντρωση έξω απ' το Εφετείο την ώρα της δίκης. Η νίκη αυτή αποτελεί έμπρακτη απόδειξη πως οι λαϊκές κινητοποιήσεις, η απεύθυνση, με πλατύ τρόπο σε όλο το λαό - που αποτελεί και τον αποδέκτη της άγριας επίθεσης του συστήματος της εξάρτησης και εκμετάλλευσης -, ο δρόμος του αγώνα μπορούν να έχουν αποτελέσματα, μπορούν να επιφέρουν νίκες. Η νίκη αυτή μπορεί και πρέπει να αποτελέσει θετική παρακαταθήκη και να συμβάλει στον αγώνα για την αθώωση όλων των συλληφθέντων αγωνιστών της περιόδου της πανδημίας, σε ολόκληρη τη χώρα, με άμεσες δίκες:

-Αυτή των δυο συλληφθέντων σε κινητοποίηση για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών, στις 25/11/2020, στο Σύνταγμα, που θα πραγματοποιηθεί στις 15 Γενάρη 2025. Η Χρυσούλα Μονιάκη, μέλος (τότε) του ΔΣ του Σωματείου Εργαζομένων στην ΕΛΣΤΑΤ και της Επιτροπής Ισότητας της ΑΔΕΔΥ και ο Κώστας Βουρεκάς, εκλεγμένο μέλος (τότε) στο ΔΣ και σήμερα Πρόεδρος του Τμήματος Αττικής του Συλλόγου Αρχιτεκτόνων, κατηγορούνται για παραβίαση των μέτρων προστασίας απ' τον κορωνοϊό, αλλά, ουσιαστικά, γιατί συμμετείχαν στην κινητοποίηση.

-Αυτή των 6 συλληφθέντων της 17ης Νοέμβρη 2020, στη Θεσσαλονίκη, που θα πραγματοποιηθεί στις 27 Γενάρη 2025. Τότε, οι αστυνομικές δυνάμεις περικύκλωσαν τους συγκεντρωμένους διαδηλωτές, περιορίζοντάς τους με τρόπο που ακύρωναν στην πράξη και τα μέτρα προφύλαξης που

τηρούσαν, μέχρι τη στιγμή εκείνη, οι διαδηλωτές. Ακολούθησε επίθεση των ΜΑΤ και συλλήψεις διαδηλωτών «στο σωρό» (ανάμεσά τους και συντρόφου μας, μέλους του ΚΚΕ(μ-λ)), όπου τους απαγγέθηκαν ανυπόστατες κατηγορίες για «διασπορά μολυσματικής νόσου», «βία κατά υπαλλήλου», «διέγερση σε ανυπακοή» και «απειθεία κατά των νόμων». Η δίκη αυτή είχε οριστεί - μετά από πολλές αναβολές - για τις 3 Δεκέμβρη 2024, όπου αναβλήθηκε ξανά.

-Αυτή των 8 συλληφθέντων στα Χανιά (ανάμεσά τους και δύο μελών του ΚΚΕ(μ-λ)) την 6η Δεκέμβρη 2020, που θα πραγματοποιηθεί στις 19 Φλεβάρη 2025, με κατηγορία για παραβίαση της απόφασης απαγόρευσης συγκεντρώσεων, του αρχηγού της ΕΛ.ΑΣ. Οι αγωνιστές αυτοί κατηγορούνται στην πραγματικότητα για τη συμμετοχή τους στη συγκέντρωση που καλούσαν μαζικοί φορείς στην Πλατεία Αγοράς, η οποία χτυπήθηκε άγρια απ' την αστυνομία, με χημικά, χειροβομβίδες «κρότου - λάμψης» και κλομπές στο ψαχνό, ενώ τηρούσαν όλα τα μέτρα υγειονομικής προστασίας.

-Αυτή των συλληφθέντων στις 17 Νοέμβρη 2020 στην Αθήνα (υπόθεση «Σεπολιών»), της οικογένειας Καττή, ύστερα από ξυλοδαρμούς και τραμπουκισμούς των Ομάδων ΔΡΑΣΗ της αστυνομίας, κάτω από την πολυκατοικία όπου διέμεναν, και δύο ακόμα αγωνιστών, στις 26 Μάη 2025, μετά από αναβολή της... τριχοτομημένης δίκης τους. Μιας «τριχοτομησης» της εκδίκασης αγωνιστών που συνελήφθησαν μαζί και για τις ίδιες κατηγορίες. Άλλο ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα μεθόδευσης μετά την ουσιαστική ακύρωση της πρώτης δίκης, όπου θα αθώνωνταν λόγω του έωλου και σαθρού κατηγορητηρίου (δείτε και προηγούμενα φύλλα «Π.Σ.» 974 και 975).

Η νίκη αυτή μπορεί και πρέπει να συμβάλει και στην επιμονή στον αγώνα ενάντια στις συνεχείς, πειθαρχικές, πολιτικο-συνδικαλιστικές διώξεις εκπαιδευτικών και εργαζομένων.

Η αύξηση στο τέλος ταφής απορριμμάτων να μη φορτωθεί στις πλάτες του λαού!

Στις αρχές του χρόνου ήρθε στη δημοσιότητα η απόφαση της εκτελεστικής γραμματείας του ΕΔΣΝΑ (ΕΙΔΙΚΟΣ ΔΙΑΒΑΘΜΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ Ν.ΑΤΤΙΚΗΣ) για την αύξηση του ποσού για το «τέλος ταφής» των σκουπιδιών, αύξηση της τάξης του 50-60% σε σχέση με το 2024. Αύξηση που καλούνται να πληρώσουν το 2025 τα μέλη του, οι 66 δήμοι της περιφέρειας Αττικής. Μετά τη δημοσιοποίηση της απόφασης, αρκετοί δήμαρχοι του λεκανοπεδίου με πρωτοστάτη τον δήμαρχο της Αθήνας άνοιξαν μια μεγάλη αντιπαράθεση με την περιφέρεια Αττικής σχετικά με το ύψος της αύξησης του συγκεκριμένου τέλους. Ας δούμε πώς φτάσαμε στη σημερινή κατάσταση, περί τίνος πρόκειται όταν μιλάμε για «τέλος ταφής» καθώς και από τι προκλήθηκε η συγκεκριμένη θηριώδης αύξηση.

Τι είναι το «τέλος ταφής»;

Στην ουσία είναι ένα περιβαλλοντικό τέλος (πρόστιμο) που επιβλήθηκε από την ΕΕ! Καλείται να το πληρώσει ο κάθε δήμος ανάλογα με τον πληθυσμό και τον όγκο των σκουπιδιών που στέλνει στη χωματερή των Άνω Λιοσίων (Φυλής). Φυσικά, το συγκεκριμένο τέλος έχει ενσωματωθεί στα δημοτικά τέλη που πληρώνουν οι δημότες. Τα έσοδα του συγκεκριμένου «μεταφέρονται» στον Ελληνικό Οργανισμό Ανακύκλωσης (ΕΟΑΝ) και «επιστρέφονται» στους δήμους για δράσεις προώθησης της ανακύκλωσης. «Το «τέλος ταφής» είχε προβλεφθεί με τον νόμο 4042/2012, εντάχθηκε στο Εθνικό Σχέδιο Διαχείρισης Αποβλήτων του 2015 του ΣΥΡΙΖΑ, μετονομάστηκε με νόμο σε περιβαλλοντική εισφορά» (άρθρο 55 του Ν.4609/3.5.2019) και από 1/1/2020 θεσμοθετήθηκε η καταβολή του, προβλέποντας για το 2022, ως έτος εκκίνησης, το «τέλος ταφής» να διαμορφωθεί στα 20 ευρώ ανά τόνο αποβλήτων που καταλήγουν στον ΧΥΤΑ Φυλής, με αύξηση 5 ευρώ ετησίως. Το 2023, το υπουργείο Εσωτερικών με σχετικές αποφάσεις (ν.5069/23) πλήρωσε το «τέλος ταφής» του 2022 και του α' εξαμήνου του 2023, ποσά που τα παρακρατεί από τους κρατικούς πόρους υπέρ δήμων μέσα στο 2024, μειώνοντας σοβαρά τη χρηματοδότηση των δημοτικών προϋπολογισμών» <https://www.aftodioikisi.gr/ota/dimoi/dimarchoi-lasyattikis-synechizetai-to-paichnidisevaros-toy-laoy-gyro-apo-to-telos-tafis/>.

Τι προκάλεσε τη θηριώδη αύξηση;

«...Τώρα έρχεται ο ΕΔΣΝΑ (ΕΙΔΙΚΟΣ ΔΙΑΒΑΘΜΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ Ν.ΑΤΤΙΚΗΣ) να κάνει εκκαθάριση οφειλών και διαχειριστικού κόστους για την περίοδο 2021-2024 και το αυξημένο ποσό που

προκύπτει σε σχέση με τις αρχικές προβλέψεις των προϋπολογισμών των δήμων για το 2024 το κάνει άμεσα απαιτητό από τους δήμους με βάση τη νέα νομοθεσία (ν.5151/24), που προβλέπει ότι: «η ετήσια εισφορά των δήμων καταβάλλεται σε 12 ισόποσες δόσεις» και «το ποσό της ετήσιας εισφοράς... θα παρακρατείται από τη ΔΕΗ ΑΕ ή τον εναλλακτικό πάροχο ηλεκτρικής ενέργειας, από τα έσοδα του ενιαίου ανταποδοτικού τέλους καθαριότητας και φωτισμού του οικείου δήμου...». Παράλληλα, βεβαίως, θα παρακρατούνται και οι τρέχουσες οφειλόμενες εισφορές...!» <https://www.902.gr/eidisi/topiki-dioikisi/382936/katagelloyntin-aparadecti-arofasi-toy-esdna-gia-ayxisi-toy-teloyis>.

Με αυτό τον τρόπο φτάσαμε στη σημερινή αύξηση του «τέλους ταφής», συγκεκριμένα, πρόκειται για μια μεθόδευση με στόχο τη μεταφορά του διαχειριστικού κόστους των σκουπιδιών ως επιπλέον φορομνηξία στους δημότες-εργαζόμενους κάθε δήμου, γιατί η απόφαση πάρθηκε αφότου οι περισσότεροι δήμοι της Αττικής είχαν ψηφίσει τους προϋπολογισμούς τους, χωρίς να συμπεριλάβουν το επιπλέον κόστος για το συγκεκριμένο τέλος, άρα τα επιπλέον κόστη θα πληρωθούν από επιπλέον δημοτικά τέλη.

Έχουμε λοιπόν την κυβέρνηση που από τη μία πλευρά πανηγυρίζει πως μειώνει τους φόρους και από την άλλη, διά της πλαγίας οδού, μέσω των μηχανισμών που αποτελούν το «μακρύ της χέρι», π.χ. Περιφέρεια, επιβάλλει νέους φόρους.

Μετά το θόρυβο και την έντονη αντιπαράθεση που προέκυψε στα μέσα μαζικής ενημέρωσης μεταξύ της περιφέρειας Αττικής και δημάρχων της Αττικής δημιουργήθηκε μια σουρεαλιστική κατάσταση. Ας εξηγηθούμε. Η περιφέρεια που όργανό της (ΕΔΣΝΑ) επέβαλε την αύξηση κατέθεσε πρόταση στην κυβέρνηση για τη μείωση του συγκεκριμένου τέλους και ζητάει το πάγωμά του και η κυβέρνηση που με συγκεκρι-

μένο νόμο επιβάλλει το πλαίσιο λειτουργίας του «τέλους ταφής» διαρρέει ότι θα το καταργήσει με νέο νόμο που θα φέρει στις 16/01... <https://www.aftodioikisi.gr/ota/chardalias-telos-tafis-pagonei-i-arofasi-toy-edсна/>.

Παράλληλα με την υποκριτική χρήση του για την προστασία του περιβάλλοντος ως φορομνηξιακό μηχανισμό ενάντια στους εργαζόμενους και το λαό, στη συγκεκριμένη περίπτωση αναδεικνύεται ότι τα σκουπίδια και η διαχείρισή τους είναι μία χρυσοφόρα δραστηριότητα για το κεφάλαιο. Στο φόντο όλων αυτών αναδεικνύεται η πρόθεση από την πλευρά του συστήματος και των κυβερνήσεων του διαχείρισης των σκουπιδιών με τρόπο μη φιλικό προς το περιβάλλον και τον άνθρωπο. Η συγκεκριμένη διαχείριση έχει ως στόχο την αύξηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου, πριμοδοτώντας λύσεις και προτάσεις που μόνο φιλικές δεν είναι για το περιβάλλον και για τους ανθρώπους, όπως η καύση μέσα ή κοντά στον αστικό ιστό.

Είναι ξεκάθαρο ότι απέναντι στη συγκεκριμένη πολιτική, της με κάθε ευκαιρία μεταφοράς βαρών στις πλάτες του λαού και των εργαζομένων, ο μόνος δρόμος που μπορεί να εγγραφεί κάποιο θετικό αποτέλεσμα είναι ο μαζικός λαϊκός αγώνας. Δεν είναι ούτε οι προσφυγές στο Συμβούλιο της Επικρατείας ούτε, πολύ περισσότερο, τα παζάρια στους διαδρόμους των υπουργείων και των περιφερειών. Παζάρια και συνδιαλλαγή που σε κάποιες περιπτώσεις μπορεί να φέρουν μια προσωρινή αναδίπλωση, όμως πολύ σύντομα το σύστημα και οι κυβερνήσεις του θα επανέλθουν. Με αφορμή το συγκεκριμένο ζήτημα, είναι αναγκαίο να ανοίξει μέσα στους δημότες η συζήτηση για τη διεκδίκηση καλύτερων όρων διαβίωσης, κατάργησης όλων των δημοτικών τελών και μαζί με αυτά και την κατάργηση της συγκεκριμένης έκτακτης φορομνηξίας.

► την άγρια κακοποίησή του από ομάδα 6 σωφρονιστικών υπαλλήλων στις φυλακές Marcy της ιμπεριαλιστικής μητροπόλης, στη Νέα Υόρκη. Η δολοφονία έγινε στις 9 Δεκέμβρη και την επομένη ο Μπρουκς πέθανε στο νοσοκομείο. Η δολοφονία καταγράφηκε, μάλιστα, και σε βίντεο από κάμερα που έφερε πάνω του ένας σωφρονιστικός υπάλληλος. Δεν πρόκειται για «μεμονωμένο ατυχές περιστατικό». Αλλά για τον κανόνα κακομεταχείρισης των πληβείων μαύρων σ' ένα σύστημα που σαπίζει καθημερινά, όταν το ταξικό μίσος των κυρίαρχων (και των οργάνων τους) συμπλέκεται με το φυλετικό. Βλέπετε, τα θύματα δεν είναι... Κάμαλα Χάρις, Ομπάμα ή Κοντολίζα Ράις... Το έχει αποδείξει η δολοφονία του Τζορτζ Φλόιντ τον Μάη του 2020, με το γνωστό "I can't breathe", οι αμέτρητες εν ψυχρώ δολοφονίες Αφροαμερικάνων κατά τη διάρκεια αστυνομικών ελέγχων σε αυτοκίνητα, ακόμα και χωρίς εμφανή λόγο, η εξαθλίωση και περιθωριοποίηση του μαύρου πληθυσμού.

Κομοτηνή: Ομάδα φασιστών τρομοκρατεί 10χρονο παιδί της μειονότητας

Έγινε κι αυτό. Ένα ακόμα φρικαλέο παράγωγο της φασιστικοποίησης της πολιτικής του συστήματος. Ένα 10χρονο μειονοτικό παιδί βρίσκεται κατατρομαγμένο και κουλουριασμένο σε μια γωνία, όπου το τρομοκρατεί ομάδα φασιστών, ζητώντας του να φωνάξει «ζήτω ο Κασιδάρης», για να το αφήσουν ήσυχο. Ανέβασαν μάλιστα και σχετικό βίντεο με το «ανδραγάθημά» τους στο Instagram της σελίδας «Εθνικιστές Κομοτηνής», πριν από δυο μήνες που έγινε το «περιστατικό», για να αποκαλυφθεί αυτές τις μέρες. Η δουλικότητα στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά - στους λεγόμενους «ισχυρούς» - και το δηλητήριο του μίσους στους αδύναμους, στις μειονότητες και στους γείτονες λαούς διαπνέει και παράγει τέτοιες εμετικές συμπεριφορές.

ΚΚΕ, ΕΕ και ελληνοτουρκικά

Οι πόλεμοι και η συστράτευση ή μη με τις άρχουσες τάξεις αποτελεί σταθερή διαχωριστική γραμμή επαναστατικής γραμμής – οπορτουνισμού

Η θέση των κομμουνιστών απέναντι στα «εθνικά οράματα» και τις αφηγήσεις των άρχουσών τάξεων των χωρών τους αποτέλεσε, αποτελεί και θα αποτελέσει ένα καυτό πεδίο. Είναι ένα πεδίο όπου η ταξική τοποθέτηση (από τη σκοπιά της υπεράσπισης των εργατικών και των λαϊκών συμφερόντων, αλλά και του συνακόλουθου απαραίτητου διεθνισμού) απαιτεί καθαρό μυαλό και πάνω από όλα σταθερή απόφαση παραγωγής πολιτικής θέσης απέναντι σε όλες τις αντιδραστικές αστικές επιλογές και τα αντίστοιχα κυρίαρχα αφηγήματα.

Όσον αφορά τη χώρα μας, ένα από αυτά τα πεδία είναι αυτό των ελληνοτουρκικών σχέσεων, το οποίο μαζί με αυτό της εξάρτησης της χώρας από τον ιμπεριαλισμό (ή, πιο σωστά, μέσα και κάτω από αυτό το πλαίσιο) αποτελούν δύο κεντρικά αλληλένδετα ζητήματα, όπου τα κέντρα εξουσίας του συστήματος δεν «επιτρέπουν» αντιρρήσεις.

Δεν είναι τυχαίο ότι μια σειρά εξωκοινοβουλευτικές πολιτικές οργανώσεις αποφεύγουν να τοποθετηθούν για τα ελληνοτουρκικά - και εκτιμάμε όχι μόνο από έλλειψη ιδεολογικοπολιτικών εφοδίων και αντίστοιχης συγκρότησης.

Τα πράγματα βέβαια δεν είναι καθόλου έτσι για το ΚΚΕ, που έχει άλλες φιλοδοξίες και την αντίστοιχη συγκρότηση για να τις εξυπηρετήσει. Το οποίο φροντίζει σε τέτοια, κεφαλαίως για τον εξαρτημένο ελληνικό καπιταλισμό σημασίας, ζητήματα να παρεμβαίνει με πολύ συγκροτημένο και απόλυτα υπεύθυνο απέναντι στο σύστημα τρόπο. Δεν είναι τυχαίο ότι στην αρχική σελίδα του διαδικτυακού τόπου του «Ριζοσπάστη» υπάρχει θέμα «Κυριαρχικά δικαιώματα στο Αιγαίο, NATO και ελληνοτουρκικά» (<https://www.rizospastis.gr/storyGrouping.do?format=detail&grouping=67>). Συστήνουμε ανεπιφύλακτα στους αναγνώστες να περιηγηθούν σε αυτήν τη συλλογή παλαιότερων άρθρων και τοποθετήσεων (αλλά και σκίτσων που θα τα ζήλευε η πιο αντιδραστική εφημερίδα <https://www.rizospastis.gr/story.do?id=6387963>) και κατόπιν να ψάξουν και τις αντίστοιχες πιο πρόσφατες, οι οποίες κινούνται στον ίδιο καμβά του τρίπτυχου: επιτιθέμενη Τουρκία - αμυνόμενη Ελλάδα που εκχωρεί κυριαρχικά δικαιώματα - ιμπεριαλισμός που είναι κακός γιατί βασικά ευνοεί την πρώτη.

Η εισαγωγή, άλλωστε, του θέματος είναι ενδεικτική: «*Η μια μετά την άλλη έρχονται οι αποκαλύψεις για το πλαίσιο των διευθετήσεων σε βάρος των ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων στο Αιγαίο που έχουν συμφωνηθεί και μάλιστα ορισμένες πλευρές τους ήδη εφαρμόζουνται...*».

Όποιος επισκεφτεί την παραπάνω συλλογή, εύκολα μπορεί να διαπιστώσει την απουσία ταξικής τοποθέτησης αλλά και την αδυναμία πολιτικού πεδίου κοινού αγώνα των λαών Ελλάδας - Τουρκίας. Ενώ προκύπτουν και άλλα πολιτικά ερωτήματα. Υπάρχει ή όχι για το ΚΚΕ ανταγωνισμός των άρχουσών τάξεων Ελλάδας - Τουρκίας; «*Η NATOποίηση του Αιγαίου, η ελληνοτουρκική στρατιωτική συνδιαχείριση και η συνεκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών προς όφελος της ελληνικής και της*

τουρκικής αστικής τάξης, συνολικά των μονοπωλίων, βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη κοκ».

Αν δεν υπάρχει (όπως υπαινίσσεται το παραπάνω απόσπασμα), γιατί οι δύο άρχουσες τάξεις δεν μπορούν να τα βρουν τόσα χρόνια, να τα κοινομήσουν τα ελληνικά και τούρκικα... μονοπώλια;! Και αν δεν υπάρχει ανταγωνισμός, πώς η ελληνική άρχουσα τάξη αποδέχεται -και από ποιον- περιορισμό των κυριαρχικών της δικαιωμάτων; Κάτω από ποιον ανύπαρκτο ανταγωνισμό συμβαίνουν αυτά;

Το ΚΚΕ δεν μπορεί βεβαίως να πει επίσημα -και να μη γίνει περίεργος- ότι δεν υπάρχει ανταγωνισμός των δυο άρχουσών τάξεων, που η καθεμία θεωρεί ότι μπορεί να ισχυροποιηθεί στην περιοχή σε βάρος της άλλης. Αλλά, από την άλλη, ούτε μπορεί να παραδεχθεί πως υπάρχει. Γιατί, αν το παραδεχθεί, τότε πρέπει να ορίσει τη φύση του. Είναι αντιδραστικός όπως ισχυριζόμαστε εμείς; Έχει δίκαιο χαρακτήρα εκ μέρους της ελληνικής άρχουσας τάξης, όπως υπαινίσσεται το ΚΚΕ; Όμως έτσι το ΚΚΕ θα παραδεχτεί έμμεσα ότι σύρεται στο αστικό αφήγημα γύρω από τις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Τι του μένει λοιπόν; Λίγο από κερδοφορία των μονοπωλίων, λίγο από κάλπικο αντιιμπεριαλισμό και πολύ από κλείσιμο ματιού σε εκείνα τα τμήματα της άρχουσας τάξης που νιώθουν «ριγμένα» από τους διακανονισμούς που γίνονται στην περιοχή από τους ιμπεριαλιστές και που εκνευρίζονται με το γεγονός ότι ο ρόλος του άτακτου παιδιού (Τουρκία) είναι ίσως πιο επωφελής από το ρόλο του καλού παιδιού (Ελλάδα), τον οποίον πάντως κανείς δεν θέλει να θέσει σε κίνδυνο.

Αυτή την πολιτική κατεύθυνση υπηρετεί η γραμμή του κόμματος αυτού στο προσφυγικό «*να φύγουν οι πρόσφυγες - να πάνε στις χώρες 'προορισμού'»,* την

ίδια υπηρετήσαν οι δηλώσεις Κουτσούμπα (<https://www.youtube.com/watch?v=9jZEJlzQZWM>) περί «*ασύμμετρων απειλών*» στα σύνορα αλλά και η αποδοχή και υπεράσπιση του φράχτη του Έβρου (<https://www.militaire.gr/ti-ei-dame-ston-envro-nikos-papanastasis/>), την ίδια και η σουρεαλιστική καταγγελία της καθάφρεσης (<https://www.cnn.gr/politiki/story/427859/kke-gia-beleri-nadiazfalistoyn-ta-dikaiomata-tis-ellinikis-meionotitas-stin-alvania>) και σύλληψης (<https://www.902.gr/eidisi/eyronoyli/332039/erotisi-gia-tin-aparadekti-synehis-tis-profylakisis-toy-eklegmenoy-dimarhoy>) του ακροδεξιού Φρ. Μπελέρη.

Την ίδια πολιτική κατεύθυνση σεβασμού των ιερών και όσιων του εξαρτημένου ελληνικού καπιταλισμού υπηρετεί και το γνωστό ξέπλυμα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σε σχέση με το ρόλο του στη χούντα.

Έχει ενδιαφέρον και είναι πολύ αποκαλυπτική η πρόσφατη «*ερώτηση της Ευρωκοινοβουλευτικής Ομάδας του ΚΚΕ προς την ύπατη εκπρόσωπο Εξωτερικής Πολιτικής της ΕΕ*» (<https://www.rizospastis.gr/story.do?id=12761087>). Η ερώτηση ξεκινάει με την καταγγελία ότι «*η ιμπεριαλιστική επέμβαση στη Συρία, σε μια ανεξάρτητη χώρα, από την Τουρκία και το Ισραήλ με τη στήριξη των ΗΠΑ, του NATO και της ΕΕ έχει οδηγήσει στην επικράτηση των τζιχαντιστών*» (μπα; Υπάρχει ζήτημα ανεξαρτησίας χωρών;) και συνεχίζει με τις γνωστές παιδικές έως νεφελώδεις εκτιμήσεις του ΚΚΕ για τις εξελίξεις: «*Μεθοδεύονται έτσι η αλλαγή συνόρων και ο διαμελισμός της Συρίας, που μαζί με τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού από το κράτος - κατακτητή Ισραήλ, τις επιθέσεις του σε Λίβανο, Ιράν και Υεμένη υπαγορεύονται από τους επιθετικούς στόχους που έχει θέσει το Ισραήλ στο πλαίσιο σφοδρών ανταγωνισμών για τον έλεγχο των ενεργειακών κι εμπορι-*

κών διαδρόμων οι οποίοι περνούν από τη Μέση Ανατολή».

Δεν θα σχολιάσουμε πολιτικά τίποτα από αυτά -αν και κάθε λέξη θα ήταν άξια σχολιασμού. Ούτε και το γκροτέσκο του θεσμικού σεβασμού της ιμπεριαλιστικής ΕΕ και των ερωτήσεων σε αυτήν. Γιατί, λίγο πιο κάτω, αποκαλύπτεται η πραγματική στόχευση της ερώτησης: «*Ως άμεση συνέπεια της επέμβασης στη Συρία προβάλλεται με δηλώσεις στελεχών της κυβέρνησης Ερντογάν το επικίνδυνο ενδεχόμενο της υπογραφής ενός τουρκοσυριακού συμφώνου για τις θαλάσσιες ζώνες, κατά τα πρότυπα του απαράδεκτου κι ανυπόστατου τουρκολιβυκού συμφώνου*». Και καταλήγει στην ερώτηση: «*Μετά την ευρωατλαντική επέμβαση στη Λιβύη, που και τότε στήριξε η ΕΕ και την οποία είχε εκμεταλλευτεί εξίσου η τουρκική κυβέρνηση, τώρα υποστηρίζει και την επέμβαση στη Συρία, που οδηγεί σε αλλαγές συνόρων και στην επικίνδυνη μεθοδευση ενός αυθαίρετου τουρκοσυριακού συμφώνου που παραβιάζει κι αμφισβητεί κυριαρχία και κυριαρχικά δικαιώματα της Κυπριακής Δημοκρατίας, κράτους - μέλους της ΕΕ, το οποίο δεν λαμβάνει καν υπόψη*»!

Φτάσαμε λοιπόν στο ζουμί. Το ΚΚΕ φιλοδοξεί να εκφράσει τις «*εθνικές*» ανησυχίες της άρχουσας τάξης. Αυτό που σέρνεται ως φόβος στα φόρα της άρχουσας τάξης της χώρας σε σχέση με τις φιλοδοξίες της Τουρκίας και ως παράπονο για την απαξίωση της χώρας που είναι μέλος της ΕΕ (την οποία η ίδια η ΕΕ «*δεν λαμβάνει υπόψη*»!) αναλαμβάνει να το εκφράσει το ΚΚΕ. Για μια ακόμα φορά. Αυτό είναι πραγματική υπευθυνότητα απέναντι στο σύστημα και την άρχουσα τάξη! Η απλώς πούρος ρεφορμισμός, ο οποίος σε συγκεκριμένες συνθήκες ανακατεύει σαν σούπα τον αστικό κοσμοπολιτισμό του υπεριοιμπεριαλισμού με το κλείσιμο του ματιού σε ανοιχτές σοσιαλιστικές θέσεις.

Ελληνοτουρκικά Σε νέες περιπέτειες μετά τη Συρία

Ο καθοριστικός ρόλος της Άγκυρας στην πτώση του καθεστώτος Άσαντ, μετά από ένα πρώτο διάστημα αμηχανίας, έχει δημιουργήσει νέους μεγάλους πονοκεφάλους στην άρχουσα τάξη της χώρας μας. Η ομολογούμενη αναβάθμιση, στην ευρύτερη περιοχή, της παρουσίας και του «αποτυπώματος» της Τουρκίας έχει οδηγήσει τόσο κυβερνητικά στελέχη όσο και όλους τους αστούς αναλυτές, στρατιωτικούς, διπλωμάτες και πολιτικούς να κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου. Άλλοι τονίζουν ότι ήταν περίπου αναπόφευκτη μια τέτοια εξέλιξη κι άλλοι -οι περισσότεροι- σπεύδουν να καλέσουν την κυβέρνηση να «δράσει» άμεσα. Πώς ακριβώς, δηλαδή; Τι περιθώρια, ωστόσο, έχει αυτή, όταν είναι φανερό ότι ΗΠΑ και Ευρωπαίοι, εκόντες άκοντες, είναι, επί του παρόντος, υποχρεωμένοι να ποντάρουν στις κινήσεις της γείτονας;

Είναι πασιφανές ότι τα «στρατηγικά χτυπήματα» που επιδίωκαν οι ντόπιοι αστοί στους ανταγωνιστές τους της άλλης πλευράς του Αιγαίου (διευθέτηση αποκλεισμού τους από τους ενεργειακούς πόρους και δρόμους) όχι μόνο δεν ήρθαν ποτέ, αλλά κινδυνεύουν να υποστούν μια νέα υποβάθμιση του ρόλου τους ως ατζέντηδες των δυτικών ιμπεριαλιστών στην περιοχή. Εξάλλου, η «αοριστία» στο Αιγαίο (παρά τους κατά καιρούς λεονταρισμούς) και την Ανατολική Μεσόγειο καλά κρατεί. Ο «κόμβος των τριών ηπείρων και των πέντε θαλασσών» έχει την «εναλλακτική» του, που μάλιστα απλώνει συνεχώς τα πόδια της, έχοντας φτάσει στη Λιβύη, στα Δυτικά Βαλκάνια και, τώρα, στη Συρία. Το ότι και αυτοί οι μαξιμαλισμοί της Άγκυρας τελούν υπό την ιμπεριαλιστική έγκριση δεν μπορεί παρά να θεωρείται από αστικής πλευράς πρόβλημα για μια άρχουσα τάξη που κι αυτή στους ίδιους πάτρωνες έχει εναποθέσει την όποια «αναβάθμισή» της.

Και για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, η πιθανότητα ανακήρυξης νέας («παράνομης») ΑΟΖ μεταξύ Τουρκίας και Συρίας, που θα παρακάμπτει εκ νέου την Κύπρο, είναι το μείζον προς ώρας ζήτημα. Πολύ περισσότερο που εξαγγέλλεται μετ' επιτάσεως από την τουρκική ηγεσία, με κύριο στόχο την άσκηση πίεσης στην ελληνική και ελληνοκυπριακή πλευρά για μια «καζάν καζάν (;) μοιρασιά» του χώρου. Άλλωστε, το τουρκολιβυκό μνημόνιο καθορισμού θαλάσσιων ζωνών έχει ήδη προκαλέσει μεγάλη αναταραχή στην Αθήνα, που προσπάθησε να το «ισοφαρίσει» με τη μερική οριοθέτηση ΑΟΖ με την Αίγυπτο και με κινήσεις προς Δυμάς, με την Ιταλία. Το νέο επεισόδιο, όμως, με τη Συρία έχει μια πιο αναβαθμισμένη σημασία, ακριβώς γιατί αποτελεί την κλιμάκωση μιας προσπάθειας με ολοφάνερες επιδιώξεις, που άπτονται σχεδόν όλου του πλέγματος των ελληνοτουρκικών διαφορών-αντιθέσεων και όχι μόνο, βέβαια.

Τις τελευταίες μέρες, μάλιστα, τουρκικά δημοσιεύματα κάνουν λόγο για ενδεχόμενη εμπλοκή στο θέμα και του Λιβάνου μέσω τριμερούς συμφωνίας ή με ξεχωριστά Σύμφωνα μεταξύ Τουρκίας-Συρίας και Τουρκίας-Λιβά-

Σύριοι πρόσφυγες επιστρέφουν στη χώρα τους από την Τουρκία

νου. Ακόμη και περί εμπλοκής της Αιγύπτου (αυτής για τη Συμφωνία με την οποία επαίρεται η ελληνική πλευρά!) στο θέμα γίνεται λόγος. Πράγμα που ενδεχομένως να διευρύνει την γκάμα των χωρών που φέρονται διατεθειμένες να συμπράξουν με την Τουρκία. Με όρους, προφανώς, καθόλα μη αρεστούς στην Αθήνα. Τέτοιες κινήσεις, στο πλαίσιο ασφαλώς μυστικής διπλωματίας, φαίνεται πως βρίσκονται σε εξέλιξη, με τους εμπλεκόμενους να σταθμίζουν τα υπέρ και τα κατά. Χωρίς, φυσικά, να έχει καταληχθεί κάτι συγκεκριμένο επί του παρόντος, που θα ανέβαζε ακόμη περισσότερο τους τόνους αντιπαράθεσης. Όμως, όλα αυτά τα ενδεχόμενα-πιθανότητες είναι σίγουρο ότι προκαλούν κρύο ιδρώτα στην ολιγαρχία του πλούτου της χώρας μας.

Μια πρώτη κίνηση είναι οι διπλωματικές προσπάθειες από πλευράς ελληνικής κυβέρνησης στα διάφορα φόρα. Επιστρατεύονται η ΕΕ και ο ΟΗΕ για να γίνουν «κοινωνοί» του προβλήματος. Επειδή, όμως, όλα είναι ζήτημα «ισχύος επί του πεδίου» (όπως λένε οι στρατιωτικοί), δεν είναι εύκολο να παρακαμφθεί το (νέο;) πόδι που έβαλε η Τουρκία στη Συρία, που φαινομενικά έχει βαρύνοντα λόγο στην μετά Άσαντ εποχή στη χώρα. Επόμενη προσπάθεια είναι η ενεργοποίηση των αμερικανό-πνευστων και αμερικανοκαθοδηγητων «αξόνων» που έχει συνάψει η χώρα μας με Κύπρο, Ισραήλ και Αίγυπτο. Ίσως και της ανάλογης Συμφωνίας με την Ιορδανία. Πιο πολύ, πάντως, δεί-

χνει να ποντάρει η ντόπια πλευρά στο ρόλο του Ισραήλ, που ανοιχτά στέκεται ενάντια στις κινήσεις της Τουρκίας, για λόγους που έχουν να κάνουν με διεκδίκηση εκ μέρους και των δύο ρόλου περιφερειακής δύναμης στην Εγγύς και Μέση Ανατολή.

Η ανάληψη των καθηκόντων του νέου προέδρου των ΗΠΑ στις 20 Γενάρη και οι κινήσεις που είναι βέβαιο ότι θα κάνει βολιδοσκοπούνται, προς το παρόν. Είναι δηλωμένη η στήριξη (διάβαζε ενεργότερος προβοκατόρικός και δολοφονικός ρόλος) του Ισραήλ στην περιοχή, ενώ, διαχρονικά, οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές δεν επιθυμούν καμία χώρα της περιοχής να υπερέχει αισθητά έναντι των άλλων, για να μην «παίρνουν τα μυαλά της αέρα»! Το ζήτημα των Κούρδων, για παράδειγμα, που έχουν βρει «καταφύγιο» -με την ανοιχτή «στήριξη» των ΗΠΑ- στη Βορειοανατολική Συρία είναι μια μόνιμη σφήνα στους μαξιμαλισμούς της Άγκυρας και απόδειξη των λεχθέντων αναφορικά με την ιμπεριαλιστική πολιτική των Αμερικανών. Το ίδιο και οι πολεμικές επιθέσεις και επιδρομές του κράτους-τρομοκράτη στη νότια Συρία, ακριβώς για να μη νομίζει η Τουρκία ότι «παίζει» μόνη της. Ακόμη και η παρέμβαση της χαμένης, προς ώρας, Ρωσίας μπορεί να παίξει ρόλο στην ευόδωση των φιλοδοξιών της Άγκυρας, αφού δεν θα ήθελε η εδαφική περιοχή της Συρίας να γίνει αντικείμενο «σφραγίσματος» από τους υπερατλαντικούς και γενικότερα δυτικούς αντιπάλους.

Τα ελληνοτουρκικά εισέρχονται, επομένως, σε μια καινούργια φάση που, ανεξάρτητα αν ενεργοποιηθούν κι άλλες πλευρές τους ή όχι, θα κάνουν τα «ήρεμα νερά» και τη «διατεταγμένη φιλία» των τελευταίων μηνών να μοιάζουν «παρελθόν». Λεκτικά είναι ήδη πολύ εύκολο να το διαπιστώσει κανείς. Το ερώτημα δεν είναι το αν θα «αναθερμανθούν» οι αντιθέσεις, αλλά το πότε. Σε τι κλίμακα και με ποια πιο «χειροπιαστή» αφορμή, μένει να το δούμε. Πάντως, κινήσεις που αφορούν κυριαρχία και κυριαρχικά δικαιώματα - με τον τρόπο και στη βάση των ταξικών συμφερόντων που τα αντιλαμβάνονται οι άρχουσες τάξεις σε Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρο- φορτίζουν ακόμη πιο έντονα τον αντιδραστικό ανταγωνισμό ανάμεσά τους.

Οι συνέπειες για τους λαούς Ελλάδας, Τουρκίας και Κύπρου είναι ήδη εμφανείς, αφού διαμορφώνεται ένα αντιδραστικό κλίμα και στις τρεις χώρες και το επίπεδο της αντιιμπεριαλιστικής-αντιπολεμικής πάλης υπολείπεται. Η παρέμβαση του λαϊκού παράγοντα στην κατεύθυνση σύμπτυξης μετώπου ενάντια στην πολεμική εμπλοκή και την ιμπεριαλιστική επικυριαρχία είναι και η μόνη που μπορεί να θέσει το σύνολο των ζητημάτων σε άλλη ταξική βάση. Στη μοναδική βάση που μπορεί να δώσει ελπίδα και προοπτική ειρήνης στους λαούς και να αποτρέψει τη μετατροπή τους σε εξαρτήματα για τα καπιταλιστικά εργασιακά κάτεργα και κρέας για τα ιμπεριαλιστικά και αστικά κανόνια!

Εργαζόμενοι στα νοσοκομεία

Η επίθεση θα ενταθεί – Αγώνας και αντίσταση είναι η μόνη διέξοδος

Η αλλαγή του χρόνου συνοδεύτηκε από μια εξέλιξη δυσοίωνη για τους εργαζόμενους στα νοσοκομεία και δηλωτική των κυβερνητικών προθέσεων. Απολύσεις, πάνω από 200, συμβασιούχων στην καθαριότητα στον «Ευαγγελισμό». Οι θέσεις αυτές θα καλυφτούν από εργολάβο και ο καθένας καταλαβαίνει τι σημαίνει αυτό για τις συνθήκες εργασίας, για τις αποδοχές και τα δικαιώματα των εργαζομένων, αλλά και για την ποιότητα των υπηρεσιών.

Σε αντίθεση με τις προσπάθειες των κυβερνητικών στελεχών να περάσουν την εντύπωση ότι η κατάσταση στην περίθαλψη είναι βελτιωμένη σε σχέση με το παρελθόν, οι εργαζόμενοι, που ζουν τα αποτελέσματα της κυβερνητικής πολιτικής, δεν εξαπατώνται.

Αποκαλυπτική των στοχεύσεων της κυβέρνησης είναι η πολυσυζητημένη ρύθμιση για τα απογευματινά χειρουργεία. Η κυβέρνηση δεν έχει στόχο να μειώσει τις λίστες αναμονής. Αν είχε αυτή την πρόθεση, υπήρχε η προφανής λύση των προσλήψεων ώστε να ενεργοποιηθεί το 40% των κλειστών χειρουργικών αιθουσών, χωρίς επιπλέον επιβά-

ρυνση των ασθενών. Και μάλιστα με επαρκή αριθμό, αν ήθελε, ώστε να διευρύνει και το ωράριο λειτουργίας χωρίς υπερωρίες. Αυτό που, πραγματικά, επιδιώκει είναι να παραιτηθούν οι υγειονομικοί από τα αιτήματά τους για αυξήσεις μισθών, βάζοντας το χέρι στην τσέπη των ασθενών και, δεύτερο, να εξασφαλίσει τη συναίνεσή τους να προσφέρουν υπερωριακό έργο πέραν του τακτικού ωραρίου με μηδενικό κόστος για τον εργοδότη (νοσοκομείο/κράτος), και φυσικά καταστράτηγηση του δωρου.

Έτσι κι αλλιώς, σύμφωνα με «δημοσιογραφικές πληροφορίες», η κυβέρνηση δεν προτίθεται να προχωρήσει σε μαζικές προσλήψεις αλλά θα αντιμετωπίσει το πρόβλημα των ελλείψεων με συγχωνεύσεις, δηλαδή κατάργηση τμημάτων (και νοσοκομείων) και σύμπτυξη του προσωπικού. Με δεδομένο αυτό, ο καθένας καταλαβαίνει ότι ο νέος υγειονομικός χάρτης που έχει προαναγγείλει το υπουργείο δεν αποσκοπεί σε τίποτα άλλο παρά στη συρρίκνωση των μονάδων περίθαλψης που υπάρχουν. Με ό,τι μπορεί να σημαίνει αυτό όχι μόνο για τις ανάγκες περίθαλψης του λαού αλλά και για τους ίδιους τους εργαζόμενους. Αν

ληφθεί υπόψη ότι αυτή τη στιγμή απασχολούνται σχεδόν 25.000 συμβασιούχοι, γίνεται φανερό ότι το σύστημα σχεδιάζει να μην τους χρειάζεται. Τουλάχιστον στο σύνολό τους. Και ας έχουν πολυετή εμπειρία, και ας έδωσαν τη μάχη της πανδημίας, δουλεύοντας με λιγότερα δικαιώματα και απολαβές. Και ας τους υποσχόταν τότε, στην περίοδο της πανδημίας, ότι η προσφορά τους θα αναγνωριστεί. Όπως αναγνωρίστηκε στις 220 καθαρίστριες ΙΣΟΧ που απολύθηκαν από τον «Ευαγγελισμό» και στέλνονται είτε στην ανεργία είτε στα νύχια του κάθε εργολάβου.

Όσο για την ένταξη στα ΒΑΕ, ούτε λίγο ούτε πολύ, λένε να τα ξεχάσουν γιατί θα μείνουν χωρίς εργαζόμενους τα νοσοκομεία, αν φύγουν όλοι στη σύνταξη. Σε συνδυασμό με την παράταση απασχόλησης πάνω από το όριο συνταξιοδότησης στους γιατρούς, είναι ηλίθιο φαινόταρο το μήνυμα ότι δεν πρόκειται να γίνουν προσλήψεις ούτε ακόμα και με την αναλογία των μνημονικών δεσμεύσεων. Ούτως ή αλλιώς το ισοζύγιο αποχωρήσεων - προσλήψεων είναι μόνιμα αρνητικό εδώ και πολλά χρόνια.

Η κυβέρνηση κάνει καθαρό σε κάθε

ευκαιρία ότι οι εργαζόμενοι έχουν να περιμένουν μόνο ό,τι ψίχουλα περισσέψουν από το μεγάλο φαγοπότι που έχει στηθεί για τις τράπεζες, τους πολεμικούς εξοπλισμούς, το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο. Ο δημοσιονομικός χώρος, οι αντοχές της «εθνικής» οικονομίας είναι η προκρούστεια κλίνη για το μέτρο των δικαιωμάτων των εργαζομένων.

Απέναντι στην αντεργατική αυτή πολιτική, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες της ΠΟΕΔΗΝ και της ΑΔΕΔΥ περί άλλων τυρβάζουν. Προσφεύγουν στα δικαστήρια για τις περικοπές των μνημονίων. Στα δικαστήρια που συστηματικά βγάζουν καταχρηστικές και παράνομες τις απεργίες και τις διεκδικήσεις των εργαζομένων. Οι υγειονομικοί, όπως και όλοι οι εργαζόμενοι δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, έχουν έναν δρόμο να ακολουθήσουν. Ενάντια στις ηττοπαθείς λογικές της ανάθεσης, της προτασεολογίας και του συμβιβασμού, να αναμετρηθούν με την πολιτική του συστήματος και να οικοδομήσουν τις μαζικές αντιστάσεις που απαιτούνται και μπορούν να την ανατρέψουν.

Περίθαλψη

Όλο και πιο ακριβή, όλο και πιο δυσπρόσιτη

Ο λαός βρίσκεται σε δεινή θέση όσον αφορά τη βασική του ανάγκη για περίθαλψη. Αυτό αναδεικνύεται με κάθε δείκτη και από κάθε στατιστικό στοιχείο που καταγράφεται ακόμη και από τους φορείς του συστήματος. Βέβαια, ο λαός και χωρίς τους στατιστικούς δείκτες μετράει «πάνω του» τις συνέπειες της επίθεσης του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Εκτιμούμε ότι βρισκόμαστε μπροστά σε εξελίξεις που, εφόσον η κυβέρνηση καταφέρει να προχωρήσει απρόσκοπτα τα σχέδια του υπουργείου Υγείας, οι συνέπειες για τον λαό θα κλιμακωθούν.

Η επίθεση όλων των προηγούμενων ετών και κυβερνήσεων έχει διαμορφώσει στην περίθαλψη μια συνθήκη που κατά βάση για τον λαό μεταφράζεται σε υψηλό κόστος και ταλαιπωρία και, κατά συνέπεια, μια ζωή με φορτωμένα ένα σωρό προβλήματα υγείας. Στην επαρχία η υποστελέχωση των νοσοκομείων και οι μεγάλες αποστάσεις σημαίνουν δυσπρόσιτη και χαμηλής ποιότητας περίθαλψη. Στην Αττική και τα μεγάλα αστικά κέντρα, η ταλαιπωρία των ΤΕΠ και οι νοσηλείες fast-track σε ράντζα είναι πραγματικά απάνθρωπες, ενώ οι πανάκριβες υπηρεσίες εκτός ΕΟΠΥΥ του ιδιωτικού τομέα, ακόμη και αν προσφέρουν κάποιες ποιοτικότερες υπηρεσίες, αφορούν όσους μπορούν να βάλουν βαθεία το χέρι στην τσέπη. Ιδιαίτερα σημαντικό είναι και το αποτύπωμα της «ατομικής ευθύνης» που έχει κατακτήσει πολύ χώρο στην αντίληψη και τις καθημερινές συνήθειες και μεταφέρει την αρμοδιότητα στον ασθενή να βρει την υγεία του μπροστά σ' αυτόν τον κυκεώνα.

Τα σχέδια του υπουργείου Υγείας ήδη από τις αρχές του 2025 περιλαμβάνουν συγχωνεύσεις νο-

σοκομείων σύμφωνα με τον νέο Υγειονομικό Χάρτη που έχουν καταρτίσει. Ακόμη και αν επιλεχθεί μια βήμα-βήμα τακτική για λόγους αποφυγής γενικευμένων αντιδράσεων από τον λαό και τους υγειονομικούς εργαζόμενους, από την πλευρά των κυβερνητικών επιτελείων οι αποφάσεις φαίνεται να έχουν παρθεί. Τουλάχιστον για το ποια νοσοκομεία θέλουν να κλείσουν και από πού θα ξεκινήσουν. Ναι, αυτά τα νοσοκομεία που στην παρούσα φάση είναι πολύ κάτω από τις πραγματικές λαϊκές ανάγκες αντί να στελεχωθούν, θα εργαλειοποιηθεί η ανεπάρκειά τους για να παρουσιαστεί η συγχώνευσή τους με άλλη μονάδα υγείας σαν φυσική και λογική συνέπεια. Συγχώνευση, όπως λέμε κλείσιμο. Περιοχές όπως η Ανατολική Κρήτη, η Αργολίδα, η Δυτική Μακεδονία, η Ήπειρος και νοσοκομεία της Αθήνας έχουν μπει στο στόχαστρο.

Η δεύτερη μεγάλη έγνοια του υπουργείου Υγείας που ήδη «περπατάει» στα περισσότερα νοσοκομεία της χώρας είναι η εφαρμογή του συστήματος DRG. Το DRG είναι ένα λογιστικό σύστημα που στοχεύει να καταγράφει για οικονομικούς λόγους κάθε ιατρονοσηλευτική πράξη. Στόχος να καταγράφεται με ενιαίο τρόπο και όσο πιο αξιόπιστα σε όλη τη χώρα, ώστε να διαμορφώνεται με το εξιτήριο του ασθενούς το ατομικό νοσήλιο (κόστος). Αυτό, παρά τις πολλές δυσκολίες που έχει για έναν σωρό λόγους με κυριότερο την υποστελέχωση, αποτελεί βασική προϋπόθεση για να λειτουργήσουν τα νοσοκομεία με μορφή οικονομικής μονάδας εσόδων - εξόδων. Και αν η χρηματοδότησή τους δεν είναι επαρκής (που ήδη δεν είναι), θα καλείται ο ασθενής να πληρώσει. Για την εφαρμογή αυτών διαμορφώνονται συνεχώς εκπαιδεύσεις προς το υγειονομικό προσωπικό, προ-

σφέρονται σεμινάρια με αποζημίωση και γίνονται συνεχώς όλο και πιο αυστηρές οι οδηγίες από τη διοίκηση και τα οικονομικά τμήματα. Σε άμεση σύνδεση μ' αυτή την λογιστικοποίηση βρίσκεται και η αλλαγή του συστήματος της ηλεκτρονικής συνταγογράφησης, που αναμορφώθηκε ακριβώς για να τοποθετηθεί φαρδιά-πλατιά στην επικεφαλίδα της πλατφόρμας και δίπλα στο όνομα του κάθε ασθενή η ατομική οικονομική δαπάνη για τις συνταγογραφούμενες εξετάσεις και φάρμακα.

Το προχώρημα αυτών των επιδιώξεων θα δημιουργήσει ένα ακόμη πιο αφιλόξενο περιβάλλον για τον λαό και το δικαίωμά του στην περίθαλψη. Τα νοσοκομεία ξεμακραίνουν και οι πόρτες τους κλείνουν, αλλά και η έξοδος έχει όλο και περισσότερο πέρασμα από το ταμείο. Εκτιμούμε ότι όλα αυτά δεν είναι ζητήματα του μακρινού μέλλοντος. Χωρίς ικανές αντιστάσεις που θα βάλουν φρένο στις επιδιώξεις του συστήματος, θα επιδεινώνονται συνεχώς οι συνθήκες περίθαλψης του λαού εις βάρος της τσέπης του και της υγείας του. Την προηγούμενη περίοδο μπροστά σε κάθε ενδεχόμενο κλείσιμο νοσοκομείου, τουλάχιστον στην επαρχία, πραγματοποιούνταν μαζικές λαϊκές κινητοποιήσεις. Η λαϊκή έγνοια βρίσκεται στη σωστή κατεύθυνση και χρειάζεται πολιτική και οργανωτική στήριξη για να μετουσιωθεί σε αγώνα αντίστασης με συνέχεια ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης. Όσο η επίθεση θα μεγαλώνει και τα ζητήματα θα γίνονται συγκεκριμένα, διάφοροι τοπικοί αστικοί παράγοντες που για τα συμφέροντά τους συμμετείχαν και στήριζαν αυτές τις κινητοποιήσεις θα εγκαταλείπουν τον λαό στη μοίρα του. Ο λαός και οι εργαζόμενοι μπορούν και πρέπει να στηριχθούν στις δικές τους δυνάμεις και να δυναμώσουν τους αγώνες τους.

16ο συνέδριο ΟΕΦΣΕΕ

Η αυτοδυναμία της υποταγής και της συνδιαχείρισης

Το διήμερο 14-15 Δεκέμβρη 2024 πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα το 16ο συνέδριο της Ομοσπονδίας Εργαζομένων Φαρμακευτικών και Συναφών Επαγγελλμάτων Ελλάδας (Ο.Ε.Φ.Σ.Ε.Ε.). Την πρώτη μέρα του συνεδρίου τοποθετήθηκαν οι εκλεγμένοι εκπρόσωποι σωματείων από Lanipharin, ΦΑΜΑΡ, BOEHRINGER, DEMO, PFIZER, ΠΡΟΣΥΦΑΠΕ, Rontis, Γενική Τεχνική καθώς και από φαρμακευτικούς συλλόγους από πόλεις όπως η Καλαμάτα και η Θεσσαλονίκη. Ανάμεσά τους και μέλος της Ταξικής Πορείας, εκλεγμένη εκπρόσωπος του σωματείου εργαζομένων της Pharmathen. Η συμμετοχή των εκπροσώπων μάλλον προβλημάτισε τους διοργανωτές. Ενώ στο πρόγραμμα προβλέπονταν 45 πεντάλεπτες τοποθετήσεις και παρά τις επανειλημμένες εκκλήσεις του προεδρείου, συνολικά μίλησαν περίπου 25 εκπρόσωποι. Ο μεγάλος απών βέβαια ήταν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, τα μέλη δηλαδή των σωματείων που ούτε γνώριζαν την πραγματοποίηση αυτού του συνεδρίου ούτε, στην πραγματικότητα, καλέστηκαν να την παρακολουθήσουν, να προβληματιστούν, να κρίνουν αυτούς που εξέλεξαν και να συμμετέχουν σε μια διαδικασία που στα λόγια τουλάχιστον αφορούσε τα συμφέροντα των εργαζομένων του κλάδου και σχεδίαζε στόχους και δράσεις για τα επόμενα χρόνια.

Στα θετικά του απολογισμού των 3 χρόνων απ' το προηγούμενο συνέδριο καταγράφηκε η ίδρυση τριών νέων σωματείων, σε DEMO, Pfizer και Pharmathen. Γεγονός που δείχνει ότι οι εργαζόμενοι νιώθουν την ανάγκη να οργανώσουν την πάλη τους απέναντι στην άγρια επίθεση που δέχονται εδώ και χρόνια απ' το κεφάλαιο και τις κυβερνήσεις του. Σε μια τόσο δύσκολη συγκυρία για το εργατικό κίνημα και τους εργαζόμενους, μια τέτοια διαδικασία θα μπορούσε να είναι πλούσια και ενδιαφέρουσα (25 τοποθετήσεις, δεκάδες σωματεία από όλες τις μεγάλες πόλεις της χώρας κ.ο.κ.) όμως η ρεφορμιστική ηγεσία έκανε ό,τι μπορούσε για να είναι ένας «αγωνιστικά καθησυχαστικός», «ρεαλιστικά ταξικός» και υπεύθυνα συμβιβασμένος μονόλογος.

Ενδεικτικό το απόσπασμα της ανακοίνωσης του συνεδρίου σχετικά με τον νόμο Κεραμέως για τον κατώτατο μισθό: «Ο νέος νόμος (Κεραμέως) που καθορίζει τον κατώτατο μισθό μονιμοποιεί στην ουσία μνημονιακό μέτρο για τον καθορισμό του από την εκάστοτε κυβέρνηση, χωρίς συλλογικές διαπραγματεύσεις, ώστε να διευκολύνεται η μόνιμη συμπίεση συνολικά των αποδοχών κατά παραγγελία των επιχειρηματικών ομίλων».

Ανοίγει τον δρόμο για κατάργηση 13ου και 14ου μισθού στον ιδιωτικό τομέα.

Ταυτόχρονα, δίνει αέρα στα πανιά των εργοδοτών, ώστε να μην υπογράφουν καμία ΣΣΕ.

Τα ταξικά συνδικάτα και ομοσπονδίες καταθέσαμε σχέδιο νόμου που επαναφέρει τις ΣΣΕ και αυτό στηρίζουμε».

Κι έτσι απλά καθάρισαμε. Ούτε συνελεύσεις, ούτε απεργίες, μόνο μ' ένα σχέδιο νόμου. Επομένως η μαζικοποίηση των σωματείων χρειάζεται μόνο ως δεξαμενή ψηφοφόρων που εκλέγουν τους σωστούς εκπροσώπους και τους σωστούς βουλευτές. Για ν' αντικατασταθεί ο νόμος Κεραμέως από άλλον νόμο κι ενώ για την ανάγκη κατάργησης

των νόμων Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, για την ανάγκη υπεράσπισης των συνδικαλιστικών ελευθεριών και του δικαιώματος στην απεργία, δεν ακούστηκε κουβέντα.

Όσο για τη «μάχη που δίνει η ΟΕΦΣΕΕ στον κλάδο είναι αναπόσπαστο κομμάτι της μάχης που δίνει συνολικά το ταξικό εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, τα συνδικάτα που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ». Δηλαδή όποιο σωματείο δεν ελέγχεται απ' το ΠΑΜΕ δεν αναγνωρίζεται ως μέρος του ταξικού εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος και αντιμετωπίζεται τουλάχιστον ανταγωνιστικά.

Παρότι υπήρξαν αναφορές στην αύξηση των εργατικών δολοφονιών λόγω των απάνθρωπων συνθηκών εργασίας και της έλλειψης μέτρων προστασίας, η παρέμβαση των περισσότερων σωματείων εξαντλείται στην έκδοση σχετικής ανακοίνωσης που μοιράζεται στους συναδέλφους του νεκρού ή σακατεμένου εργαζόμενου. Μόνο που αυτό πιο πολύ ακούγεται σαν τρόπος εκφοβισμού και των υπολοίπων παρά σαν κάλεσμα σε κινητοποίηση.

Με τις 14 απ' τις 15 έδρες του ΔΣ της Ομοσπονδίας στην Προοδευτική Κίνηση Φαρμάκου, την παράταξη του ΠΑΜΕ, και την απουσία ακροατηρίου, η διαδικασία περισσότερο θύμιζε κλειστή διαδικασία συλλόγου με διεκπεραιωτικό

χαρακτήρα και αρκετή γραφειοκρατία με στόχο την εξασφάλιση ότι δεν θα ακουστεί καμία διαφορετική άποψη. Ενδεικτικά, όταν ανακοινώθηκε απ' το μέλος της Ταξικής Πορείας ότι θα συμμετείχε στις εκλογές με χωριστό ψηφοδέλτιο, η εφορευτική επιτροπή την ενημέρωσε ότι «δεν επιτρέπεται», καθώς το καταστατικό προβλέπει τουλάχιστον 8 υποψήφιους για να συγκροτηθεί ψηφοδέλτιο. Τελικά αναγκάστηκε να συμμετάσχει με χωριστό ψηφοδέλτιο ως «ανεξάρτητη» υποψήφια, στηριζόμενη απ' την Ταξική Πορεία (αναφορά που αφαιρέθηκε κατά την ανακοίνωση των επίσημων αποτελεσμάτων). Ενδεικτικό της ιδιοκτησιακής αντίληψης του ΠΑΜΕ για την ομοσπονδία ήταν και το γεγονός ότι η διαθέσιμη αίτηση συμμετοχής στις εκλογές περιλάμβανε υπεύθυνη δήλωση ότι ο υποψήφιος «θέλει να συμμετέχει στις εκλογές με την παράταξη της Προοδευτικής Κίνησης» και χρειάστηκε να φτιαχτεί επιτόπου μία διαφορετική ώστε να προχωρήσει η διαδικασία.

Η Ταξική Πορεία έθεσε την ανάγκη να συγκροτηθεί εργατικό κίνημα που θα παλέψει με στόχο την κατάργηση των νόμων Κεραμέως, Χατζηδάκη και Γεωργιάδη. Χωρίς αυταπάτες ότι οι νόμοι μπορούν να μείνουν στα χαρτιά, με εμπιστοσύνη στην εργατική τάξη και τον λαό, να συγκροτηθούν οι πολιτικοί όροι

μετατόπισης του ταξικού συσχετισμού που επικρατεί σήμερα. Σχετικά δε με τα εργοδοτικά εγκλήματα, επισήμανε την ανάγκη να απαντιούνται κινηματικά, με στάσεις εργασίας, απεργίες και διαδηλώσεις, καθώς οι ανακοινώσεις από μόνες τους δεν μπορούν ν' ασκήσουν πίεση στην εργοδοσία και να βοηθήσουν στη συγκρότηση όρων αναμέτρησης με το κεφάλαιο. Επιπλέον, τη δεύτερη μέρα του συνεδρίου, κατέθεσε ψήφισμα για την υπεράσπιση των 62 συλληφθέντων στις 6 Δεκέμβρη 2020, που δικάζονταν μετά από λίγες μέρες. Παρά την έντονη προτροπή το ψήφισμα να αποσυρθεί, τελικά με επιμονή τέθηκε σε ψηφοφορία, λαμβάνοντας 3 «ναι», 14 «λευκά» και 36 «όχι». Παρότι η επιτροπή ψηφισμάτων της ομοσπονδίας κατέθεσε 2 ψηφίσματα για συνδικαλιστικές διώξεις μελών του ΠΑΜΕ, δεν έκρινε σωστή την υπεράσπιση άλλων διωκόμενων, ακόμα κι αν κάποιοι από αυτούς είναι εκλεγμένοι συνδικαλιστές.

Η παρέμβαση της Ταξικής Πορείας στο συνέδριο της Ομοσπονδίας Φαρμάκου προκάλεσε σοβαρή αναστάτωση. Ο μονόλογος του ρεφορμισμού έσπασε τόσο που ανάγκασε το προεδρείο και το απερχόμενο ΔΣ να προσπαθούν με φανερά αγωνία να επαναφέρουν τη συζήτηση στα ήρεμα (αλλά θολά) νερά της ρεφορμιστικής γραμμής του ΠΑΜΕ.

Σωματείο εργαζομένων Φαρματέν

Η συμμετοχή και η κατεύθυνση για αγώνες θα κρίνουν το μέλλον των εργαζομένων

Σωματείο ίδρυσαν πριν λίγους μήνες οι εργαζόμενοι στην εταιρεία Φαρματέν, φαρμακευτική με πάνω από 1.500 εργάτες κι εργαζόμενους στα δύο εργοστάσια σε Σάπες Ροδόπης και Παλλήνη, καθώς και σε εργαστήρια, γραφεία κι αποθήκες σε Μαρούσι, Μεταμόρφωση και Ασπρόπυργο Αττικής. Ο πολυκερματισμός δυσκολεύει πολύ την επικοινωνία μεταξύ των συναδέλφων και την οργάνωση της δράσης τους, ενώ χρησιμοποιείται συχνά απ' την εργοδοσία για να στρέψει ομάδες εργαζομένων τη μία ενάντια στην άλλη, μιλώντας για «εργατικούς» και «τεμπέληδες», «ευνοούμενους» και «αδικημένους» και πάει λέγοντας.

Στις 12-16 Οκτώβρη 2024 πραγματοποιήθηκαν για πρώτη φορά οι αρχαιρεσίες για το διοικητικό συμβούλιο του σωματείου, με ενιαίο ψηφοδέλτιο, στη βάση αδυναμίας συγκρότησης χωριστών ψηφοδελτίων από σχήματα και δυνάμεις. Ψήφισαν 285 εργαζόμενοι, 158 στις Σάπες και 127 στην Αττική. Συμμετοχή ικανοποιητική, με βάση τόσο τις δυσκολίες στην ενημέρωση και τη γενικότερη κατάσταση, όσο και ότι δεν προηγήθηκε κάποια μαζική γενική συνέλευση.

Οι παγωμένοι μισθοί για πάνω από 10 χρόνια, τα εργατικά ατυχήματα και το αβέβαιο μέλλον της εταιρείας έκαναν πιο αναγκαία από ποτέ την ύπαρξη σωματείου. Μετά από δύο αγοραπωλησίες της εταιρείας σε ξένα funds και με τις διοικήσεις να διαδέχονται η μια την άλλη, οι εργαζόμενοι είναι δυσαρεστημένοι και ανησυχούν για το τι θα ακολουθήσει. Η εργοδοσία, με την αμέριστη στήριξη των κυβερνήσεων και τις αντίστοιχες επιδοτήσεις, επεκτείνει διαρκώς την παραγωγή και τον κύκλο εργασιών της και στις πλάτες των εργαζομένων έχει βγάλει δισεκατομμύρια. Οι εργαζόμενοι με δυσκολία βγάζουν τον μήνα, γιατί οι μισθοί είναι πολύ χαμηλοί. Στα δύο εργοστάσια, ιδιαίτερα μετά την πανδημία, έχουν

υποστεί διεύρυνση του ωραρίου και κυλιόμενες βάρδιες, ενώ η εντατικοποίηση και τα εξαντλητικά ωράρια ευθύνονται για τους πολλούς τραυματισμούς συναδέλφων.

Μέχρι στιγμής, το διοικητικό συμβούλιο δεν έχει κάνει σχεδόν τίποτα προς την κατεύθυνση διαμόρφωσης όρων διεκδίκησης καλύτερων συνθηκών και υπεράσπισης των θέσεων εργασίας. Η συνάντησή του με τη διοίκηση, απ' την οποία ζητήθηκαν εγγυήσεις για τη διατήρηση όλων των θέσεων εργασίας, δεν μπορεί να εξασφαλίσει τίποτα. Το σωματείο δεν φτιάχτηκε για να συναντιέται με τη διοίκηση και να δημιουργεί αυταπάτες ότι συζητάμε με ίσους όρους. Αν δεν γίνουν γενικές συνελεύσεις να συζητηθούν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι και να παρθούν μαζικά αποφάσεις συλλογικού αγώνα, τίποτα δεν θα διασφαλιστεί και, πολύ περισσότερο, δεν θα κερδηθούν αυξήσεις και δικαιώματα. Η ίδρυση του σωματείου είναι μια πολύ σημαντική αρχή. Η δυνατότητα της διοίκησής του να πετύχει τη μαζική συμμετοχή των συναδέλφων σε αγωνιστική κατεύθυνση, θα κρίνει τη συνέχεια.

Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών

Η διεκδίκηση Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας πρέπει να γίνει υπόθεση της πλατιάς βάσης του κλάδου

Λίγο πριν τα Χριστούγεννα, το ΔΣ του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών (ΣΜΤ) αποφάσισε τη διεξαγωγή Γενικής Συνέλευσης για τις 12 του Γενάρη, καθώς και κλαδική απεργία στις 22 του μήνα για τη διεκδίκηση Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΣΣΕ). Η όλη διαδικασία έγινε με όρους φαστ τράκ και εν μέσω εορταστικής περιόδου, πιθανώς επειδή η Ομοσπονδία Οικοδόμων είχε ήδη αποφασίσει απεργία για την ίδια ημέρα. Η διοίκηση του ΣΜΤ, εμμένοντας στην πρακτική που έχει υιοθετήσει το τελευταίο διάστημα, έσπευσε να ακολουθήσει έναν παράλληλο προγραμματισμό.

Το γεγονός ότι αποφασίζεται κλαδική απεργία με απόφαση ΔΣ δείχνει αφενός την πλήρη ανεμπιστοσύνη στις μαζικές διαδικασίες και αφετέρου την ανάγκη της διοίκησης του Σωματείου να ελέγξει τη διαδικασία και τις κατευθύνσεις. Ο ρόλος που τελικά απομένει για τη Γενική Συνέλευση είναι εκείνος της τυπικής επικύρωσης μιας ειλημμένης απόφασης του ΔΣ, ακόμη κι αν αυτή η απόφαση αφορά μια από τις κορυφαίες δράσεις ενός σωματείου, όπως είναι η απεργία.

Τα όρια που φαίνεται να έχουν οι προθέσεις της διοίκησης του σωματείου δεν σταματούν εδώ όμως. Φάνηκε ότι είναι μεγάλη έλλειψη στην πορεία διεκδίκησης ΣΣΕ το γεγονός ότι δεν έχει ανοίξει πλατιά η συζήτηση στη βάση του κλάδου. Μια βάση, που όσο δεν εμπλέκεται ενεργά σ' αυτόν τον αγώνα μ' έναν σταθερό και μόνιμο τρόπο, τόσο δυσχεραίνουν οι όροι με τους οποίους δίνεται η μάχη. Η δημιουργία όρων για εμπλοκή τέτοιου χαρακτήρα θα πρέπει να είναι το κριτήριο για τον προγραμματισμό κάθε ορόσημου αυτού του αγώνα. Το εάν και σε ποια χρονική στιγμή θα επιλεγεί η προκήρυξη κλαδικής απεργίας θα πρέπει να καθορίζεται από αυτήν την προετοιμασία και όχι απ' τον προγραμματισμό δράσης των όποιων «όμορων» ομοσπονδιών. Όπως επίσης, δεν θα πρέπει να καθορίζεται από λογικές «χρονικής ευκαιρίας», επειδή η εργοδοσία βρίσκεται σε φάση αύξησης των κερδών της ή, πολύ περισσότερο, επειδή η κυβέρνηση ανοίγει

για τους δικούς της -αντεργατικούς- λόγους συνολικότερο ζήτημα ΣΣΕ.

Στη μέχρι τώρα δράση του ΣΜΤ για την υπογραφή ΣΣΕ έχουν φανεί αυτά τα προβλήματα κι οι αδυναμίες. Η συμμετοχή των συναδέλφων στις κλαδικές απεργίες που προηγήθηκαν ήταν μικρή. Η συγκέντρωση την ημέρα συζήτησης με τις εργοδοτικές ενώσεις ήταν εξαιρετικά άμαζη. Κι αυτά δεν είναι δείγματα μιας γενικότερης κατάστασης υποχώρησης του εργατικού κινήματος, αφού στις Γενικές Συνελεύσεις του ΣΜΤ οι συνάδελφοι συμμετέχουν με πολύ πιο μαζικούς όρους.

Η εικόνα αυτή δεν φαίνεται να προβληματίζει τη διοίκηση του σωματείου, αφού εξακολουθεί μετά από κάθε κινητοποίηση να κάνει θριαμβευτικούς απολογισμούς. Αυτή η λογική δεν μπορεί παρά να ενισχύει τις απογοητεύσεις και την αποστοίχιση της πλατιάς βάσης του κλάδου, που «ενημερώνεται» ότι ο αγώνας δόθηκε μαζικά και με αξιώσεις, παρ' όλα αυτά οι μισθοί παραμένουν καθηλωμένοι σε εξευτελιστικά επίπεδα και η συλλογική σύμβαση ανύπαρκτη.

Αυτό που έχει γίνει φανερό όλο αυτό το διάστημα είναι ότι η μάχη δεν μπορεί παρά να δοθεί με όρους σύγκρουσης με την εργοδοσία και την κυβερνητική πολιτική, με όρους πραγματικής πίεσης απ' την πλευρά των εργαζόμενων του κλάδου. Όσο δεν οικοδομούνται τέτοιοι όροι, τόσο θα δίνεται η δυνατότητα στην εργοδοσία να χρησιμοποιεί προφάσεις (όπως η υποτιθέμενη αδυναμία κατανόησης του τρόπου με τον οποίο θα μπορούσε να εφαρμοστεί η ΣΣΕ για τους συναδέλφους που εργάζονται με μπλοκάκι) και να σέρνει μια ατέρμονη συζήτηση.

Το σύστημα κι οι κυβερνήσεις του εξοπλίζονται απέναντι στους εργαζόμενους, θωρακίζοντας τον νέο γύρο επίθεσης με κάθε τρόπο. Ο νόμος 5163/2024 για τον κατώτατο μισθό και τις ΣΣΕ, που ψηφίστηκε τον περασμένο Δεκέμβρη, κινείται σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση. Η αντίσταση των εργαζόμενων και η πάλη για πραγματικές αυξήσεις και ΣΣΕ δεν μπορεί παρά να περνάει μέσα από πλατιές διαδικασίες και ουσιαστική πολιτική προετοιμασία.

Οι εκδικητικές απολύσεις στην Teleperformance πρέπει να απαντηθούν με μαζικό αγώνα

Τον Ιανουάριο του 2023, με πρωτοβουλία δεκάδων Τυνησίων εργαζόμενων στην Teleperformance ξέσπασε ένας μαζικός αγώνας ο οποίος αγκαλιάστηκε πλατιά από τους εργαζόμενους της εταιρείας. Τους πρώτους μήνες του 2023 πραγματοποιήθηκαν μαζικές απεργίες με τη συμμετοχή χιλιάδων εργαζόμενων, με αιτήματα την υπογραφή συλλογικής σύμβασης εργασίας, τις αυξήσεις στους μισθούς, τις συμβάσεις αορίστου χρόνου για όλους και την κατάργηση της βίζας «ειδικού σκοπού» η οποία ισχύει για τους εκτός ΕΕ μετανάστες εργαζόμενους της εταιρείας και προβλέπει την απέλαση του εργαζόμενου εάν δεν εργάζεται σε κάποια εταιρεία του κλάδου των τηλεπικοινωνιών.

Η Teleperformance, μια εταιρεία τηλεπικοινωνιών, είναι ένας από τους μεγαλύτερους εργοδότες στην Ελλάδα με πάνω από 12.500 εργαζόμενους σε Αττική, Θεσσαλονίκη και Χανιά και είναι γνωστή στους εργαζόμενους της χώρας ως σύγχρονο κάτεργο. Οι μισθοί πείνας, οι ολιγόμηνες συμβάσεις εργασίας, τα ξεχειλωμένα ωράρια, η τρομοκρατία και οι μαζικές απολύσεις διαμορφώνουν το τοπίο εργασιακού μεσαίωνα με το οποίο βρίσκονται αντιμέτωποι οι εργαζόμενοι της εταιρείας.

Αυτές ακριβώς οι συνθήκες εργασίας καθώς και το γεγονός ότι η Teleperformance δεν έχει κάνει ούτε μία αύξηση στους μισθούς εδώ και πάνω από 10 χρόνια είναι που οδήγησαν στη μαζικοποίηση του απεργιακού αγώνα. Η πρώτη απάντηση της εργοδοσίας ήταν η μήνυση ενάντια στο κλαδικό Συνδικάτο Εργαζομένων στις Τηλεπικοινωνίες και την Πληροφορική (ΣΕΤΗΠ) για το γεγονός ότι κήρυξε απεργία ενώ δεν είναι γραμμένη στο ΓΕΜΗΣΟΕ (όπως επιβάλλει ο νόμος Χατζηδάκη). Παράλληλα, συστηματικά αρνήθηκε οποιαδήποτε διαπραγμάτευση με τους εκπροσώπους των εργαζόμενων, ακόμα και αφού ιδρύθηκε το επιχειρησιακό σωματείο ΣΕΤΕΠ.

Πριν από περίπου έναν μήνα, η εργοδοσία της Teleperformance αναβάθμισε την επίθεσή της στους εργαζόμενους που συμμετείχαν στις απεργίες ανακοινώνοντας μαζικές

απολύσεις με τη μορφή της μη ανανέωσης συμβάσεων. Περίπου 30 εργαζόμενοι έχουν απολυθεί: 4 από τα 9 μέλη του ΔΣ του επιχειρησιακού σωματείου στην Αττική, όλο το ΔΣ του σωματείου στα Χανιά καθώς και η πρόεδρος του παραρτήματος του σωματείου στη Θεσσαλονίκη.

Η πρώτη απάντηση των εργαζομένων της εταιρείας στις εκδικητικές απολύσεις ήταν μία αρκετά μαζική συγκέντρωση έξω από τα γραφεία της εταιρείας στον Πειραιά στις 23 Δεκεμβρίου, η οποία στηρίχθηκε από σωματεία του κλάδου των τηλεπικοινωνιών καθώς και εργατικά σχήματα και συλλογικότητες.

Παρά τις προσπάθειες των εργαζομένων, ο αγώνας αυτός δεν έχει ανοικτεί ουσιαστικά ούτε στον υπόλοιπο κλάδο, ούτε στους εργαζόμενους συνολικά, με την ευθύνη να βαρύνει τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ, οι οποίες ελέγχουν τόσο το επιχειρησιακό όσο και το κλαδικό σωματείο. Η συνεχής άρνηση της εργοδοσίας να διαπραγματευτεί ΣΣΕ αλλά και οι πρόσφατες απολύσεις την ίδια στιγμή που οι τελευταίες απεργίες είχαν μικρότερη μαζικότητα καθώς δεν προπαγανδίζονταν ούτε στους εργαζόμενους της εταιρείας ούτε ανοίγονταν πλατιά, έχει ως αποτέλεσμα την απογοήτευση αρκετών από τους εργαζόμενους που συμμετείχαν στη συγκρότηση του σωματείου και στις απεργίες, τις συνελεύσεις και τις κινητοποιήσεις του.

Ο μοναδικός δρόμος που έχουν οι εργαζόμενοι της Teleperformance για να αντισταθούν στην επίθεση της εργοδοσίας και να διεκδικήσουν επαναπρόσληψη των απολυμένων και δουλειά με δικαιώματα είναι ο μαζικός αγώνας, που θα αναζητήσει τη συμπαράσταση και την αλληλεγγύη όσο το δυνατόν πλατύτερων δυνάμεων, καθώς η εξέλιξη του επηρεάζει τους χιλιάδες εργαζόμενους στα τηλεφωνικά κέντρα αλλά και ευρύτερα. Παρά τις προσπάθειες του ΠΑΜΕ οι εργαζόμενοι να «τα ακουμπήσουν» στην επιθεώρηση εργασίας και στις προτάσεις νόμου του ΚΚΕ, ο αγώνας αυτός πρέπει να συνεχιστεί, να πλατύνει και να μαζικοποιηθεί. Μόνο έτσι μπορεί να νικήσει!

Μεγαλόπολη

Τα αναπτυξιακά μοντέλα της αποβιομηχάνισης

Στα πλαίσια της απολιγνιτοποίησης και της «πράσινης μετάβασης», μια σειρά από μονάδες που παράγουν ηλεκτρικό ρεύμα από λιγνίτη και τα σχετικά ορυχεία έχουν κλείσει. 5 χρόνια έχουν περάσει από την έναρξη αυτής της διαδικασίας και η Ελλάδα έχει κατακτήσει την πρωτιά στη μείωση της λιγνιτικής παραγωγής. Και πώς να γινόταν διαφορετικά, αφού δεκαετίες τώρα η χώρα πρωτοστατεί στην αποβιομηχάνισή της. Προφανώς το κεφάλαιο στον

ενεργειακό κλάδο δεν έγινε ξαφνικά ευαίσθητο για το περιβάλλον και ούτε αυτού του είδους η ανάπτυξη είναι και τόσο πράσινη, ίσα ίσα που σαν στόχο έχει τη δημιουργία νέου πεδίου κερδοφορίας που οι επιπτώσεις στη φύση και την εργασία θα είναι χειρότερες. Τέτοιου είδους παραγωγικά μοντέλα φυσικά δεν είναι εμπνεύσεις της ντόπιας αστικής τάξης. Οι ευρωπαϊκές εντολές που εξυπηρετούν και τα αντίστοιχα ξένα μονοπώλια της «πράσινης» ενέργειας ορ-

μάνε σαν αρπακτικά σε χώρες σαν τη δικιά μας για να εκμεταλλευτούν και τους τελευταίους πόρους.

Σειρά στα λουκέτα παίρνει η 4η λιγνιτική μονάδα στη Μεγαλόπολη Αρκαδίας, με εκατοντάδες εργαζόμενους να μένουν στον αέρα. Από την 1η Γενάρη, η διοίκηση της ΔΕΗ ξεκίνησε το πρόγραμμα «οικειοθελών αποχωρήσεων» και μάλιστα με τις ευλογίες της ΓΕΝΟΠ. Με την προοπτική να κλείσουν τα ορυχεία της μονάδας, ολόκληρη η περιοχή θα ερη-

μώσει και όσα επαγγέλματα εξαρτιόντουσαν από τα ορυχεία θα συμπαρασυρθούν, με αποτέλεσμα να οδηγηθούν κι αυτά στην παρακμή. Τα υποτιθέμενα αναπτυξιακά σενάρια και μάλιστα επιδοτούμενα από το ΣΔΑΜ (Σχέδιο Δίκαιης Αναπτυξιακής Μετάβασης), είναι άλλο ένα κόλπο για τη δραστηριότητα ξένου κεφαλαίου στην περιοχή αλλά και των ευκαιριακών και παράλληλα καταστροφικών εργασιών των ΑΕΠ (φωτοβολταϊκά κτλ.) που δεν μπορούν να υποκατα-

Πιλοτική δράση για τη τακτική επιδότηση ανεργίας Ένα μεγάλο βήμα στη διάλυση των δικαιωμάτων των ανέργων

Σε συνέχεια του ψηφισμένου νόμου 4921/2022 «ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΞΑΝΑ» εκδόθηκε η 54427/20.12.2024 Κοινή Υπουργική Απόφαση, η οποία καθορίζει τους όρους και τις προϋποθέσεις της πιλοτικής δράσης για την τακτική επιδότηση της ανεργίας. Η νέα αυτή ΚΥΑ για την πιλοτική κατ' αρχήν εφαρμογή του νέου επιδόματος ανεργίας ανοίγει τον δρόμο για τη διάλυση του δικαιώματος των ανέργων στο επίδομα ανεργίας.

Μόνο οργή μπορούν να προκαλέσουν τόσο οι δηλώσεις των παρατρεχάμενων του συστήματος όσο και ο ίδιος αναφερόμενος ως σκοπός της ΚΥΑ. Η πιλοτική αυτή δράση λοιπόν «στοχεύει αφενός σε ένα δικαιότερο σύστημα απονομής του τακτικού επιδόματος ανεργίας και αφετέρου στην ενίσχυση της κινητροδότησης για τη γρήγορη επαναφορά στην αγορά εργασίας». Δικαιότερο για ποιον είναι το ερώτημα, μιας και η μείωση των δικαιούχων και το τσάκισμα του επιδόματος ανεργίας σίγουρα δεν προσιδιάζει σε ένα δίκαιο σύστημα απονομής για τους ανέργους... Παράλληλα, ο ωμός εκβιασμός ή δουλειά με οποιουδήποτε όρους ή πεθαίνουμε από την πείνα, ομοίως δεν μπορεί πείσει ότι αποσκοπεί στη διευκόλυνση του λαού και των ανέργων. Μόνος ευνοούμενος είναι το κεφάλαιο και η εργοδοσία. Γιατί θέ-

λουν να τελειώνουν μια και καλή με κάθε υποχρέωση που έχουν απέναντι στους ανέργους, ενώ με μοχλό πίεσης την ανεργία θα μπορούν να εντείνουν συνεχώς την εκμετάλλευση των εργαζομένων.

Αυτό λοιπόν το «δικαιότερο σύστημα» αυστηροποιεί κατ' αρχήν τις προϋποθέσεις λήψης του επιδόματος ανεργίας. Έτσι, για να λάβει κανείς επίδομα θα πρέπει να έχει πραγματοποιήσει 50 ημέρες ασφάλισης περισσότερες σε σχέση με το προϊσχύον καθεστώς. Αυτό σημαίνει ότι μεγάλες κατηγορίες εργαζομένων (π.χ. αναπληρωτές εκπαιδευτικοί, εκπαιδευτικοί εργαζόμενοι σε φροντιστήρια, συμβασιούχοι δήμων κλπ.) θα μείνουν εκτός. Αυτό λοιπόν το «δίκαιο» μέτρο θα έρθει να στερήσει από χιλιάδες ανέργους το δικαίωμά τους στο επίδομα σε μια περίοδο που ήδη ο αριθμός αυτών που δικαιούνται έχει μειωθεί σημαντικά. Ενδεικτική είναι η ανακοίνωση της Ομοσπονδίας Υπαλλήλων του ΟΑΕΔ, η οποία αναφέρει ότι «*επίδομα ανεργίας λαμβάνει μεσοσταθμικά περίπου το 15% του συνόλου των εγγεγραμμένων ανέργων*».

Παράλληλα, πλήγμα δέχεται και το ύψος του επιδόματος. Για ποια αύξηση του επιδόματος μιλάνε όταν τα ψίχουλα των 509€ πλέον μειώνονται κι άλλο; Ειδικότε-

ρα, το επίδομα θα αποτελείται από το σταθερό μέρος, το οποίο θα λαμβάνουν όσοι πληρούν τις παραπάνω αυστηροποιημένες προϋποθέσεις, το μεταβλητό μέρος το οποίο εξαρτάται από τον αριθμό των ετών ασφάλισης και το μέσο όρο των αποδοχών, και το πρόσθετο μέρος που αποτελείται από κάποια ψίχουλα που θα δίνονται εφόσον υπάρχουν εξαρτώμενα μέλη καθώς και για δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα. Ενδεικτικά αναφέρουμε το ποσό του σταθερού μέρους όπως θα διαμορφώνεται με την πάροδο των μηνών: α' τρίμηνο 581€, β' τρίμηνο 498€, γ' τρίμηνο 415€, δ' τρίμηνο 332€, ενώ ακόμα χειρότερη είναι η κατάσταση για όσους αμείβονται με ημερομίσθιο. Επιπλέον, ουσιαστικά εξαφανίζεται το επίδομα μακροχρόνιας ανεργίας, αφού για να το λάβει κάποιος θα πρέπει να έχει συμπληρώσει 900 ημέρες ασφάλισης με εισφορές υπέρ ανεργίας 50 μήνες πριν την ανεργία!

Οι άνεργοι δεν πρέπει να μάθουν να ζουν με ψίχουλα, όπως θέλει το σύστημα. Το επίδομα ανεργίας δεν είναι ελεημοσύνη ούτε η ανεργία ατομική ευθύνη. Να μην περάσει το νέο πετσόκομμα στο επίδομα ανεργίας! Να υπερασπιστούμε μαζικά το καθολικό δικαίωμα του λαού σε μόνιμη και σταθερή δουλειά!

Οι εργαζόμενοι δεν είμαστε επαίτες Με συλλογικούς αγώνες κατακτάμε αυτά που δικαιούμαστε

Έκαναν και φέτος την εμφάνισή τους τα καθιερωμένα δημοσιεύματα του τέλους της χρονιάς για τη... χριστουγεννιάτικη γενναιοδωρία διαφόρων επιχειρηματιών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα της καπιταλιστικής Καρέλιας, με παρόμοια δημοσιεύματα για «επίδομα γαλοπούλας» να κυκλοφορούν ετήσια απ' το 2013 τουλάχιστον. Αν και για τη συγκεκριμένη βιομηχανία αποτελούν ταυτόχρονα κι ένα είδος παράκαμψης των περιορισμών που υπάρχουν στη διαφήμιση για τον κλάδο, η κύρια πλευρά που υπηρετούν αυτά τα δημοσιεύματα είναι η επίθεση στη συγκρότηση της εργατικής τάξης. Σκοπός τους είναι να εντυπώσουν βαθιά στην εργατική συνείδηση ότι οι εργαζόμενοι πρέπει να ελπίζουν, σαν επαίτες, σε ό,τι προαιρείται η εργοδοσία. Όχι να παλεύουν συλλογικά για να κατακτούν τα δικαιώματά τους. Αυτά που προκύπτουν απ' το γεγονός πως όλος ο πλούτος που παράγεται σ' αυτή την κοινωνία είναι στην πραγματικότητα αποτέλεσμα της δικής τους εργατικής δύναμης, παρ' όλο που το κεφάλαιο ιδιοποιείται αυτόν τον πλούτο στη βάση του ότι κατέχει τα μέσα

παραγωγής, και την εξουσία συνολικά.

Οι «παροχές» στον Καρέλια δεν αποτελούν καμιά πρωτοτυπία. Κλήρωση με χρηματικά δώρα, επίδομα «για το εορταστικό τραπέζι», επίδομα για παιδιά που φοιτούν στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, επίδομα και υπολογιστή για παιδιά που πέρασαν σε σχολή, ετήσιο μπόνους έναν μισθό (και λίγο περισσότερο για όσους παίρνουν κάτω από 1.500€). Υπάρχουν βέβαια και τα πιο «πονηρά», όπως είναι τα «μπόνους απόδοσης» και το «επίδομα παρουσίας». Αυτό (ύψους 1.200€ φέτος) δίνεται σε όσους εργαζόμενους «έκαναν χρήση μόνο της κανονικής τους άδειας και δεν έλειψαν ούτε μία άλλη ημέρα από την εργασία τους». Αυτό το τελευταίο έχει εμφανιστεί πλέον σε πολλές εταιρίες. Πρακτικά, πρόκειται για εκβιασμό των εργαζομένων να μην παίρνουν άδειες που δικαιούνται (αναρρωτική, παρακολούθησης σχολικής επίδοσης τέκνου, φροντιστή κ.ά.), αλλά να χρεώνονται οποιαδήποτε απουσία τους με κανονική άδεια. Δηλαδή υποτίθεται ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμα στον εργαζόμενο ν' αρρωστήσει ή να φροντίσει τα παιδιά του, αλλά θα του κοστίζει,

ακόμα περισσότερο απ' ό,τι του κοστίζει έτσι κι αλλιώς το μειωμένο μεροκάματο σε περίπτωση αναρρωτικής.

Το βασικό που επιδιώκει ο Καρέλιας και ο κάθε αντίστοιχος, καθώς τα παραπάνω είναι αρκετά κοινά σε μεγάλες αλλά και μικρότερες επιχειρήσεις, είναι όλα να θεωρούνται «οικειοθελείς παροχές», στην ευχέρεια της εργοδοσίας και χωρίς καμιά δέσμευση απέναντι στους εργαζόμενους. Γι' αυτό και δεν είναι διαθεμιμένος (όπως πολλοί ακόμα) να κατοχυρωθούν αυτά σε συλλογική σύμβαση. Το πόσο «φιλεύσπλαχνο» είναι τέτοιοι εργοδότες αναδεικνύεται ακόμα κι απ' τη μοναδική καταγγελία που έχει βγάλει το επιχειρησιακό σωματείο των τελευταίο ενάμιση χρόνο (οι υπόλοιπες ανακοινώσεις του αφορούν προσφορές τοπικών καταστημάτων). Μ' αυτήν καλεί

την εργοδοσία να τηρήσει την απόφαση της επιθεώρησης εργασίας και να επιστρέψει τα ποσά που είχε παρακρατήσει απ' τη μισθοδοσία εργαζομένων ως «πρόστιμα» για «πράξη τελεσθείσα από δόλο ή βαριά αμέλεια».

Το κεφάλαιο επιδιώκει τους εργαζόμενους να αισθάνονται κτήμα του. Θέλει ν' αντιμετωπίζουν τον εαυτό τους όπως ακριβώς τους αντιμετωπίζει το ίδιο. Κόντρα στην ιδεολογική επίθεση του συστήματος, κάθε εργαζόμενος πρέπει να βλέπει τον εαυτό του όπως πραγματικά είναι: κομμάτι μιας ολόκληρης τάξης, η οποία, αν συγκροτηθεί ιδεολογικά, οργανωτικά και πολιτικά, μπορεί όχι απλά να βελτιώσει τους όρους της εκμετάλλευσής της απ' το κεφάλαιο, αλλά και ν' ανατρέψει συνολικά το σύστημα της εκμετάλλευσης.

στήσουν τη μεγάλη ζημιά που έχει προκαλέσει η μέχρι ώρας «πράσινη μετάβαση». Αυτοί όμως που θα βιώσουν τις μεγαλύτερες επιπτώσεις θα είναι οι εργαζόμενοι που από την επόμενη θα μείνουν χωρίς δουλειά ή θα αναγκαστούν να μετακινηθούν σε άλλες περιοχές για να βγάλουν ένα μεροκάματο.

Οι αντιδράσεις των εργατών αλλά και των κατοίκων της περιοχής είναι δίκαιες και αναγκαίες για την επιβίωσή τους. Με κορυφαία στιγμή την 20η Νοέμβρη και τη μαζική κινητοποίηση που χτυπήθηκε χωρίς αφορμή από τις δυνάμεις καταστολής, εργαζόμενοι και κάτοικοι κατέβηκαν στους δρόμους της απεργίας

με την κραυγή αγωνίας για το μέλλον τους. Οι καλοθελητές αρκετοί, από τους «αντάρτες» της ΝΔ, τη δημοτική αρχή, μέχρι και τις υποταγμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες που τώρα δήθεν βρίσκονται στο πλευρό των εργαζομένων και ανησυχούν για την προοπτική της περιοχής, αν και προηγούμενα καθίστανε στις καρέκλες των «αναπτυξιακών συνεδρίων» και ακόμα περιμένουν από αυτά τη «λύση».

Οι εργαζόμενοι στη Μεγαλόπολη, με τον λαό στο πλευρό τους, θα πρέπει να διεκδικήσουν να μην κλείσει η 4η μονάδα και να γυρίσουν όλοι στις δουλειές τους, με καλύτερους και ασφαλέστερους όρους εργασίας.

Εκλογές σε ΕΛΜΕ / ΣΕΠΕ, Δεκέμβρης 2024

Πραγματοποιήθηκαν την περίοδο Νοεμβρίου-Δεκεμβρίου 2024 εκλογές για την ανάδειξη ΔΣ στα σωματεία των εκπαιδευτικών στα δημόσια σχολεία: σε ΕΛΜΕ και -σε μερικούς- ΣΕΠΕ (στην πρωτοβάθμια οι περισσότεροι ΣΕΠΕ κάνουν εκλογές κάθε 2 χρόνια).

Σε μια περίοδο κλιμάκωσης της επίθεσης από μεριάς ΥΠΑΙΘ και κυβέρνησης, με τις μαζικές παραπομπές εκπαιδευτικών σε πειθαρχικά με κάθε αφορμή, αυτό που πραγματικά αποτύπωσε το συσχετισμό ήταν η παντελής απουσία γενικών συνελεύσεων (ή σχετικά άμαζων στην καλύτερη), ακόμα και στην προεκλογική περίοδο. Αυτό είναι ένα από τα μεγαλύτερα ζητήματα που οφείλουν να δουν και να αντιμετωπίσουν οι δυνάμεις που αναφέρονται στον αγώνα και στην προοπτική της απεργιακής

μάχης σαν απάντηση στην επίθεση.

Γιατί δεν είναι ότι ο κλάδος δεν έδειξε -και αυτή τη χρονιά- αξιόλογα αντανάκλαστικά αγώνα. Η απεργιακή συγκέντρωση στις 23/10 ενάντια στη μεθόδευση της απόλυσης της Χρύσας Χοτζόγλου και του Γιώργου Καβαδιά, που έγινε κόντρα στις κυρίαρχες συνδικαλιστικές δυνάμεις και στην τρομοκρατική επίθεση του κράτους και της διοίκησης και κατάφερε προς το παρόν να μπλοκάρει τη μεθόδευση αυτή, είναι ένα τέτοιο χαρακτηριστικό παράδειγμα των δυνατοτήτων του κλάδου. Όπως και η συνεχής επιμονή του να μην πειθείται και να αναζητά τρόπους να αντισταθεί στην επίθεση της αξιολόγησης.

Δεν φταίνει δηλαδή οι συνάδελφοι που δεν θέλουν, δεν τραβάνε ή δεν καταλαβαίνουν για την κατάσταση.

Αλλά η γραμμή ανάθεσης και διαχείρισης που κυριαρχεί τόσο στις ομοσπονδίες όσο και στα πρωτοβάθμια σωματεία. Γραμμή που όσο δεν υπάρχουν κινηματικές διαδικασίες μπορεί να παίζει το ρόλο της διάλυσης των συνειδήσεων και της αγωνιστικής προοπτικής.

Αυτή η γραμμή φαίνεται να ενισχύεται μέσω κυρίως σε αυτή τη φάση της εκλογικής ενίσχυσης της ΑΣΕ/ΠΑΜΕ, που φιλοδοξεί να παίζει ακόμα πιο υπεύθυνο ρόλο συνομιλητή και διαμεσολαβητή με το σύστημα και τη διοίκηση. Οι πανηγυρισμοί του για τις «νίκες» ενώ η επίθεση σαρώνει κόκαλα μέσα στα σχολεία είναι ενδεικτικοί της παραπάνω φιλοδοξίας. Την ίδια στιγμή που οι παραδοσιακές δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού είτε παρουσιάζουν στασιμότητα (ΔΑΚΕ) είτε και -ελαφρά- πτώση (ΣΥΝΕΚ), σαν αποτέλεσμα και των προβλημάτων τους στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό.

Πρόσθετο της απαξίωσης των διαδικασιών των σωματείων αποτελεί το φαινόμενο πολλαπλών καλπών, ακόμα και 2ήμερες εκλογές στην Α' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης! Δείχνουν πώς αντιλαμβάνονται τα σωματεία και τη συμμετοχή του κόσμου σε αυτές οι δυνάμεις που κυριαρχούν σε αυτά.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών συμμετείχαν στις εκλογές έχοντας παρέμβαση σε 12 σωματεία. Με βασική επιδίωξη την ανάδειξη της γραμμής της κεντρικής μάχης κόντρα στις αυταπάτες των «εύκολων λύσεων» (είτε κοινοβουλευτικές είτε νομικές). Το εκλογικό αποτέλεσμά τους αποτυπώνει μια υπαρκτή αγωνιστική φωνή μέσα στα σωματεία των εκπαιδευτικών, που στηρίζεται και παρακολουθείται από εκατοντάδες αγωνιστές. Θετική είναι η παρακαταθήκη του εκλογικού κατεβάσματος σε νέες περιοχές κυρίως της Αττικής.

Φυσικά το εκλογικό αποτέλεσμα, πέρα από τις δυνατότητες, δείχνει σίγουρα και αδυναμίες αλλά και τις αναγκαιότητες που πρέπει να παλευτούν το επόμενο διάστημα. Δηλαδή στο πώς αυτό το δυναμικό θα αξιοποιηθεί τις δυνατότητες και τα κενά που ανοίγονται από την επίθεση που θα κλιμακώνεται αλλά και από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες που θα υποτάσσονται σε αυτή, για να συμβάλει στο να δυναμώσει η κατεύθυνση του αγώνα, των αντιστάσεων και της διεκδίκησης στα σωματεία των εκπαιδευτικών. Κατεύθυνση που δεν μπορούν να παλέψουν οι Παρεμβάσεις, με βάση την κεντρική γραμμή τους. Άλλωστε οι εξαγγελίες υπουργείου και κυβέρνησης για τα νέα μέτρα μέσα στο 2025 (με γρήγορο ΑΣΕΠ, ΙΒ -διεθνή απολυτήρια-, ανοικτό σχολείο κ.λπ.), δείχνουν ότι η επίθεση προς τους εκπαιδευτικούς θα συνεχιστεί και θα συνεχίζει να παράγει ρωγμές. Σε αυτό το πεδίο θα κριθούν και θα αξιοποιηθούν όλα τα εκλογικά αποτελέσματα.

Αποτελέσματα Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών

	2024	2023
ΕΛΜΕ		
Καρδίτσας*	100 (34,1%) -3 έδρες-	145 (45,3%) -4 έδρες-
Τρικάλων	63 (15,1%) -1 έδρα-	40 (12,6%) -1 έδρα-
Ε' Θεσσαλονίκης	46 (5,02%)	35 (3,80%)
Β' Θεσσαλονίκης	33 (5,55%)	30 (5,25%)
Πειραιά**	250 (19,42%) -2 έδρες-	262 (20,92%) -2 έδρες-
Δ' Ανατολικής Αττικής	7 (1,41%)	-
Νότιας Αθήνας	10 (1,85%)	-
Α' Δυτικής Αττικής	10 (2,7%)	9 (2,39%)
Γ' Δυτικής Αθήνας	4 (1%)	-
Ηρακλείου	101 (9,29%)	124 (9,95%)
Χαλκιδικής	25 (11,26%) -0 έδρες-	15 (7,90%) -1 έδρα-
Κιλκίς	5 (2,67%)	-
Σάμου	7 (9,4%) -0 έδρες-	13 (17,8%) -1 έδρα-
ΣΕΠΕ		
Σάμου	24 (15,78%) -1 έδρα-	20 (9,8%) -0 έδρες-
ΣΥΝΟΛΑ	685 -7 έδρες-	693 -9 έδρες-

* Στην ΕΛΜΕ Καρδίτσας οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών παρεμβαίνουν μέσω του σχήματος της Επιτροπής Αγώνα

** Στην ΕΛΜΕ Πειραιά οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών συμμετέχουν σε κοινό σχήμα με τις Παρεμβάσεις ΔΕ και ανένταχτους αγωνιστές

34 χρόνια μετά τη δολοφονία του Νίκου Τεμπονέρα, τους τρομάζει ο λαϊκός ξεσηκωμός!

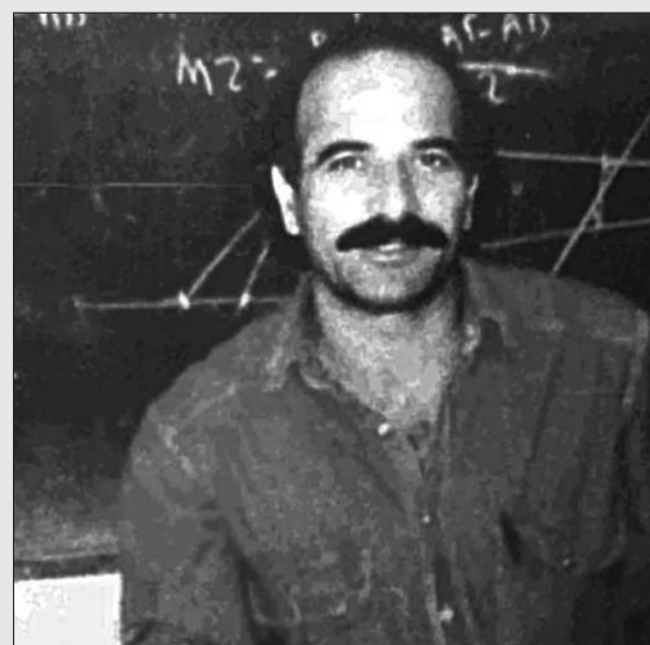
Με μαζικότητα και παλμό τιμήθηκε η 34η μαύρη επέτειος της δολοφονίας του Νίκου Τεμπονέρα. Συμμετείχαν φορείς και σωματεία, σύλλογοι και πολιτικές οργανώσεις.

Στην αυγή του 1991, δολοφονείται ο αγωνιστής καθηγητής Νίκος Τεμπονέρας, από τον λαστό του παρακράτους, προσωποποιημένο στους ΟΝΝΕΔίτες δολοφόνους του. Η δολοφονία Τεμπονέρα αποτέλεσε οργανωμένη επιχείρηση τρομοκρατίας της αγωνιζόμενης νεολαίας και του λαού κατά την περίοδο όξυνσης των αγώνων απέναντι στο νομοσχέδιο Κοντογιαννόπουλου. Ήταν μια επιχείρηση που έπεσε στο κενό, αφού όχι μόνο δεν κατέπνιξε το μεγαλειώδες κίνημα, αλλά πυροδότησε ένα ξέσπασμα που κατάφερε να ανατρέψει τους κυβερνητικούς σχεδιασμούς. Το νομοσχέδιο Κοντογιαννόπουλου προέβλεπε στο σύνολό του μια αντιδραστική τομή στην εκπαίδευση, μια ταξική επίθεση στα δικαιώματα της σπουδάζουσας νεολαίας -περικοπές στη δωρεάν σίτιση και στέγαση, κατάργηση παροχής δωρεάν πανε-

πιστημιακών συγγραμμάτων-, καθώς και της μαθητιώσας νεολαίας, όπου εκεί το πολυνομοσχέδιο προέβλεπε κατάργηση αδικαιολόγητων απουσιών, επέκταση πειθαρχικού ελέγχου, εισαγωγικές εξετάσεις στο λύκειο, ακόμα και ομοιόμορφη ενδυμασία.

Παράλληλα, ήταν και η περίοδος όπου το καζάνι του πλανήτη έβραζε κάτω από τον νέο κύκλο επιθέσεων των ΗΠΑ στους λαούς, μέσα από την «Καταιγίδα της Ερήμου» στο Ιράκ. Είναι τα εγκαίνια μιας νέας κούρσας για την παγκόσμια κυριαρχία, αφού καταρρέει το καπιταλιστικά παλινорθωμένο σοβιετικό μπλοκ και ο νέος κύκλος της αβυσσαλέας επίθεσης του κεφαλαίου στην εργατική τάξη μόλις έχει αρχίσει.

34 χρόνια μετά, η επίθεση συνεχίζεται και εντείνεται. Ενώ το μέτωπο στην Ουκρανία παραμένει ανοικτό και ολοένα οξύνεται, ενώ οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί φέρνουν τους λαούς όλο και πιο κοντά σε ένα γενικευμένο μακέλεμα και καθώς οι ιμπεριαλιστές-φονιάδες των λαών ετοι-

Οι διαγραφές φοιτητών στην προμετωπίδα της επίθεσης του συστήματος στην τριτοβάθμια εκπαίδευση

Κυβέρνηση και υπουργείο Παιδείας έχουν βάλει «πλήρη» για την εφαρμογή του μέτρου των διαγραφών στα πανεπιστήμια. Στις αρχές της ακαδημαϊκής χρονιάς ξεκίνησε ένας γύρος δημοσιευμάτων, τα οποία ανακοίνωναν τη διαγραφή των «αιώνιων φοιτητών» από τον Σεπτέμβρη του 2025. Φυσικά, αυτό που προμηνύουν είναι η εφαρμογή της διάταξης στον νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη (ο οποίος μετέπειτα εντάχθηκε στον νόμο-πλαίσιο Κεραμέως το 2022) η οποία μπαίνει σε εφαρμογή για τους φοιτητές που την περίοδο που τέθηκε σε εφαρμογή ο νόμος, φοιτούσαν σε 4ετείς σχολές και είχαν ξεπεράσει το όριο σπουδών. Η προβολή του ακριβούς αριθμού των φοιτητών που βρίσκονται μπροστά στο ενδεχόμενο διαγραφής δείχνει ότι εδώ και καιρό έχουν ξεκινήσει οι διεργασίες από πλευράς Υπουργείου για την εφαρμογή του μέτρου. Σύμφωνα με την Εθνική Αρχή Ανώτατης Εκπαίδευσης (ΕΘΑΑΕ), τον Αύγουστο του 2023 ο συνολικός αριθμός των φοιτητών ανερχόταν σε 695.678. Εξ αυτών, οι «αιώνιοι» φοιτητές που έχουν υπερβεί το ανώτατο όριο σπουδών (v+2, v+3), είναι 333.741, δηλαδή οι διαγραφές αφορούν σχεδόν το 50% των φοιτητών σήμερα!

Τους τελευταίους μήνες, ο ίδιος ο Πιερρακάκης αλλά και μια σειρά παπαγαλάκια του συστήματος έχουν αρχίσει την προετοιμασία για τις διαγραφές. Το επιχείρημα ότι οι «φοιτητές κοστίζουν» έχει καταρριφθεί και έχει δώσει τη θέση του στο «Ο νόμος θα εφαρμοστεί απολύτως και απαρέγκλιτα». Αποτελεί μεταφορά της «κανονικότητας» που επικρατεί στα ευρωπαϊκά και αμερικάνικα πανεπιστήμια στα ελληνικά. Στο πλαίσιο της εξάρτησης, η αστική τάξη και η κυβέρνηση έρχονται να υλοποιήσουν μια σειρά από πτυχές της συνθήκης της Μπολόνια και της σύμβασης της Λισαβόνας. Φαίνεται ότι βλέπουν επιτέλους την ευκαιρία να εφαρμόσουν ένα μέτρο το οποίο προσπαθούν να περάσουν από

το 1978! Παρά τους «προβληματισμούς» από μερίδες του καθηγητικού κατεστημένου, που εκφράστηκαν και στη σύνοδο των Πρυτάνεων που πραγματοποιήθηκε τον Δεκέμβρη, φαίνεται ότι είναι διατεθειμένοι να προχωρήσουν στις διαγραφές, αρκεί να μην είναι «οριζόντιες» και έτσι ώστε να μην «*παραγνωριστεί η κρίσιμη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα σε εκείνους που είναι ανενεργοί και εκείνους που αγωνίζονται για να ολοκληρώσουν τις σπουδές τους*».

Η εφαρμογή του μέτρου των διαγραφών έχει μια διπλή στόχευση. Από τη μία, έρχεται να προωθήσει την κεντρική πολιτική των ταξικών φραγμών στην εκπαίδευση, δημιουργώντας ένα ακόμα πιο σκληρό ταξικό πανεπιστήμιο για λίγους και εκλεκτούς. Το χτύπημα στα φοιτητικά δικαιώματα (σίτιση-στεγάση-μεταφορές- συγγράμματα) έχει δημιουργήσει μια ασφυκτική κατάσταση για την πλειοψηφία των φοιτητών, με τα παιδιά από τις πιο λαϊκές οικογένειες να αδυνατούν να ανταπεξέλθουν στους εντατικοποιημένους όρους σπουδών και πολλές φορές να αναγκάζονται να παρατήσουν τις σχολές τους και να αναζητήσουν εργασία χωρίς πτυχίο. Ήδη το ίδιο το σύστημα παραδέχεται ότι το 50% των φοιτητών αναγκάζεται να εργαστεί για να ανταπεξέλθει στα έξοδα των σπουδών.

Από την άλλη, το σύστημα μέσω των διαγραφών θέλει να οξύνει την εντατικοποίηση, την πειθάρχηση και την καταστολή των φοιτητικών μαζών. Η εφαρμογή του μέτρου θα δημιουργήσει μια εντα-

τικοποιημένη καθημερινότητα στις σχολές, όπου οι φοιτητές θα τρέχουν από μάθημα σε μάθημα, χωρίς να έχουν χρόνο για κοινωνικοποίηση ή πολιτικοποίηση κάτω από τον φόβο της διαγραφής. Το σύστημα θέλει ιδεολογικά να παρέμβει και να ετοιμάσει τη νεολαία για τον εργασιακό μεσαίωνα. Όπως ένας εργαζόμενος πρέπει να «πειθαρχεί» στα θέλω και στους ρυθμούς της εργοδοσίας, χωρίς να οργανώνεται στα συλλογικά του όργανα, έτσι πρέπει και ο φοιτητής να μάθει από νωρίς ποιος είναι ο «ρόλος» του. Είναι χαρακτηριστικό ότι διάταξη του νόμου Κεραμέως εισάγει τις διαγραφές ως ποινή που επιφέρει η «τέλεση πειθαρχικού παραπτώματος», δείχνοντας ότι μπορούν να χρησιμοποιηθούν και ως κατασταλτικό μέσω ενάντια στον φοιτητικό συνδικαλισμό!

Είναι φανερό ότι οι διαγραφές δεν αποτελούν «απλώς» την εφαρμογή των ορίων σπουδών. Θέλουν να δημιουργήσουν ένα πανεπιστήμιο ακόμα πιο ταξικό, στο οποίο οι φοιτητές θα σκύβουν το κεφάλι και θα υποτάσσονται στους όρους και τους ρυθμούς που βάζει το σύστημα. Ένα πανεπιστήμιο στο οποίο η συμμετοχή στους Φοιτητικούς Συλλό-

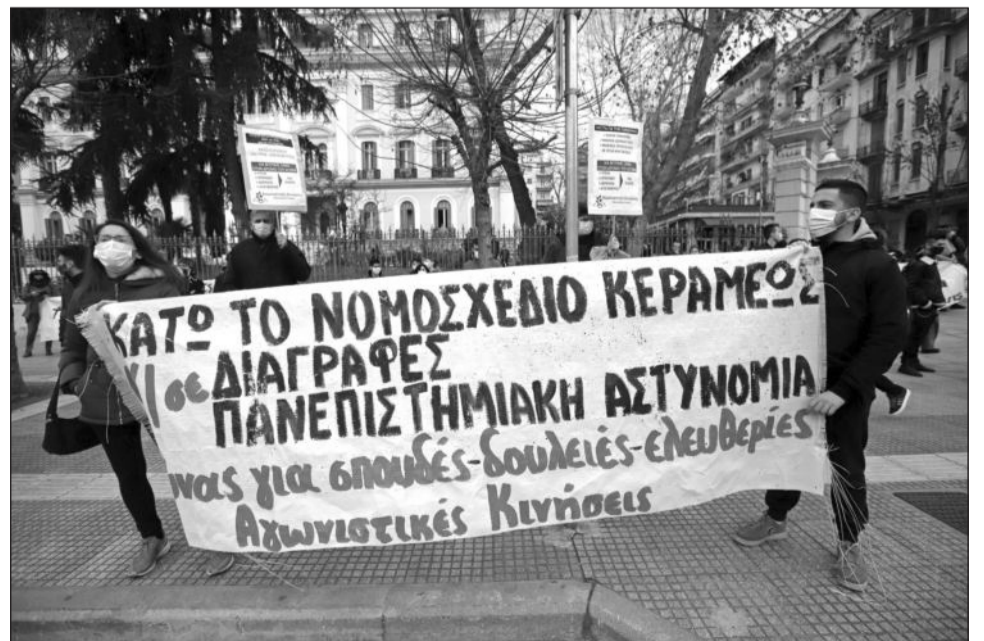
γους, τις Γενικές Συνελεύσεις και στο φοιτητικό κίνημα θα είναι όχι απλά «πολυτέλεια», αλλά και ενδεχόμενη αιτία διαγραφής!

Το σύστημα έχει δείξει ξεκάθαρα τις διαθέσεις του! Το περσινό φοιτητικό κίνημα ενάντια στην ίδρυση των μη κρατικών πανεπιστημίων έδειξε ότι υπάρχουν δυνατότητες ανατροπής της επίθεσης! Χωρίς αυταπάτες για τον ρόλο του καθηγητικού κατεστημένου, που το μόνο για το οποίο νοιάζεται είναι τα δικά του συμφέροντα. Οι φοιτητές δεν πρέπει να γίνουν συνένοχοι και να διαπραγματευτούν για το ποιο φοιτητές θα διαγραφούν! Πρέπει να κοντραριστούν οι αντιδραστικοί διαχωρισμοί σε «ενεργούς» και «ανενεργούς» φοιτητές και να προβληθεί το αίτημα για ΚΑΜΙΑ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΦΟΙΤΗΤΗ! Και ταυτόχρονα να μπει στο στόχαστρο ο νόμος που φέρνει την επίθεση με το αίτημα ΑΝΑΤΡΟΠΗ του νόμου-πλαίσιο Κεραμέως! Οποιαδήποτε άλλη κατεύθυνση αποδέχεται την ήττα και την εφαρμογή του μέτρου των διαγραφών. Στον δρόμο του κινήματος και του αγώνα θα μπορέσουν οι φοιτητές να διεκδικήσουν το δικαίωμά τους σε σπουδές-δουλειά-ελευθερίες!

μάζονται για ένα νέο ξαναμοίρασμα του κόσμου, η επίθεση ντόπιου και ξένο κεφαλαίου στην εργατική τάξη, τον λαό και τη νεολαία παίρνει νέες μορφές. Από τους αλγορίθμους που μειώνουν και άλλο τους μισθούς, τον φορομνηχτικό-ταξικό προϋπολογισμό, την επίθεση στο δωρο με τη θέσπιση της 13ωρης εργασίας και του δημέρου, ως τη φάμπρικα διώξεων και τους μηχανισμούς φασιστικοποίησης που επιχειρούν να καταστείλουν κάθε αγωνιστικό σκίρτημα. Στην τωρινή φάση, η νεολαία καλείται να αντιμετωπίσει τους ταξικούς φραγμούς του σχολείου (ΕΒΕ, Τράπεζα Θεμάτων, πανελλαδικές, ενώ έχει ήδη ανοίξει η συζήτηση για το Εθνικό Απολυτήριο) και αφού τους υπερκεράσει, θα αντιμετωπίσει τη νέα καθημερινότητα του εντατικοποιημένου πανεπιστημίου, με τις διαγραφές και τα ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια να στέκουν ως οι μεγαλύτεροι ταξικοί φραγμοί στον αγώνα προς το πτυχίο. Η υπεράσπιση της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης αποτελεί καθήκον για το οποίο θυσιάστηκε ο Νίκος Τεμπονέρας.

Στην ανάπτυξη των νεολαιίστικων και λαϊκών αντιστάσεων απέναντι στην επίθεση του συστήματος, απέναντι στις αστικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις, τα βήματα του Νίκου Τεμπονέρα, τα βήματα των αγώνων θα μας συνοδεύουν.

ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΠΟΥ ΧΑΡΑΞΕ Ο Ν. ΤΕΜΠΟΝΕΡΑΣ, ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Ο Πορτοσάλτε και η πρωτοχρονιά στο Σύνταγμα

Σοβαρό θέμα, άξιο καταγγελίας, προέκυψε για τον Άρη Πορτοσάλτε με τα στιγμιότυπα που κυκλοφόρησαν από την πρωτοχρονιάτικη φιέστα του δήμου Αθηναίων. Συγκεκριμένα ο «έγκριτος» και πάνω από όλα πολιτικά αποστασιοποιημένος αυτός δημοσιογράφος ενοχλήθηκε από την εικόνα μιας σατιρικής παράστασης του Φοίβου Δεληβοριά με το σήμα του ΠΑΣΟΚ να προβάλλεται πάνω από τη Βουλή και φυσικά με την παρουσία της Νατάσας Μποφίλιου, που τραγούδησε φωνώντας επάνω της μια παλαιστινιακή μαντίλα (κεφίγια), καθώς και τις παλαιστινιακές σημαίες που κυμάτιζαν από κάτω. Έτσι, κατήγγειλε τον δήμαρχο Αθηναίων και πριν λίγο καιρό υποψήφιο πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ, Χάρη Δούκα, για το ότι θα έπρεπε να «προειδοποιήσει» τους παρευρισκόμενους στη γιορτή ότι η συγκεκριμένη εκδήλωση γίνεται για να εορταστεί το ΠΑΣΟΚ και για να υποδεχτεί η... Χαμάς το καινούργιο έτος!

Είναι, φυσικά, διαφορετικοί οι λόγοι που ξεσήκωσαν την αντίδραση του κυρίου Πορτοσάλτε για τα δύο αυτά θέματα. Ξεκινώντας από το πρώτο, με τη βεντάλια και το σήμα του ΠΑΣΟΚ, γίνεται φανερό πως ο ανεπίσημος (;) εκπρόσωπος τύπου της Νέας Δημοκρατίας εκφράζει τις ενδοαστικές κόντρες με τη δυσφορία που νιώθει η δεξιά παράταξη για το συνεχόμενο «σπρώξιμο» στο ΠΑΣΟΚ από διάφορα κέντρα. Γιατί αν και είναι δεδομένη η επιθυμία των κέντρων του συστήματος να στηθεί ο δεύτερος συστημικός πόλος (ή έστω οι βάσεις του) και η επιλογή του παλιού, καλού και γνώριμου ΠΑΣΟΚ είναι η πλέον θελκτική για το σύστημα, αυτό δεν σημαίνει ότι η πλευρά της Νέας Δημοκρατίας το περιμένει και αποδέχεται αυτή την «πριμοδότηση» με ανοιχτές αγκάλες. Όσα ίσα που θα εκφραστεί με ολοένα και πιο έντονο τρόπο η δυσαρέσκεια αυτή (δείγμα ακόμα και οι δύο διαφορετικές φιέστες την πρωτοχρονιά από περιφέρεια Αττικής και δήμο Αθηναίων), μιας και η έστω και δημοσκοπική άνοδος του ενός θα τείνει να μειώνει ολοένα και περισσότερο τα ποσοστά του άλλου. Είναι, άλλωστε, αρκετά κοινή η εκλογική «λίμνη» και για τους δύο και ας έτρεξε με μεγαθυμία να «αναγνωρίσει» πρώτος ο Μητσοτάκης το ΠΑΣΟΚ ως την «πραγ-

ματική αξιωματική αντιπολίτευση».

Όσον αφορά το δεύτερο θέμα, με την εμφάνιση της καλλιτέχνιδας με τη μαντίλα και τις σημαίες από κάτω, η ενόχλησή του θα ήταν μάλλον δεδομένη. Άλλωστε, και η επιλογή να αναφέρεται συνεχώς στη Χαμάς και όχι στον παλαιστινιακό λαό (πόλεμος Ισραήλ-Χαμάς, οι όμηροι του Ισραήλ και οι σκοτωμένοι τρομοκράτες της Χαμάς κ.τ.λ.) μόνο τυχαία δεν είναι, μιας και αποτελεί κεντρική πολιτική τοποθέτηση του συστήματος. Και εννοείται πως για ένα τέτοιο υποκείμενο, οποιαδήποτε αναφορά ή εικόνα που να παραπέμπει σε οποιαδήποτε υπόνοια αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό και καταγγελίας του σιωνιστικού κράτους-δολοφόνου, είναι πέρα για πέρα αποκρουστική. Φυσικά, για το ποιόν και την πολιτική τοποθέτηση του συγκεκριμένου δεν χρειάζεται και κάποια ιδιαίτερη επιχειρηματολογία. Αν και κυκλοφορούν πολλές μορφές πολιτικής «γλίτσας» σε κάθε χώρο, είναι λίγες οι φορές που συναντάς τέτοιο δημοσιογραφικό (και όχι μόνο) «σκουπίδι» σαν τον συγκεκριμένο. Οι τοποθετήσεις του δεν είναι μόνο για να

δικαιολογούν τον μισθό του, αλλά το χαιρέται όσο λίγοι! Η απέχθειά του απέναντι σε κάθε λαϊκό δικαίωμα, η δυσανεξία του απέναντι σε οποιαδήποτε εργατική αντίσταση ή λαϊκό και νεολαϊστικό αγώνα, το μίσος του απέναντι στο κίνημα και η αντικομμουνιστική του υστερία, δεν είναι και εύκολο να τα συναντήσεις με τέτοιο απροκάλυπτο τρόπο αλλού (μέχρι και ο «δημοκράτης» Άκης Παυλόπουλος τον βρήκε υπερβολικό). Δεν πέρασε καιρός, άλλωστε, από τις δηλώσεις του για τα Τέμπη ή ακόμα και τον «αισθητικό φασισμό» της αφισοκόλλησης και της πολιτικής έκφρασης και τους «ρεμπεσκέδες» του ΚΚΕ(μ-λ) που «λέρωσαν» τους τοίχους της πόλης με το σύνθημα Λευτεριά στην Παλαιστίνη, καθώς και τόσες άλλες καθημερινές του τοποθετήσεις...

Βέβαια ο Πορτοσάλτε δεν αποτελεί την πολιτική «παραφωνία» της ΝΔ. Στην ίδια γραμμή που χάραξε ο... Άρης, κινήθηκε και ο επίσημος (αυτή τη φορά) κυβερνητικός εκπρόσωπος. Ο Παύλος Μαρινάκης ανέφερε πως αν το ίδιο με το σήμα του ΠΑΣΟΚ το είχε κάνει δήμαρχο προερχόμενος από τη Νέα Δημοκρατία,

θα γινόταν θέμα συζήτησης για μήνες (λογικό γιατί κανένα επίσημο κανάλι δεν θα ασχοληθεί με «ασήμαντα» γεγονότα όπως αυτά της ακρίβειας και της φτώχειας του λαού), αλλά για το ζήτημα με τις παλαιστινιακές σημαίες το πήγε και ένα βήμα παραπάνω. Χαρακτήρισε ως υποκριτές όσους κυματίζουν την παλαιστινιακή σημαία, αν οι ίδιοι δεν έχουν βγει στις πλατείες με σημαίες της Ουκρανίας! Γιατί, όπως ο ίδιος λέει, και στην Ουκρανία υπάρχουν σκοτωμένα μωρά, μανάδες και κυνηγημένοι, γιατί -λέει- και στο Ισραήλ υπήρξαν σκοτωμένοι και όμηροι. Είναι τέτοιο το θράσος της κυβέρνησης και του συστήματος, που ξαφνικά τους έπιασε ο πόνος για τα σκοτωμένα μωρά και τους αμάχους. Της ίδιας κυβέρνησης και του συστήματος που έχουν στηρίξει με κάθε τρόπο τα σχέδια των ΝΑΤΟϊκών «συμμάχων» τους, έχουν συμβάλει τα μέγιστα στο ξεκλήρισμα και τη γενοκτονία του λαού της Παλαιστίνης από το Ισραήλ, έχουν ακόμα και εξοπλίσει τον στρατό της Ουκρανίας, εμπλέκοντας τη χώρα στο αιματοκύλισμα των λαών της περιοχής.

Σύσσωμος ο αστικός και ρεφορμιστικός πολιτικός κόσμος πενθούν για τον Σημίτη

Ήταν εκείνος που συνέδεσε το όνομά του με τον «εκσυγχρονισμό» και τις «μεταρρυθμίσεις», που ήταν τα ... παρατσούκλια της επιτάχυνσης της επίθεσης ενάντια στην εργατική τάξη και τον λαό, που ακόμα χρησιμοποιούνται.

Ο Σημίτης πέρασε την επίθεση σε άλλο επίπεδο, παίρνοντας τη σκυτάλη από τον πατέρα Μητσοτάκη και κόβοντας οποιοδήποτε σχέσεις του ΠΑΣΟΚ με τον λαό και τα μεσοστρώματα. Φυσικά, όλα αυτά με τις ευλογίες, τις εντολές και τις «εργαλειοθήκες» της ΕΕ και του ΟΟΣΑ. Αυτή είναι η, όντως βαριά, «κληρονομιά» που άφησε. Ας απαριθμήσουμε:

- Γνωστός για τα φιλοευρωπαϊκά του αισθήματα, ήρθε ...στον ίδιο δρόμο μετά τα ΄μια και τη δήλωση υποταγής με τις ευχαριστίες στα αμερικάνικα αφεντικά. Λίγα χρόνια μετά η κυβέρνησή του παρέδωσε τον ηγέτη του ΡΚΚ Αμπντουλάχ Οτσαλάν στους δημίους του.

- Έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην αναβάθμιση της εξάρτησης της χώρας από την ΕΕ και της εκμετάλλευσης των εργαζομένων μέσω της ΟΝΕ και του ευρώ. Όπως επίσης και στο αλυσσοδέσιμο της Κύπρου από την ευρωπαϊκή λυκοσυμμαχία.

- Εγκαινίασε τα προγράμματα λιτότητας, ήδη ως υπουργός του Ανδρέα Παπανδρέου, προώθησε την άγρια επίθεση στην αγροτιά, με στόχο το ξεκλήριμά της, αλλά και τη ληστεία του λαϊκού εισοδήματος μέσω ...συνεπών πολιτικής φορομνηξίας.

- Η αντιασφαλιστική επιδρομή που επιχείρησε μέσω του νομοσχεδίου Γιαννίτση, στα χνάρια του πατρός Μητσοτάκη, αποκρούστηκε από πρωτοφανείς σε όγκο απεργιακές κινητοποιήσεις.

- Πρωτοστάτησε στην υπόθεση του χρηματιστηρίου και τη λεηλασία από το μεγάλο κεφάλαιο όσων, κατευθυνόμενα, «επένδυσαν».

- Τα μεγάλα έργα που του αποδίδονται, στην πορεία της προετοιμασίας για τους Ολυμπιακούς του 2004 (Αττική Οδός, αεροδρόμιο Ελ. Βενιζέλος, γέφυρα Ρίου-Αντιρρίου), συνοδεύτηκαν από το μεγάλο φαγοπότη του κατασκευαστικού -και όχι μόνο- κεφαλαίου, το οποίο ακόμα μέχρι σήμερα πληρώνουμε μέσω αποικιακών συμβάσεων παραχώρησης που επεκτείνονται σε όλο και περισσότερους τομείς (δρόμους, αεροδρόμια, κ.λπ.). Κάμποσοι οι υπόδικοι και καταδικασμένοι από το υπουργικό του συμβούλιο, που δεν έχασαν την ευκαιρία να ...βουτήξουν το δάχτυλο στο μέλι.

- Μετά από αυτά τα «ολίγα», δεν είναι καθόλου να απορεί κανείς για τους επαίνους και τις τιμές όλων των αστικών κομμάτων. Βλέπουν στον πεθαμένο κομμάτι του εαυτού τους!

Υπάρχει, όμως, και η ανακοίνωση του Γραφείου

Εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας

Τα κέντρα εξουσίας απαιτούν συναίνεση, τα αστικά κόμματα αναζητούν ισορροπίες,

το κατακερματισμένο πολιτικό σκηνικό σε παρατεταμένη κρίση

Στην τελική ευθεία για την εκλογή του/της ΠτΔ μπαίνει το αστικό πολιτικό σύστημα, με την πρωτοβουλία των κινήσεων να βρίσκεται στα χέρια του κυβερνώντος κόμματος και του Κ. Μητσotάκη. Σύμφωνα με τα αστικά δημοσιεύματα, ο πρωθυπουργός θα ανακοινώσει την επιλογή του είτε στις 15 /1, που θα συναντηθεί με την ΠτΔ, είτε το αργότερο μέχρι τις 20/1. Ενώ σύμφωνα με τον κυβερνητικό εκπρόσωπο, πλέον «κάθε μέρα είναι πιθανή για μια ανακοίνωση», τονίζουν ότι «Επιδίωξή μας είναι σταθερά η συναίνεση».

Η θητεία της εν ενεργεία Προέδρου λήγει στις 13 Μάρτιου, γεγονός που θέτει ως οριακή ημερομηνία προκήρυξης της εκλογικής διαδικασίας από τον Πρόεδρο της Βουλής την 13η Φεβρουαρίου, προκειμένου να τηρηθούν τα προβλεπόμενα συνταγματικά χρονοδιαγράμματα και να μην αντιμετωπίσει η χώρα το καταστροφικό σενάριο να μείνει χωρίς ΠτΔ. Ευτυχώς όμως το κακό δεν θα μας εύρει, καθότι ως γνωστόν η Δημοκρατία δεν έχει αδιέξοδα. Φρόντισαν λοιπόν οι αστοί πολιτικοί και οι σοφοί συνταγματολόγοι να λύσουν την προϋπάρχουσα αντίφαση του Συντάγματος με την αναθεώρηση του άρθρου 32 το 2019, αποσυνδέοντας την εκλογή ΠτΔ από τη διάλυση της Βουλής και την προκήρυξη πρόωρων εκλογών. Έτσι σήμερα δεν μπορούν τα κόμματα της αντιπολίτευσης να «εργαλειοποιήσουν» (καθώς λένε) την εκλογή ΠτΔ, όπως «αντισυνταγματικά» (συνταγματικά βέβαια όταν συνέβαινε) έπραξαν οι Κων. Μητσotάκης το 1990, Γ. Παπανδρέου το 2009 και Αλ. Τσίπρας το 2014-15, που έσυραν την χώρα σε εκλογές κερδίζοντάς τις και οι τρεις.

Πλέον, το Σύνταγμα προβλέπει έως πέντε ψηφοφορίες για την εκλογή ΠτΔ. Η πρώτη και η δεύτερη ψηφοφορία απαιτούν πλειοψηφία 200 Βουλευτών, η τρίτη 180, η τέταρτη 151 ψήφους, ενώ η πέμπτη και τελευταία απαιτεί μόνο σχετική πλειοψηφία. Δηλαδή, οποιαδήποτε κυβέρνηση, εξαντλώντας την διαδικασία, μπορεί να εκλέξει μόνη της ΠτΔ. Προνοητικοί λοιπόν οι αστοί πολιτικοί διαχειριστές της δικτατορίας του κεφαλαίου και τα νομικά τους επιτελεία, έχοντας διανύσει πάνω από μια δεκαετία καταβάρθρωσης και κατακερματισμού του αστικού πολιτικού σκηνικού, αλλά συνάμα εκτιμώντας και διαβλέποντας την πολιτική ρευστότητα, αποφάσισαν να αποσύρουν έναν παράγοντα που θα συνέβαλε στην ένταση της πολιτικής αστάθειας, ενώ στα χρόνια του ισχυρού δικτατορισμού ήταν ως και αναγκαίος. Άλλο ένα παράδειγμα «διασταλτικής» ερμηνείας του Συντάγματος,

ώστε να εξυπηρετεί τα συμφέροντα της εξουσίας του κεφαλαίου.

Τώρα όλοι μαζί, κυβέρνηση, αντιπολίτευση, αστοί κονδυλοφόροι και παράγοντες του συστήματος, πουλάνε πνεύμα στον λαό για το «πνεύμα» του Συντάγματος. Περισσεύει η αστική υποκρισία με την προσπάθεια να επικρωσθεί ένας θεσμός-γλάστρα, χωρίς καμία ουσιαστική αρμοδιότητα, που, συνεπικουρώντας τους υπόλοιπους θεσμούς, επικυρώνει πολιτικά την αντιλαϊκή-αντεργατική επίθεση. «Ρυθμιστής του πολιτεύματος», «εγγυητής της Δημοκρατίας», «παραστάτης της χώρας» και άλλα τέτοια σπουδαία πιστώνονται στον θεσμό για να καταλήξουν στην αναγκαιότητα που επιτάσσει το «πνεύμα» του Συντάγματος να συγκροτηθούν ευρείες πλειοψηφίες, συγκλίσεις και συναίνεσεις.

Βέβαια, σέρνουν τη συζήτηση εδώ και τρεις μήνες την ίδια στιγμή που φτιασιδώνουν τη μόστρα του θεσμού, κάνοντας λόγο για τον απαραίτητο σεβασμό που οφείλουν να επιδείξουν όλα τα κόμματα, αλλά και παραμονεύοντας για τις κινήσεις που θα καταγγελούν ως μικροκομματικά συμφέροντα, σκοπιμότητες και παιχνίδια που υπονομεύουν τόσο αυτόν, όσο και τη λειτουργία του πολιτεύματος. Η ονοματολογία έχει φουντώσει τις τελευταίες ημέρες, με τα «παπαγαλάκια» και τους «λαγούς» του συστήματος να επιδίδονται σε ένα πάρτι ανακοινώσεων προκειμένου να ανιχνευτούν διαθέσεις, να προωθηθούν ή και να καούν υποψηφιότητες.

Τελικά όμως, ποιο είναι το διακύβευμα της επερχόμενης εκλογής ΠτΔ; Ποια δεδομένα το προσδιορίζουν και το αναδεικνύουν ως την κυρίαρχη και καθοριστική πλευρά της συγκεκριμένης πολιτικής διαδικασίας;

Όσον αφορά το διακύβευμα, θα λέγαμε ότι είναι ξεκάθαρο από την κυβέρνηση και τουλάχιστον από την αξιωματική αντιπολίτευση (προσφάτως ΠΑΣΟΚ): η συναίνεση. Οι βάσεις μπήκαν στην πρόσφατη συνάντηση Μητσotάκη-Ανδρουλάκη και χτίζεται καθημερινά από τις δηλώσεις στελεχών εκατέρωθεν. Σε αυτήν την κατεύθυνση αξιοποιήθηκε και ο θάνατος του Κ. Σημίτη, σε τέτοιο μάλιστα βαθμό που πυροδότησε νέα ένταση γύρω από το ρήγμα που παραμένει ενεργό στο εσωτερικό της ΝΔ. Όμως και ο ΣΥΡΙΖΑ στην ίδια κατσαρόλα μαγειρεύει, επιδιώκοντας ταυτοχρόνως -με την τακτική κίνηση απεύθυνσης σε ΠΑΣΟΚ και Νέα Αριστερά για κοινό υποψήφιο- να εμφανιστεί ως η βασική δύναμη του κεντροαριστερού χώρου.

Η επιλογή του προσώπου σχετίζεται μόνο με τη δυνατότητα που θα δίνει στο κάθε κόμμα να διαχειριστεί

τα εσωκομματικά του ζητήματα και αντιθέσεις, να διατηρήσει ή να διαμορφώσει νέες ισορροπίες, να εμφανιστεί με την ολοκλήρωση της διαδικασίας ως ο πρωταγωνιστής, ο συνδιαμορφωτής, η υπεύθυνη πολιτική δύναμη που διαδραμάτισε ρόλο και βρέθηκε ενισχυμένη στο πλαίσιο του αστικού πολιτικού σκηνικού.

Όμως, η συναίνεση που επιδιώκεται από τα αστικά κόμματα και απαιτείται από τα κέντρα εξουσίας δεν είναι στο πρόσωπο, αλλά στην πολιτική. Πιο συγκεκριμένα, στην αστική πολιτική διαχείριση της εξουσίας της ντόπιας εξαρτημένης κεφαλαιοκρατικής τάξης. Και η απαίτηση δείχνει να είναι κοινή γραμμή, υπό τη μορφή συναγερμού, μπροστά στον ορυμαγδό των γεωπολιτικών εξελίξεων και αναταράξεων που προκαλεί ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός, μπροστά στα καίρια ζητήματα που έχουν ανοίξει και αφορούν την αστική τάξη και τη θέση της στον παγκόσμιο καταμερισμό, μπροστά στις επιταγές των ιμπεριαλιστών πατρώνων της. Αλλά και τον νέο γύρο βάρβαρης αντιλαϊκής επίθεσης που επιβάλλουν οι ιμπεριαλιστές σε συνθήκες προετοιμασίας πολέμου, καθώς και την ανάγκη για κερδοφορία του ντόπιου κεφαλαίου.

Είναι διάχυτη η ανησυχία και ο πανικός που διακατέχει το ντόπιο κατεστημένο και εκδηλώνεται ακόμη πιο έντονα όταν το κατακερματισμένο αστικό πολιτικό σκηνικό, ασθμαίνοντας, εμφανίζει διαρκώς όλο και πιο έντονα τα σημάδια της πολιτικής αστάθειας. Όταν δηλαδή σε αυτές τις πρωτόγνωρες συνθήκες των αχαρτογράφητων νερών, που σύμφωνα με τον κυβερνητικό εκπρόσωπο «η Ελλάδα εξαγεί σταθερότητα, εκπέμπει ασφάλεια», τίθεται υπό αμφισβήτηση το βασικό εξαγωγίμο προϊόν. Το ΒΗΜΑ φτάνει να εγκαλεί το αστικό πολιτικό σύστημα και να το θέτει προ των ευθυνών του τονίζοντας ότι, λόγω των διεθνών εξελίξεων, την επιδίωξη της Τουρκίας να εξαργυρώσει την ισχύ της, τις πρωτόγνωρες προκλήσεις για την εξωτερική πολιτική της χώρας, αλλά και τον κατακερματισμό του αστικού πολιτικού σκηνικού «το ανώτατο πολιτειακό αξίωμα δεν μπορεί να φιλοξενήσει ούτε όλες τις προσωπικότητες ούτε όλες τις φιλοδοξίες... Το πανάκριβο πολιτικό μας σύστημα είναι σε θέση να διαφυλάξει, ανταποδοτικά, το κύρος του ανώτατου θεσμού;».

Έτσι, η εκλογή ΠτΔ σηματοδοτεί, μέσα από τις αντιφάσεις, αντιθέσεις και αδυναμίες του συστήματος, μια νέα φάση άγριας αντιλαϊκής επίθεσης. Απέναντί της πρέπει να ηχήσει παντού ο λαϊκός συναγερμός του αγώνα!

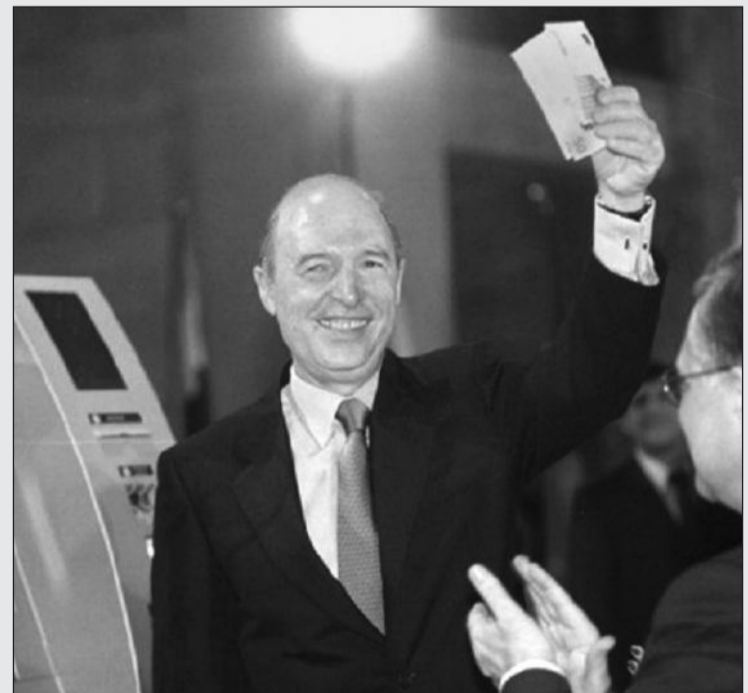
Τύπου του ΚΚΕ: «Υπήρξε ένας πολιτικός αντίπαλος που συνέδεσε το όνομά του με σημαντικά πολιτικά γεγονότα, υπερασπιζόμενος με συνέπεια τις θέσεις και τους στόχους της αστικής πολιτικής».

Σαφώς ουδετεροποιημένη -πολιτικά- τοποθέτηση από το αυτοαποκαλούμενο «κόμμα της εργατικής τάξης». Όταν όμως υποτίθεται πως αντιπροσωπεύεις αυτή την τάξη, δεν μπορεί να στρογγυλεύεις τις κομματικές ανακοινώσεις, ώστε να ισορροπείς ανάμεσα στον αστικό πολιτικό καθωσπρεπισμό και την πολιτική σου διαφωνία με τον αστικό πολιτικό κόσμο. Οφείλεις, αντίθετα, να αναδεικνύεις τον εχθρικό, για τον λαό, ρόλο που έπαιξε ο εκλιπών και να διαφοροποιείσαι, έτσι, από όλους τους υπολοίπους που βαφτίζουν «θετικά επιτεύγματα» μια βαθιά αντιλαϊκή πολιτική.

Η αναβάθμιση της επίθεσης στον λαό και τους εργαζόμενους που αντιπροσωπεύει ο Σημίτης αποτελεί ένα δεδομένο από το οποίο αντλούν τα «καύσιμα» τους τα επόμενα αστικά επι-

τελεία. Αυτό το δεδομένο απουσιάζει εντελώς από την ανακοίνωση του ΚΚΕ. Το οποίο, έτσι, συμμετέχει στην αγιοποίηση του Σημίτη και της πολιτικής του από όλες τις πτέρυγες του αστισμού (με εξαίρεση ίσως τον Βελλόπουλο και την Λατινοπούλου, από τις δικές τους θέσεις και για τους δικούς τους λόγους, φυσικά).

Από την άλλη μεριά, ο Σημίτης συνέβαλλε τα μάλα στο αφήγημα της ιμπεριαλιστικής Ελλάδας, μάλιστα κάποιιοι από το ιδεολογικό συνάφι του εκσυγχρονισμού έφτασαν να υποστηρίξουν ότι η αστική τάξη συγκροτήθηκε ως τέτοια επί των ημερών του! Κι έτσι, στο έργο του βρίσκουν, όσοι τα θέλουν και τα ψάχνουν, ψευτοεπιχειρήματα για τέτοιες ανιστόρητες απόψεις. Στην «ισχυρή Ελλάδα» του βρίσκουν τη «δικαίωση» των θέσεων που είναι τόσο μακριά από την πραγματικότητα ώστε να στρέφονται ενάντια στην πολιτική συγκρότηση των λαϊκών αγώνων και την ανάπτυξη του λαϊκού κινήματος. Για πολλούς, βέβαια, αυτός ακριβώς είναι ο στόχος...

Διεθνιστικό Αντιπολεμικό-Αντιιμπεριαλιστικό Διήμερο, 22-23 Φλεβάρη 2025 στην Αθήνα

Ζούμε στην εποχή της ολόπλευρης αποκάλυψης του σάπιου και παρασιτικού χαρακτήρα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Το πρώτο τέταρτο του αιώνα μας όχι μόνο δεν σηματοδότησε το πέρασμα σε ένα «πλανητικό χωριό», όπου θα βασιλεύαν η «ειρήνη» και η «ευημερία», όπως διακήρυσσαν οι ιθύνοντες ύστερα από το κλείσιμο του κύκλου που εγκαινίασαν η Οκτωβριανή Επανάσταση και η «έφοδος στον ουρανό» του κομμουνιστικού κινήματος του προηγούμενου αιώνα, αλλά, αντιθέτως, σηματοδεύτηκε από την ένταση της επίθεσης του κεφαλαίου στην εργατική τάξη, το άπλωμα της φτώχειας και της εξαθλίωσης για δεκαετομύρια μαζών σε ολόκληρο τον κόσμο, ενώ ζωντάνεψε τους χειρότερους εφιάλτες για το μέλλον της ανθρωπότητας.

Βαδίζουμε προς την ολοκλήρωση τριών χρόνων από την έναρξη του άδικου πολέμου στην Ουκρανία. Το ανθρώπινο σφαγείο που εξελίσσεται εκεί, στην καρδιά της ευρωπαϊκής ηπείρου, αποτελεί το επίκεντρο της παρόξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, που τροφοδοτούν τη γενικευμένη κρίση του συστήματος και τροφοδοτούνται από αυτή. Με εφιαλτήριο τον πόλεμο αυτό, έχουμε εισέλθει σε μια περίοδο προετοιμασίας των όρων του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου.

Παράλληλα, με τις πλάτες των ΗΠΑ και της Δύσης εξελίσσεται η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού από το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ και κάθε είδους παρεμβάσεις των ιμπεριαλιστών στην πολύπαθη Μ. Ανατολή και σε όλο τον πλανήτη για τη διαμόρφωση όρων στον συνολικό ανταγωνισμό και προετοιμασία του μεγάλου πολέμου.

Γύρω από τον άξονα της δεσπόζουσας αντίθεσης ΗΠΑ-Ρωσίας, ιμπεριαλιστές πρώτης και δεύτερης γραμμής, σέρνοντας και τις εξαρτημένες σε αυτούς αντιδραστικές αστικές τάξεις, έχουν μπει αντικειμενικά σε μια κούρσα ξεπεράσματος των υφιστάμενων εμποδίων και διαμόρφωσης των προϋποθέσεων για μια συνολική αναμέτρηση, επιστέγασμα της άγριας διαπάλης για παγκόσμια ηγεμονία/κυριαρχία και για το ξαναμοίρασμα των αγορών και των σφαιρών επιρροής από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Η εργατική τάξη και οι λαοί βρίσκονται ενώπιον τεράστιων κινδύνων! Οι ιμπεριαλιστές και οι κάθε λογής αντιδραστικοί ετοιμάζονται να τους σύρουν στα σύγχρονα σφαγεία και για τον σκοπό αυτό καλλιεργούν τα μίση και τους εθνικισμούς. Μόνο η στήριξη στις δικές τους δυνάμεις, η συγκρότηση της πάλης τους σε αυτοδύναμη βάση μπορεί να βάλει φραγμό στον πόλεμο και να ανοίξει το δρόμο για την επαναστατική τους προοπτική. Αποτελεί επείγουσα ανάγκη η οικοδόμηση αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος, για να μη γίνει η εργαζόμενη ανθρωπότητα κρέας για τα κανόνια των ισχυρών.

Με δεδομένα τα παραπάνω εντείνον-

ται οι προετοιμασίες για την πραγματοποίηση στην Αθήνα στις 22-23 του Φλεβάρη του διεθνιστικού αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού διημέρου, όπως είχε αποφασίσει το Καθοδηγητικό Όργανο του ΚΚΕ(μ-λ) στις 30/9. Στο διήμερο καλούνται και θα συμμετέχουν αριστερές-επαναστατικές οργανώσεις και κόμματα από την Ασία, την Ευρώπη και τη Λατινική Αμερική, και βέβαια από τη χώρα μας. Με αφορμή την επέτειο τριών χρόνων από την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία, επιδιώκεται μέσα από αυτή τη διοργάνωση να γίνουν βήματα συντονισμού-συγκρότησης της αντιιμπεριαλιστικής-αντιπολεμικής πάλης, καθώς και ανταλλαγή εκτιμήσεων και προσεγγίσεων για τις εξελίξεις, την κατάσταση της πάλης των λαών και τα καθήκοντα του κινήματος και των κομμουνιστών.

Στην κατεύθυνση ιδεολογικής και πολιτικής προετοιμασίας του διημέρου, η οργάνωση έχει καταθέσει ένα βασικό σώμα απόψεων στην έκδοση με τίτλο «*Οι λαοί δεν θα μείνουν θεατές στην προετοιμασία του επόμενου παγκόσμιου πολέμου*».

Καλούμε τις συντρόφισσες και τους συντρόφους, τις αγωνίστριες και τους αγωνιστές του κινήματος να παρευρεθούν και να παρακολουθήσουν ενεργά τις εργασίες του διημέρου. Να παλέψου-

με με όλες μας τις δυνάμεις για την επιτυχία του, προκειμένου να καταφέρουμε να αποτελέσει μια σημαντική ιδεολογική-πολιτική και πρακτική συμβολή στη διεθνιστική φιλία και αλληλεγγύη, στον αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό και

τον πόλεμο, στην πάλη για την ενίσχυση της κομμουνιστικής κατεύθυνσης στη χώρα μας και τον κόσμο.

Αθήνα 29-11-24

Το Γραφείο Τύπου του ΚΚΕ(μ-λ)

Αποχαιρετώντας τον σύντροφο Παντελή

Με το θάνατο του συντρόφου Παντελή Παπαδόπουλου η οργάνωσή μας έχασε έναν πολύτιμο, διακριτικό αγωνιστή κι έναν βαθιά σκεπτόμενο άνθρωπο, με πολλές ευαισθησίες, που αντιμετώπιζε σε καθημερινή βάση τα προβλήματα της επιβίωσης, την ανάγκη για δημοκρατικές και κοινωνικές ελευθερίες, το φόβο ενός γενικότερου αιματοκυλίσματος.

Στις δυσμενείς συγκυρίες δεν υπήρξε ποτέ θεατής. Πάντοτε θα τον θυμόμαστε με το χαρακτηριστικό του βήμα και την κόκκινη σημαία στα χέρια, στις πρώτες γραμμές του αγώνα, να κάνει άλματα μπροστά, σ' ένα ελπιδοφόρο για το λαό μας όραμα.

Σ' όλες τις παρεμβάσεις, τις εκδηλώσεις, τις συγκεντρώσεις και τις πορείες δήλωνε πάντα παρών. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ιδιαίτερη ήταν η μεταφραστική προσφορά του στη διεθνή στήλη της «Προλεταριακής Σημαίας» και σε μεταφράσεις κειμένων και ανακοινώσεων για τις ανάγκες των διεθνών σχέσεων του ΚΚΕ (μ-λ).

Συμμετείχε συνδικαλιστικά στο Σωματείο Μεταφραστών και συμμετείχε σ' όλα τα λαϊκά ξεσπάσματα, σ' όλους τους αγώνες στη Δυτική Θεσσαλονίκη κι όχι μόνο. Είχε απλό, πειστικό και καθαρό λόγο και ήταν ομιλητικός, με ιδιαίτερη ικανότητα να αναλύει συγκεκριμένα προβλήματα τοπικού και γενικότερου ενδιαφέροντος.

Ο σύντροφος Παντελής γεννήθηκε το 1953 στη Θεσσαλονίκη, από όπου η οικογένειά του μετανάστευσε στη Βρα-

ζιλία. Τελειώνοντας τις γυμνασιακές σπουδές του, πήγε το 1971 στην Γκρενόμπλ της Γαλλίας για σπουδές. Εκεί συνδέθηκε με την ΠΠΣΠ και το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα. Μπαίνοντας στη δεκαετία του 1980, γύρισε στην Ελλάδα και προσπάθησε να συνεχίσει τις σπουδές του. Ξεκίνησε να δουλεύει ως μεταφραστής στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη. Έδινε με στερήσεις έναν σκληρό αγώνα με τη βιοπάλη, μια κατάσταση που λόγω των συνθηκών χειροτέρευε. Τα οικονομικά ζόρια του λαού μας τα ζούσε στο πετσί του.

Μπορεί τα χρόνια να περνούσαν, αλλά αυτός έμενε ένα μεγάλο παιδί, μια νεανική ψυχή που πεθυμούσε τη

συντροφικότητα.

Τώρα, σ' αυτόν το δρόμο που κίνησε να πάει, τον συνοδεύει η βεβαιότητα ότι στο πέρασμά του από τη ζωή και στα αγωνιστικά του αναπεταρίσματα ήταν πάντα ένας νέος που κρατούσε ψηλά την κόκκινη σημαία των αγώνων και των λαϊκών ελπίδων.

Αποχαιρετώντας τον Παντελή, δεν του είπαμε αντίο, γιατί στους δύσκολους αγώνες που έρχονται, κανένας δεν είναι μόνος, αντάμα βαδίζουν οι ζωντανοί με τους αποθαμένους. Οι θυσίες και οι παρακαταθήκες όσων πέρασαν είναι το έναυσμα και το βήμα πάνω στο οποίο πατάνε και βαδίζουν οι ζωντανοί αγωνιστές.

Προσφορά

Στη μνήμη του συντρόφου μας Παντελή Παπαδόπουλου, φίλη που ζήτησε να τηρηθεί η ανωνυμία της προσφέρει 70€ για οικονομική ενίσχυση της ΠΣ.

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Όρος Κασιούν, Δαμασκός

Ψευδαισθήσεις και απειλές καταστροφής

Όποιος δεν έχει ανέβει στο Κασιούν, είναι σαν να μην έχει επισκεφθεί τη Δαμασκό! Για όσους έχουν βρεθεί εκεί δεν είναι υπερβολή. Το βουνό που δεσπόζει στη συριακή πρωτεύουσα δεν χαρίζει μοναχά μια πανοραμική θέα, ιδιαίτερα της παλιάς πόλης. Βοηθά να καταλάβει κανείς ότι αυτός ο τόπος υπήρξε ιστορικό σταυροδρόμι και χωνευτήρι πολιτισμών και θρησκειών. Με ψηλότερο σημείο στα 1.151 μέτρα, σκληρό και στεγνό, ιδιότητες που σχετίζονται με την ετυμολογία του ονόματός του, φιλοξενεί στις πλαγιές και στις σπηλιές του δεκάδες μεγάλα και μικρά ιερά, που συνδέονται με βιβλικά πρόσωπα, θρησκευτικές ιστορίες, θρύλους, τάφους αγίων και μαρτύρων. Σύμφωνα με τον Ιμπν Τζουμπαίρ, Άραβα γεωγράφο, ποιητή και περιηγητή από την Ανδαλουσία, που έζησε ανάμεσα στον 11ο και τον 12ο αιώνα, σε μια από τις σπηλιές του έχουν προσευχηθεί στη σειρά ο Λωτ, ο Ιώβ, ο Μωυσής και ο Ιησούς. Για άλλους μουσουλμάνους λόγιους, σε αυτό το βουνό γεννήθηκε ο Αβραάμ, εδώ έγινε η συνάντηση του Παύλου με τον Ιησού στον δρόμο του για τη Δαμασκό και στη Μαγκκαράτ αλ Νταμ, δηλαδή στη Σπηλιά του Αίματος, ο Κάλν σκότωσε τον Άβελ. Τοπικές αραβικές παραδόσεις που χάνονται στα βάθη του χρόνου θεωρούν πως στο βουνό έζησε ο Ιησούς με τη μητέρα του Μαρία, εδώ γεννήθηκε ο πρώτος άνθρωπος, ο Αδάμ, και σύμφωνα με την ελληνική μυθολογία στις πλαγιές του ο Ερμής σκότωσε τον Γίγαντα Ασκό.

Όταν ξέσπασε η εξέγερση κατά του Άσαντ, η οποία μεταβλήθηκε σε έναν πολύχρονο αιματηρό εμφύλιο, το συριακό καθεστώς, φοβούμενο μια επέλαση των ανταρτών στη Δαμασκό, οχύρωσε το βουνό, ως προπύργιο για την υπεράσπιση της πρωτεύουσας και την επιτήρηση των ανυπάκουων γειτονιών της. Απαγόρευσε έτσι την πρόσβαση σε αυτό, χαρακτηρίζοντάς το στρατιωτική ζώνη. Από τις πρώτες ημέρες της εισόδου των ισλαμιστών σουνιτών ανταρτών της Χαγιάτ Ταχρίρ αλ-Σαμ, πολλοί κάτοικοι της Δαμασκού άρχισαν να ανεβαίνουν στο βουνό για περιπάτους αναψυχής και θρησκευτικό προσκύνημα. Άνοιξαν ξανά τα καφέ και τα εστιατόρια και γέμισαν οι δρόμοι με πλανόδιους πωλητές. Η επίσκεψη στο Κασιούν έγινε μια από τις συμβολικές πράξεις εορτασμού της πτώσης του Άσαντ. Αυτές οι εκδηλώσεις σχετίζονται με την ψευδαισθητική πως μια περίοδος ελευθερίας ξεκίνησε. Δεν είναι τυχαίο που τα νέα αφεντικά της πόλης έσπευσαν να περηφανευτούν πως απελευθέρωσαν το ιερό βουνό και ο ηγέτης τους Άχμαντ αλ-Σάρα εμφανίστηκε μαζί με τον Τούρκο υπουργό Εξωτερικών να πίνουν τσάι βλέποντας από ψηλά τη φωτισμένη Δαμασκό.

Στην καρδιά του αραβικού κόσμου η Συρία, στο τμήμα των εύφορων εδαφών της οποίας γεννήθηκαν ορισμένοι από τους πρώτους ανθρώπινους γεωργικούς πολιτισμούς πριν 13 χιλιάδες χρόνια, υπήρξε ανέκαθεν σημείο συνάντησης πληθυσμών και αναμέτρησης κατακτητών. Η Δαμασκό και το Χαλέπι θεωρούνται ως δύο από τους παλαιότερους ανθρώπινους οικισμούς που κατοικούν-

ται αδιάλειπτα χιλιάδες χρόνια. Πρόσφατες ανακοινώσεις Αμερικανών αρχαιολόγων μιλούν για την ανακάλυψη ενός άγνωστου μέχρι τώρα αλφάβητου, σε ανασκαφή ανατολικά του Χαλεπιού, το οποίο είναι το αρχαιότερο του κόσμου. Κατάληξη αυτής της αργής μακράιωνης διαδρομής, ιδιαίτερα στα χρόνια της Οθωμανικής κατοχής αλλά και στο μεγαλύτερο μέρος του 20ου αιώνα, υπήρξε η ανοχή και ο αλληλοσεβασμός, παρά τις κατά καιρούς εντάσεις, ανάμεσα στις ανθρώπινες κοινότητες με διαφορετικές θρησκείες και πολιτισμούς. Άραβες, Σουνίτες, Αλαουίτες, Μαρωνίτες, Ορθόδοξοι και Καθολικοί Χριστιανοί, Γιεζίντι, Δρούζοι, Κούρδοι, Αρμένιοι Ασύριοι και άλλες μικρότερες εθνικές και θρησκευτικές μειονότητες είχαν καταφέρει να συμβιώνουν. Αυτή η κατάσταση δεν άλλαξε ακόμη και τότε που οι Γάλλοι και οι Άγγλοι αποικιοκράτες χάραξαν τα σύνορα της μοιρασιάς και της κατοχής αναμεταξύ τους, με τη Συρία να περνά στη Γαλλική Εντολή, ύστερα από τη διάλυση της Οθωμανικής κυριαρχίας. Ακόμη και τότε που έδωσαν προνόμια εξουσίας στη μειοψηφία των Αλαουιτών, γιατί ήθελαν να έχουν ρόλο επιδιαιτητή στις εσωτερικές ισορροπίες. Αυτή η ανοχή συνεχίστηκε και στην περίοδο της εξουσίας του Μπάσθ, παρά την αποτυχία του να αμβλύνει τους διαχωρισμούς και τη μετάλλαξή του από ένα ρεύμα του κοσμικού αστικού αραβικού εθνικισμού σε μια στρατιωτική δικτατορία και οικογενειακή δυναστεία. Η εικόνα άλλαξε απότομα ύστερα από την εξέγερση των Σουνιτών, που προκλήθηκε από τις κοινωνικές ανισότητες, τις οικονομικές αποτυχίες του καθεστώτος, τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές του, τη διάρρηξη των σχέσεων του με τα αγροτικά στρώματα και την αδυναμία του να προβάλει ως συνεκτικό στοιχείο τον αραβικό εθνικισμό ως αποτέλεσμα των συμβιβασμών του με τον ιμπεριαλισμό. Μια εξέγερση η οποία εξ αρχής σχεδόν επηρεάστηκε από εξωτερικές δυνάμεις, μεταξύ αυτών τις ΗΠΑ, την Τουρκία ακόμη και το Ισραήλ, και ποδηγετήθηκε από το αντιδραστικό ισλαμικό ρεύμα των Αδελφών Μουσουλμάνων. Όσο για τους διάφορους ακραίους ισλαμικούς στρατούς, είναι βέβαιο πως αυτοί υποστηρίχτηκαν από τις δυτικές υπηρεσίες. Πολύ γρήγορα η συριακή επικράτεια επέστρεψε στην παλιά μοίρα της. Έγινε πεδίο αναμέτρησης ξένων δυνάμεων, οι οποίες είτε άμεσα είτε μέσω απεσταλμένων, υποκίνησαν έναν άγριο εμφύλιο. Αυτός ο πόλεμος και οι καταστροφές που προξένησε ώθησαν εκατομμύρια Σύριους στην προσφυγιά και όχι η υπαρκτή καταπίεση και καταστολή του καθεστώτος Άσαντ, όπως υποκριτικά ισχυρίζονται οι δυτικές κυβερνήσεις.

Οι ραγδαίες εξελίξεις και ανατροπές που πυροδοτήθηκαν εξαιτίας της συνεχιζόμενης σφαγής των Παλαιστινίων από τους σιωνιστές, διέκοψαν μια περίοδο ασταθούς ισορροπίας που είχε δημιουργηθεί ύστερα από τη ρώσικη ανάμιξη για την προσωρινή διάσωση του καθεστώτος. Φάντασμα του παλιού εαυτού του, απομονωμένο και εξουθενωμένο από τις οικονομικές κυρώσεις της Δύσης, την αρπαγή των πετρελαιοπηγών του από

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ολόκληρο το άρθρο του Ταρίκ Αλί, thepressproject.gr/oi-dromoi-pros-ti-damasko/ και ένα ενδιαφέρον κείμενο της Μαριάννας Κορομηλά, archive.apan.gr/gr/util/document/32003?type=NOTE.

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

τις ΗΠΑ, τις ισραηλινές επιθέσεις και εξαρτημένο από τη στρατιωτική υποστήριξη της λιβανέζικης Χεζμπολά και ιρανικών παραστρατιωτικών δυνάμεων, το καθεστώς της Δαμασκού δεν μπόρεσε εκμεταλλευτεί το παράθυρο ευκαιρίας για μια εσωτερική σταθεροποίηση. Δεν είναι ακόμη σαφές πώς εξελίχθηκαν τα παζάρια στο εσωτερικό του και οι διενθεις διπλωματικές ίντριγκες. Αν έφταιξε η άρνηση του Άσαντ να κάνει παραχωρήσεις ή κάποιοι τον εκπαρθύρωσαν, θεωρώντας πως είναι καμένο χαρτί. Το σίγουρο είναι πάντως πως ο εναπομείνας στρατιωτικός-πολιτικός μηχανισμός του καθεστώτος κατέρρευσε πολύ πιο γρήγορα από κάθε προσδοκία. Σε μερικές εβδομάδες οι ισλαμιστές αντάρτες από τον Βορρά, με υποστήριξη της Τουρκίας και ευμενή ανοχή των Αμερικανών και Ισραηλινών, κατέλαβαν την μια μετά την άλλη τις μεγάλες πόλεις και βρέθηκαν στις πύλες της Δαμασκού. Οι παλιοί τρόφιμοι των μυστικών υπηρεσιών της Δύσης, που επικηρύχτηκαν και κυνηγήθηκαν αργότερα ως ισλαμιστές τρομοκράτες, βαφτίστηκαν σε μια νύχτα ρεαλιστές, συμπεριληπτικοί (!) και ξανάγιναν συνομιλητές! Η απόλυτη υποκρισία!

«Δεν πρέπει να υπάρχει καμία αμφιβολία ότι αυτό που παρακολουθούμε στη Συρία σήμερα είναι μια τεράστια ήττα, μια μικρογραφία του 1967 για τον αραβικό κόσμο», έγραψε ο Ταρίκ Αλί. Κατά τη γνώμη μας, αυτή η ήττα είχε συμβεί πολύ νωρίτερα και τώρα παρακολουθούμε τις τελευταίες πράξεις του δράματος. Όταν στις μεγάλες αραβικές πρωτεύουσες, δηλαδή στο Κάιρο, στη Βαγδάτη και στη Δαμασκό σχεδόν εξ αρχής κυριάρχησαν οι αστικές αντιδραστικές κλίκες. Αυτές ηγεμόνευσαν του αραβικού αντι-αποικιακού

εθνικισμού, μετατράπηκαν σε συγγένες δικτατορίες, κυνήγησαν ανηλεώς τους κομμουνιστές που δεν συμβιβάστηκαν, παζάρεψαν και συνεργάστηκαν με τον ιμπεριαλισμό, μπλέχτηκαν σε ενδοαραβικές συγκρούσεις και σύντομα απομονώθηκαν από τις λαϊκές μάζες. Όλες τους, από το Μαρόκο ως την Αραβική χερσόνησο, άλλοτε εκμεταλλεύτηκαν αισχρά και άλλοτε πολέμησαν τον απελευθερωτικό αγώνα των Παλαιστίνων. Τώρα, η μια μετά την άλλη εισπράττουν τα επίχειρα αυτής της αντιδραστικής πολιτικής, ενώ οι χώρες τους μετατρέπονται σε αρένες ξένων επεμβάσεων και οι λαοί τους θα συνεχίσουν να πληρώνουν βαρύ τίμημα σε αίμα και καταστροφές. Ακόμη και αυτές που νιώθουν πως είναι ασφαλείς στον κόρφο των ιμπεριαλιστών, όπως η Χασεμίτικη δυναστεία στην Ιορδανία και η δικτατορία στο Κάιρο, πρέπει να ανησυχούν. «Η κατάσταση είναι γεμάτη κινδύνους και αβεβαιότητα και παραμένει ανοιχτή σε νέες εξελίξεις», καταλήγει ο Ταρίκ Αλί. Δίχως αμφιβολία, οι Σύριοι βρίσκονται μπροστά στο φάσμα μιας νέας μεγαλύτερης καταστροφής, η οποία θα προέλθει είτε από την επικράτηση ενός πιο σκληρού αντιδραστικού ισλαμικού καθεστώτος είτε από την κλιμάκωση της εμφύλιας διαμάχης με ξένη υποστήριξη και επέμβαση που θα απειλήσει την ακεραιότητα της χώρας ή και τα δύο μαζί. Όπως αποδείχτηκε για μια ακόμη φορά η αληθινή αντίσταση σε αυτά τα ενδεχόμενα δεν θα προέλθει από κρατικές και αστικό-φεουδαρικές δυνάμεις που υποδύονται τον «άξονα της αντίστασης», αλλά από την κινητοποίηση των αραβικών πληθυσμών, όταν αυτές καταφέρουν να κινηθούν ανεξάρτητα από αντιδραστικές και εξωτερικές επιρροές.

Η σφαγή στη Γάζα συνεχίζεται, ο παλαιστινιακός λαός επιμένει

Με βόμβες, άρματα μάχης, drones και μαχητικά αεροσκάφη υποδέχθηκε ο λαός της Παλαιστίνης τον καινούριο χρόνο. Τουλάχιστον 260 τα θύματα από τις επιθέσεις της σιωνιστικής πολεμικής μηχανής, μόνο την πρώτη εβδομάδα. Τα νεκρά παιδιά πληθαίνουν, χτυπημένα από την πείνα και το κρύο. Περισσότερες από 1.500 σκηνές πλημμύρισαν, «έχουν φίδια μέσα, υπάρχουν αρουραίοι μέσα, το νερό μπαίνει μέσα και οι άνθρωποι κοιμούνται στο πάτωμα με το νερό να στάζει στο κεφάλι τους μέσα στο παγωμένο κρύο».

Εκτός από την UNRWA, η οποία εδώ και καιρό διαβεβαιώνει πως είναι αδύνατη η διανομή βοήθειας, έκθεση του δικτύου FEWS NET, που χρηματοδοτείται από την USAID (αμερικανική κυβερνητική υπηρεσία «διεθνούς αναπτυξιακής βοήθειας», που προωθεί τα συμφέροντα των ΗΠΑ) αναφέρει πως είναι πολύ πιθανό να έχει ξεπεραστεί το όριο του λιμού στη Βόρεια Γάζα.

Το Ισραήλ επιβάλλει «σχεδόν ολοκληρωτικό αποκλεισμό των ανθρωπιστικών και εμπορικών προμηθειών τροφίμων σε πολιορκημένες περιοχές». Η έκθεση ανεκλήθη, καθώς στηρίζεται σε «παλιά ανακριβή δεδομένα, και σε μια εποχή που οι ανακριβείς πληροφορίες προκαλούν σύγχυση και κατηγορίες είναι ανεύθυνο να εκδίδεται μια τέτοια αναφορά». Τάδε έφη ο αμερικανός πρέσβης στο Ισραήλ, φροντίζοντας να μην εκθέσει το κράτος-δολοφόνος.

Μάταιος κόπος! Το Ισραήλ δεν μπορεί να πείσει τους λαούς του κόσμου πως αυτό που συντελείται στην Παλαιστίνη δεν είναι γενοκτονία. Πως δεν διαπράττει εγκλήματα πολέμου. Πιο πρόσφατο παράδειγμα, η καταστροφή του νοσοκομείου Καμάλ Αντουάν, του μοναδικού νο-

Οι παλαιστίνιοι γιατροί του Καμάλ Αντουάν συλλαμβάνονται από τους ισραηλινούς

σοκομείου στη Βόρεια Γάζα. Τα νοσοκομεία είναι η προσωποποίηση της επιμονής του παλαιστινιακού λαού να κρατηθεί στη ζωή για να μπορεί να παλεύει. Γι' αυτό και ήταν ένα σύμβολο αγώνα και αντίστασης.

Πάνω από 1.000 γιατροί και νοσηλευτές έχουν σκοτωθεί από την αρχή αυτού του πολέμου στις τουλάχιστον 136 επιθέσεις στα νοσοκομεία και δομές υγείας. Με το προσφιλέ πρόσχημα πως το Καμάλ Αντουάν χρησίμευε ως βάση της Χαμάς και πως ο διευθυντής του, Χουσάμ Αμπού Σάφια, ήταν μέλος της, ο IDF εξαπέλυσε από τον Οκτώβρη πολλές επιθέσεις. Ο Αμπού Σάφια κατέδειξε τις θηριωδίες των σιωνιστών, συνελήφθη, απελευθερώθηκε και τραυματίστηκε αρκετές φορές.

Αυτή τη φορά, αφού ξυλοκοπήθηκε,

κρατείται σε άγνωστη τοποθεσία. Εικάζεται πως βρίσκεται στις διαβόητες φυλακές Sde Teiman. Οι επικεφαλής του ΠΟΥ, του ΟΗΕ, οργανώσεις και απλός κόσμος έχουν εξοργιστεί από αυτή την ενέργεια. Και αν οι τελευταίοι έχουν καταδικάσει με λόγια και με έργα (διαδηλώσεις έγιναν σε αρκετές πόλεις), οι πρώτοι αρκέστηκαν σε έκκληση για «αντικειμενική έρευνα» των ενεργειών του Ισραήλ, ξεπλένοντάς το στην ουσία!

Το Ισραήλ ανεμπόδο συνεχίζει τη δολοφονική του δράση στη Δυτική Όχθη, στο Λίβανο (όπου παραβιάζει τη συμφωνία εκκευρίας άμα τη υπογραφή της), παρουσιάζεται πρόθυμο να προχωρήσει σε συμφωνία με τη Χαμάς, δυναμιτίζοντας, όμως, κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης, απειλεί Υεμένη, Ιράν, συμμετέχει

στον πόλεμο στη Συρία. Οι κυβερνητικοί τριγμοί δεν μπορούν να κρυφτούν. Η στρατιωτική μηχανή μόνο αλώβητη και ανίκητη δεν είναι.

Η εφημερίδα «Yedioth Ahronoth» κάνει λόγο για τουλάχιστον 891 νεκρούς αξιωματικούς και στρατιώτες (αριθμός υψηλότερος από τις απώλειες στον πόλεμο του Γιουμ Κιπούρ το 1973). 28 ισραηλινοί στρατιώτες και 16 έφεδροι αυτοκτόνησαν (αριθμός ρεκόρ) και χιλιάδες έχουν σταματήσει να υπηρετούν σε θέσεις μάχης εξαιτίας ψυχικών διαταραχών ή αρνούνται τη στράτευση. Καταφεύγει στην έσχατη λύση, στην εκκαθάριση και ισοπέδωση εκτεταμένων περιοχών στη Γάζα. Αλλά και πάλι η παλαιστινιακή αντίσταση είναι σκληρός αντίπαλος, καταφέροντας χτυπήματα όχι μόνο στρατιωτικά.

Καθώς συνεχίζεται ο πόλεμος, οι πιέσεις προς κάθε πλευρά πληθαίνουν και έρχεται η στιγμή που μπορεί να πέσουν και μάσκες. Ο λόγος για τη λεγόμενη Εθνική Παλαιστινιακή Αρχή του Μαχμούτ Αμπάς και της ηγεσίας της Φατάχ. Τις πρώτες μέρες του Γενάρη απαγορεύτηκε η λειτουργία του Al Jazeera στη Δυτική Όχθη με την αιτιολογία πως σπέρνει το δικασμό στην Παλαιστίνη. Αυτό που «αποκάλυψε» το δίκτυο ήταν πως η προϋπάρχουσα εδώ και πολύ καιρό διαμάχη της Παλαιστινιακής Αρχής με τους μαχητές της αντίστασης έφτασε σε πραγματική μάχη και πολιορκία της Τζενίν.

Η Jerusalem Post επικρότησε την απόφαση του Αμπάς. Οι εκτιμήσεις όλων είναι πως με αυτόν τον τρόπο ο Αμπάς επιδιώκει να αποδείξει σε ΗΠΑ, Ισραήλ αλλά και τις υπόλοιπες δυτικές κυβερνήσεις πως μπορεί να διαχειριστεί (και) τη Γάζα. Το αν θα το καταφέρει ή όχι θα φανεί από τη δυναμική της αντίστασης και του αγώνα του παλαιστινιακού λαού.

Starbucks

Χριστουγεννιάτικο μήνυμα αγώνα από τους εργαζόμενους

Με απεργιακές κινητοποιήσεις υποδέχτηκαν την εορταστική περίοδο οι εργαζόμενοι στα Starbucks στις ΗΠΑ, διεκδικώντας 64% άμεσες αυξήσεις στο ωρομίσθιο, 77% σε ορίζοντα τριετίας καθώς και βελτίωση των συνθηκών δουλειάς, τήρηση των ωραρίων, καταγγέλλοντας τη σωρεία εργατι-

κών παραβάσεων. Οι διαπραγματεύσεις με την εταιρία ξεκίνησαν τον περασμένο Απρίλιο με τους εκπροσώπους της να προτείνουν αύξηση μόλις 1,5% ετησίως που απορρίφθηκε από το συνδικάτο Starbucks United Workers και τη συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων στα καταστήματα.

Η πενήνήμερη απεργία ξεκίνησε την Παρασκευή 20/12 και κορυφώθηκε ανήμερα των Χριστουγέννων. Η εταιρία φρόντισε να διασπείρει ψευδώς ότι η συμμετοχή ήταν τόσο μικρή που δεν είχε κανένα αντίκτυπο στη λειτουργία και τις πωλήσεις των καταστημάτων. Στην πραγματικότητα, μέχρι και τις 25/12, 5.000 εργαζόμενοι απέργησαν και περισσότερα από 300 καταστήματα έμειναν κλειστά συμμετέχοντας στην απεργία σε 43 πολιτείες.

Η Starbucks, με διεθνή παρουσία και κέρδη δισεκατομμυρίων, δε μπορεί παρά να αποτελεί κολοσσό και στην καταπίεση και την εκμετάλλευση των εργαζομένων της. Με μισθούς πείνας, απλήρωτες υπερωρίες και σκληρή εντατικοποίηση της δουλειάς, πλάι στην Amazon, δημιουργεί κι αυτή συνθήκες πίεσης και τρομοκρατίας σε κάθε προσπάθεια των εργαζομένων να συγκροτηθούν συλλογικά και να υπερασπιστούν συνδικαλιστικά τα ταξικά τους συμφέροντα. «Για να φτιαχτεί το συνδικάτο, χύθηκε αίμα» δηλώνουν οι εργαζόμενοι, αναφερόμενοι στις απολύσεις και τις διώξεις σε κάθε υπόνοια συνδικαλιστικής δράσης. Ταυτόχρονα, είναι μια από τις εταιρίες που από τις πρώτες μέρες της γενοκτονίας του παλαιστινια-

κού λαού, φρόντισε να πάρει θέση και να υπογράψει δήλωση υποταγής στους φασιστικούς κρατούς του Ισραήλ και σέρνοντας στα δικαστήρια τους εργαζομένους που στα social media του συνδικάτου δήλωσαν την αλληλεγγύη τους στον παλαιστινιακό λαό που σφαγιάζεται.

Με φόντο τις προετοιμασίες ενός νέου γενικευμένου πολέμου και την επιδίωξη της «απαραίτητης» υποταγής για να ταΐσουν οι εργαζόμενοι με την ίδια τη ζωή τους τα κανόνια των ιμπεριαλιστών, στο ασφυκτικό πλαίσιο που δημιουργεί η ολομέτωπη επίθεση του κεφαλαίου στον ταξικό του αντίπαλο προκειμένου να του αποστερήσει το δικαίωμα στη δουλειά και κάθε δυνατότητα ταξικής συγκρότησης, η απεργία των εργαζομένων στη Starbucks και οι εργατικοί αγώνες που ξεσπούν σε κάθε γωνιά του πλανήτη έχουν ιδιαίτερη σημασία. Δείχνουν ότι η τρομοκρατία και η καταπίεση του συστήματος της εκμετάλλευσης δεν είναι μονόδρομος. Ο δρόμος που χρειάζεται να βαδίσουν οι εργαζόμενοι συλλογικά και μαζικά για να υπερασπιστούν τη δουλειά και τη ζωή τους, ο μόνος δρόμος που μπορεί να φέρει νίκες, είναι αυτός του αγώνα.

Γαλλία

Η νέα κυβέρνηση σηματοδοτεί παράταση της πολιτικής αστάθειας και κρίσης!

Η πολιτική κρίση που ξεκίνησε στη Γαλλία μετά τις ευρωεκλογές συνεχίζεται. Στις 4/12 η κυβέρνηση Μπαρνιέ καταψηφίστηκε, μετά από πρόταση μομφής που κατέθεσε η Αριστερά του Νέου Λαϊκού Μετώπου, την οποία υπερψήφισε και η ακροδεξιά της Λεπέν!

Ο Μπαρνιέ είχε αναλάβει το δύσκολο έργο της κατάθεσης του νέου προϋπολογισμού, αλλά απέτυχε. Η προσπάθειά του να περάσει έναν μνημονιακό προϋπολογισμό ύψους 60 δισ. ευρώ, με δραστικές περικοπές στις κοινωνικές παροχές και νέες μεγάλες αυξήσεις της φορολογίας ήταν αδύνατο να βρει συμμάχους!

Έτσι, ο Μακρόν βρέθηκε ξανά στο ίδιο αδιέξοδο που αντιμετώπισε και τον Ιούλιο. Να πρέπει να προτείνει κυβέρνηση, χωρίς να έχει την πλειοψηφία στη Βουλή που προέκυψε από τις πρόωρες εκλογές του Ιουλίου.

Στις 13/12, μετά από σύντομες διαβουλεύσεις με τα πολιτικά κόμματα (εκτός της ακροδεξιάς και της «Ανυπότακτης Γαλλίας» του Μελανσόν), διόρισε νέο πρωθυπουργό τον Μπαϊρού, έναν κεντρώο πολιτικό, στενό σύμμαχο του Μακρόν, πρόεδρο του Δημοκρατικού Κινήματος (Mouvement démocrate). Είχε διατελέσει και υπουργός Δικαιοσύνης σε προηγούμενες κυβερνήσεις του Μακρόν. Ο Μπαϊρού είναι ο έκτος πρωθυπουργός από την πρώτη εκλογή του Εμανουέλ Μακρόν το 2017 και ο τέταρτος το 2024!

Ο Φρανσουά Μπαϊρού βρίσκεται με «την πλάτη στον τοίχο», καθώς πρέπει άμεσα να ψηφιστεί ο νέος προϋπολογισμός, που φιλοδοξεί να τιθασεύσει το τεράστιο έλλειμμα λόγω του εξωτερικού δανεισμού! Γνωρίζει ότι δεν πρέπει να

επαναλάβει τα λάθη του προκατόχου, για αυτό και ξεκίνησε τις διερευνητικές επαφές με τον «Εθνικό Συναγερμό» της Λεπέν και του Μπαρντελά! Έτσι, έχει ήδη εξασφαλίσει την «ανοχή» της Λεπέν, η οποία δήλωσε πως θα περιμένει έναν «λογικό προϋπολογισμό», κρατώντας πάντα επιφυλάξεις. Στις διερευνητικές συζητήσεις δεν καλέστηκε ο Μελανσόν, που φυσικά απορρίπτει συνολικά την επιλογή Μπαϊρού!

Η «Ανυπότακτη Γαλλία» (LFI) τάχθηκε υπέρ της πρότασης μομφής κατά του Μπαϊρού και έχει αποκλείσει τη συνεργασία με κεντρώους και συντηρητικούς πολιτικούς, εκτός εάν το Νέο Λαϊκό Μέτωπο προσκληθεί να σχηματίσει κυβέρνηση!

Οι άλλες συνιστώσες του ΝΑΜ (Πράσινοι, Σοσιαλιστές και Κομμουνιστές) έχουν ξεκινήσει επαφές με τον Μπαϊρού, αλλά απαιτούν παραχωρήσεις σε αντάλλαγμα για την όποια σιωπηρή υποστήριξη που θα συμφωνήσουν να του προσφέρουν. Απαιτούν δέσμευση της κυβέρνησής του να μην κάνει χρήση του άρθρου 49.3 -συνταγματική ρύθμιση που επιτρέπει στις κυβερνήσεις να περνούν νόμους χωρίς ψηφοφορία στο Κοινοβούλιο-, να αναβάλει το νέο νομοσχέδιο για τη μετανάστευση και να επανεξετάσει την αμφιλεγόμενη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση, η οποία αύξησε το ελάχιστο όριο στην ηλικία συνταξιοδότησης από τα 62 στα 64 έτη.

Η συγκρότηση της νέας κυβέρνησης από τον Μπαϊρού έγινε ήδη και είναι ενδεικτική του προσανατολισμού της. Οι βασικοί υπουργοί παραμένουν οι ίδιοι και διασφαλίζουν την απρόσκοπτη συνέχεια της πολιτικής Μακρόν, οπότε και η αντιπολίτευση θα πρέπει να κρατά μικρό καλάθι!

Ο συντηρητικός Ρεταγιό παρέμεινε υπουργός Εσωτερικών. Ο υπουργός Εξωτερικών Μπαρό και ο υπουργός Άμυνας Λεκορνί παρέμειναν επίσης στη θέση τους. Ο πρώην υπουργός Εσωτερικών (σε παλιότερη κυβέρνηση Μακρόν) ο λαομίσητος Νταρμανέν θα ηγηθεί του υπουργείου Δικαιοσύνης. Επίσης στο κυβερνητικό σχήμα συμμετέχουν δυο πρώην πρωθυπουργοί του Μακρόν, η Ελιζαμπέτ Μπορν, που έγινε υπουργός Παιδείας και ο Μανουέλ Βαλς, που ανέλαβε το υπουργείο για τα Υπερπόντια Εδάφη.

Οι οίκοι αξιολόγησης και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή πιέζουν τη Γαλλία να μειώσει το έλλειμά της, προκειμένου να συμμορφωθεί με τους κανόνες δημοσιονομικής πειθαρχίας της ΕΕ. Η νέα κυβέρνηση Μπαϊρού θέλει να το περιορίσει στο 5,4% του ΑΕΠ το 2025, αλλά οι φόροι είναι και πάλι τεράστιοι, 50 δισ. ευρώ! Μαντέψτε ποιος θα τους πληρώσει!

Βέβαια τα αδιέξοδα για τον γαλλικό ιμπεριαλισμό δεν είναι μόνο οικονομικά!

Οι επιλογές των ΗΠΑ τα τελευταία χρόνια (BREXIT, Ουκρανία, Κίνα, ΑΥΚΥΣ, QUAD) έχουν στριμώξει τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Η επιστροφή του Τραμπ στην εξουσία τις επόμενες μέρες είναι βέβαιο ότι θα εντείνει τις πιέσεις!

Ισπανία

Θα περάσει η μείωση των ωρών εργασίας;

Μετά από πολύμηνες διαπραγματεύσεις, η κυβέρνηση της Ισπανίας ανακοίνωσε στα μέσα Δεκέμβρη πως ήρθε σε συμφωνία με τα δύο μεγαλύτερα συνδικάτα μισθωτών της χώρας (CCOO και UGT) για τη μείωση των εβδομαδιαίων ωρών εργασίας σε 37,5 από 40, κάτι που ήταν μέσα στις προεκλογικές της δεσμεύσεις το 2023. Η μείωση αναμένεται να επηρεάσει περίπου 12 εκατ. εργαζόμενους, όσους δηλαδή δεν δουλεύουν στο δημόσιο (όπου ισχύει ήδη το συγκεκριμένο ωράριο) και για όσους δεν προβλέπεται ήδη από συλλογικές συμβάσεις.

Τίποτα όμως δεν έχει καταλήξει και παραμένει ερωτηματικό αν θα μπορέσει να προχωρήσει η διαδικασία. Η μείωση του ωραρίου θα πρέπει πρώτα να ψηφιστεί από το κοινοβούλιο, όπου το κυβερνών κόμμα δεν έχει απόλυτη πλειοψηφία. Επιπλέον, η αποχώρηση των εργοδοτικών ενώσεων από τις σχετικές διαπραγματεύσεις εδώ και αρκετούς μήνες προδιαγράφει πως, ακόμα κι αν υπερψηφιστεί από τη Βουλή, η εφαρμογή της τυχόν μείωσης θα συναντήσει την αντίδραση της εργοδοσίας. Είναι άλλωστε χαρακτηριστικό το παράδειγμα της Γαλ-

λίας, όπου τυπικά ισχύει το 35ωρο για όλους, αλλά το σύνθημα είναι οι εργαζόμενοι να πηγαίνουν στο γραφείο κατά τις 9πμ και να μη φεύγουν πριν τις 6μμ, με τον μέσο όρο ωρών εργασίας τη βδομάδα να είναι >36 (συμπεριλαμβάνοντας τους ημιαπασχολούμενους), όταν στην Ελλάδα είναι περίπου 39. Ας σημειωθεί ότι η Ισπανία ήταν η πρώτη καπιταλιστική χώρα στην οποία καθιερώθηκε το 8ωρο, τον Απρίλη του 1919, ύστερα από μαζικές απεργίες, με τους εργάτες να αντιμετωπίζουν την επιβολή στρατιωτικού νόμου, μαζικές συλλήψεις και καταστολή από τον στρατό. Παρ' όλο που οι κινητοποιήσεις το προηγούμενο διάστημα στην Ισπανία για αυξήσεις στους μισθούς και μειώσεις στα ενοίκια είναι αξιοσημείωτες, είναι ερωτηματικό αν θα διαμορφωθεί ένα οργανωμένο κίνημα με σταθερά μαζικές κινητοποιήσεις που θα μπορέσει να επιβάλει τη μείωση του εργασιμίου χρόνου.

Αν και προφανώς τα δεδομένα είναι διαφορετικά σε κάθε χώρα και δεν μπορούν να γίνουν εύκολες αναλογίες και ανόμοιες συγκρίσεις, άραγε η εξέλιξη αυτή δικαιολογεί κομμάτια της εγκώριας επίσημης και εξωκοινοβουλευτικής ρε-

φομιστικής αριστεράς και τα αιτήματα για «7ωρο-5ημερο-35ωρο» και «λιγότερη δουλειά-δουλειά για όλους»;

Αυτούς δηλαδή που θεωρούν την υπεράσπιση του «8ωρου-40ωρου» παρωχημένη και προτείνουν τα «επιθετικά» και «προωθημένα» αιτήματα, την ίδια στιγμή που το 8ωρο καθημερινά γίνεται λάστιχο ανάλογα με τις ορέξεις της εργοδοσίας και οι απλήρωτες υπερωρίες είναι ο κανόνας στους χώρους δουλειάς; Την ίδια ώρα που βρίσκονται σε ισχύ οι νόμοι Χατζηδάκη-Γεωργιάδη, πλέον και ο νόμος Κεραμέως, που ορίζουν την πλήρη υπαγωγή των εργαζόμενων στις ανάγκες και τις απαιτήσεις της εργοδοσίας;

Η υπεράσπιση του 8ωρου δεν είναι ξεπερασμένη αλλά αναγκαία και επιτακτική, απέναντι στην επίθεση από το κεφάλαιο. Πέρα από το άμεσο αίτημα στο σήμερα, αποτελεί και σημείο αναφοράς

και ενοποίησης όλων των εργαζόμενων σε καθολικό, παγκόσμιο και πανεργατικό επίπεδο. Οι αγώνες για το 5ημερο-8ωρο είναι η απόδειξη πως καμία πραγματική κατάκτηση των εργαζόμενων δεν είναι εύκολη, απαιτεί οργανωμένη και μαζική πάλη, σύγκρουση με το σύστημα και όχι «εύκολες λύσεις», οικονομίστικα κόλπα και προτασεολογία.

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονοκόσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Η σύγκρουση Τραμπ-FED (Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ)

Τα περισσότερα δημοσιεύματα κάνουν λόγο για επερχόμενη σύγκρουση της νέας κυβέρνησης Τραμπ με την Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ, αναφέρονται μέχρι και σε μετωπική αντιπαράθεση μεταξύ τους. Ποιο είναι το επίδικο;

Η ουσία της αντιπαράθεσης έτσι όπως παρουσιάζεται (και έχει τη σημασία της αυτή η επισήμανση) αφορά το μέγα ζήτημα των επιτοκίων και της χρηματοδότησης της οικονομίας και κατ' επέκταση το μέγα θέμα του πληθωρισμού.

Η πλευρά Τραμπ φαίνεται να υποστηρίζει την πολιτική των χαμηλών, μηδενικών επιτοκίων, ενώ οι αρχές της FED είναι αρκετά συγκρατημένες στο πεδίο αυτό, δίνοντας προτεραιότητα στην τιθάσηυση και τον έλεγχο του πληθωρισμού. Δίνοντας μάλιστα θεωρητική βάση στην αντιπαράθεση ο Steve Forbes στην τελευταία έκδοση του (ομώνυμου) οικονομικού περιοδικού Forbes και υποστηρίζοντας ότι η κυβέρνηση Τραμπ θα βαδίσει το δρόμο της κολοσσαϊκής σύγκρουσης, αμφισβητεί τη λεγόμενη «καμπύλη Phillips», το «ιερό κείμενο», όπως το ονομάζει, της Fed και των περισσότερων κεντρικών τραπεζών.

Σύμφωνα με την καμπύλη αυτή της συμβατικής οικονομικής προσέγγισης που ασπάζονται όλες οι κεντρικές τράπεζες, υπάρχει διασύνδεση μεταξύ πληθωρισμού και ανεργίας. Αν θέλετε λιγότερη ανεργία, θα έχετε μεγαλύτερο πληθωρισμό. Και το αντίστροφο.

Σύμφωνα όμως με τον αρθρογράφο,

υπάρχει ο λεγόμενος μη νομισματικός πληθωρισμός που οφείλεται σε λόγους που δεν μπορούν να ελέγξουν οι νομισματικές αρχές, οι οποίες με την εμμονή τους σε οικονομικά δόγματα καταλήγουν να φρενάρουν την οικονομική επέκταση. Φέρνει μάλιστα ως παράδειγμα την παρούσα μεγαλύτερη έκρηξη πληθωρισμού των τελευταίων 40 χρόνων, που συνοπάρεται με χαμηλά επίπεδα ανεργίας. Άρα πού φαίνονται αντίστροφα τα δύο μεγέθη; Στηλιτεύει ακόμη «την παράλογη και καταστροφική πεποίθηση ότι μια «ζωντανή» οικονομία πρέπει να επιβραδυνθεί»...

Παράλληλα με αυτή την αντίληψη κατακρίνει και την ιδέα «ότι μια κεντρική τράπεζα μπορεί -πραγματικά και επικοδομητικά- να κατευθύνει την οικονομική δραστηριότητα χειραγωγώντας τα επιτόκια». *Οι οικείες περί τον Τραμπ προσεγγίσεις ευαγγελίζονται βέβαια ένα άλλο οικονομικό δόγμα, αυτό της «απελευθέρωσης των οικονομικών δεικτών» από τις «περιττές ρυθμιστικές αρχές».*

Πιο μαχητικός ο υπερδραστήριος σούπερ υπουργός και κροίσος Μασκ έχει βάλει τη Fed στο στόχαστρο. Όπως γράφει οικονομική σελίδα, ο Musk και ο επιχειρηματίας Vivek Ramaswamy, οι οποίοι θα ηγηθούν του Department of Government Efficiency ή DOGE, δηλαδή της επιτροπής για τον έλεγχο των κρατικών δαπανών, αναμένεται να προτείνουν σαρωτικές περικοπές στις κρατικές δαπάνες για να δημιουργήσουν μια πιο αποτελεσματική κυβέρνηση, όπως υποστηρίζουν. Μερικές από αυτές τις περικοπές,

άφησε να εννοηθεί ο Musk, θα μπορούσαν να αφορούν τη Fed.

Το Συμβούλιο της Ομοσπονδιακής Τράπεζας της Ουάσιγκτον και οι 12 περιφερειακές αποθεματικές του τράπεζες στις ΗΠΑ απασχολούσαν περίπου 24.000 άτομα πέρυσι. Η συντριπτική πλειοψηφία –πάνω από το 86%– του προσωπικού εργάζεται στις αποθεματικές τράπεζες και τα υποκαταστήματα που βρίσκονται σε όλη τη χώρα.

Και όμως, σε αντίθεση με το μεγαλύτερο μέρος της ομοσπονδιακής κυβέρνησης, η Fed δεν χρηματοδοτείται μέσω των φορολογουμένων ή της διαδικασίας πιστώσεων του Κογκρέσου! Η κεντρική τράπεζα χρηματοδοτεί τις δικές της δραστηριότητες κυρίως από τους τόκους σε κρατικούς τίτλους που εισπράττει μέσω των πράξεων ανοικτής αγοράς. Τα καθαρά λειτουργικά έξοδα της Fed για το 2024 υπολογίζονται σε 7,1 δισεκατομμύρια δολάρια, ποσό που αντιστοιχεί περίπου στο 0,1% του προϋπολογισμού της ομοσπονδιακής κυβέρνησης. Τα έξοδα της Fed έχουν συχνά καλύψει τα έξοδά της, επιτρέποντας στη Fed να στέλνει τα πλεονάζοντα κέρδη της στο αμερικανικό ταμείο. Μεταξύ 2012 και 2021, η Fed έστειλε σχεδόν 1 τρισεκατομμύριο δολάρια στο υπουργείο Οικονομικών!

Πολύς καβγάς για το τίποτε λοιπόν; Ή οι ΗΠΑ θα οδηγηθούν έπειτα από αυτές τις περικοπές σε έναν καπιταλισμό του 19ου αιώνα, όπως στηλιτεύουν οικονομικοί αναλυτές από το δημοκρατικό (και όχι μόνο!) στρατόπεδο; Θα είναι το

πεδίο της χρηματοδότησης της οικονομίας και του πληθωρισμού το προνομιακό πεδίο της αντιπαράθεσης τραμπιστών και αντιτραμπιστών; Η οικονομία αποτελεί δηλαδή απλά ένα πεδίο όπου συγκρούονται οι «συμβατικές» και οι μη συμβατικές οικονομικές θεωρήσεις και τα δόγματα για το ποιος αυξάνει το πληθωριστικό φαινόμενο και ποιος όχι;

Ακραία καρικατούρα αυτής της προσέγγισης μπορούμε να δούμε ταξιδεύοντας πιο... νότια, ας πούμε στο Μπουένος Άιρες, όπου ο... τρελός με το πριόνι υποσχέθηκε ότι θα καταργήσει την Κεντρική Τράπεζα της χώρας! Καταρχάς να υπογραμμίσουμε ότι ο Πάουελ διορίστηκε στη θέση του διοικητή της FED από τον ίδιο τον Τραμπ κατά την πρώτη του θητεία, σε έντονη (και τότε) αντιπαράθεση με τη φιλοδημοκρατική προκάτοχό του!

Στην πορεία έχασε την εύνοιά του γιατί υποστήριξε το (ψαλιδισμένο έτσι ή αλλιώς) πρόγραμμα κρατικών δαπανών και επενδύσεων του Μπάιντεν που κατά τον Τραμπ ήταν ακριβώς αυτό που αύξησε τον πληθωρισμό! Δεν υποστηρίζουμε ότι δεν υπάρχουν αποχρώσεις διαφοροποίησης στη μια ή στην άλλη πολιτική, ωστόσο δεν πρόκειται για... αβυσσαλάει βάθη. Καθώς ίδιες αιτίες μπορούν να παράγουν διαφορετικά αποτελέσματα.

Παράδειγμα, το πακέτο των δασμών και του μεταναστευτικού της πολιτικής Τραμπ που, αν εφαρμοστούν, θα εκτινάξουν τον πληθωρισμό (αυξάνοντας τις τιμές των εμπορευμάτων και το κόστος εργασίας), οπότε θα απαιτηθούν αντιπληθωριστικά μέτρα όπως η άνοδος των επιτοκίων! Αυτά σύμφωνα με μία μερίδα οικονομικών αναλυτών...

Σύμφωνα με άλλη μερίδα αναλυτών, η οικονομία των ΗΠΑ δεν κινδυνεύει από τον πληθωρισμό που θα προκαλέσουν τα «πακέτα» Τραμπ αλλά, αντίθετα, από την... ύφεση που θα προκύψει καθώς οι αντι-δασμοί των Κινέζων, Ευρωπαίων κ.λπ. θα προκαλέσουν μείωση της κατανάλωσης των αμερικανικών εμπορευμάτων και ανεργία (από τις επιχειρήσεις που θα κλείσουν). Σε αυτή την περίπτωση θα χρειαστούν νέες μειώσεις επιτοκίων για να αντιμετωπιστεί η ύφεση! Δηλαδή το εντελώς αντίστροφο.

Ήδη οι εξαγγελίες Τραμπ μετά την ορκωμοσία τείνουν να προσαρμοστούν επί το ρεαλιστικότερο (το πακέτο δασμών είναι σαφώς πιο μετρημένο τουλάχιστο για... αρχή) ενώ γίνεται συζήτηση για παραμονή του Πάουελ στη Fed τουλάχιστο μέχρι το 2026. Ο ίδιος εξάλλου δήλωσε ότι ορισμένοι αξιωματούχοι της Fed έχουν αρχίσει να ενσωματώνουν τις προτεινόμενες πολιτικές του Τραμπ στις υποθέσεις πολιτικής τους.

Υπάρχουν φυσικά και εκείνοι που σκέφτονται πιο «φωναχτά», λέγοντας πως η οίηση του Μασκ με τη Fed έχει να κάνει με την εύρεση αποδιοπομπαίου τράγου για ενδεχόμενες μελλοντικές αποτυχίες. Θα δείξει...

Η DOGE της οποίας ηγείται ο Μασκ μπορεί βέβαια να μην αγγίξει (ή να αγγίξει λίγο) τη FED των ταξικών του συγκατοίκων, όμως το σίγουρο είναι πως δεν θα χαριστεί στις κοινωνικές δαπάνες του ταξικών του αντιπάλων, εκείνων που έτσι ή αλλιώς βρίσκονται «out of doors». Αλλά αυτό είναι μία άλλη ιστορία.

11 Γενάρη 1944

Ο βομβαρδισμός του Πειραιά από τους «Συμμάχους»

Από την αρχή των πολεμικών πράξεων του Β' Παγκοσμίου Πολέμου στο ελληνικό έδαφος, με την ιταλική εισβολή του 1940 αλλά και αργότερα, ο Πειραιάς, και ιδιαίτερα το λιμάνι του, αποτέλεσε έναν από τους βασικούς στόχους των αεροπορικών βομβαρδισμών λόγω της ιδιαίτερης οικονομικής και γεωστρατηγικής σημασίας του σε ολόκληρη τη νοτιοανατολική Μεσόγειο. Η ιταλική πολεμική αεροπορία στην αρχή, μετά η γερμανική και στη συνέχεια τα «συμμαχικά» αεροπλάνα πραγματοποίησαν εκατοντάδες βομβαρδισμούς μέχρι τη λήξη του πολέμου. Στις περισσότερες περιπτώσεις οι στόχοι ήταν στρατιωτικοί ή πλοία με υλικό σχετικό με τις ανάγκες του πολέμου. Σε όλες υπήρχαν και οι λεγόμενες «παράπλευρες απώλειες», δηλαδή δεκάδες άμαχοι νεκροί και τραυματίες. Ο βομβαρδισμός, όμως, που έγινε στις αρχές του 1944 από την αμερικανική και την αγγλική αεροπορία έμεινε στην ιστορία ως ο καταστροφικότερος και με εκατοντάδες άμαχων νεκρών, σε αντίθεση με τους μόλις 10 γερμανούς στρατιώτες που σκοτώθηκαν την ίδια μέρα.

Ο βομβαρδισμός

Ο βομβαρδισμός ξεκίνησε το μεσημέρι της 11ης Γενάρη του 1944 από αμερικανικά αεροπλάνα που απογειώθηκαν από την Ιταλία. Η πρώην σύμμαχος του Χίτλερ είχε συνθηκολογήσει πρόσφατα και το έδαφός της καταλήφθηκε από τις δυνάμεις των Αγγλοαμερικανών και χρησιμοποιήθηκε για πολεμικές επιχειρήσεις. Σε αντίθεση με προηγούμενους βομβαρδισμούς, εκτός από τους συνηθισμένους στόχους στο λιμάνι χτυπήθηκε εκτεταμένο μέρος του Πειραιά με εκατοντάδες βόμβες. Το ίδιο συνέβη και με τις άλλες δύο φάσεις της επίθεσης που πραγματοποιήθηκαν το βράδυ της ίδιας μέρας από αεροπλάνα της αγγλικής RAF. Το αποτέλεσμα ήταν η καταστροφή μεγάλου μέρους του Πειραιά και ειδικά των λαϊκών συνοικιών.

Βομβαρδίστηκε όλο το λιμάνι και οι γύρω περιοχές (Άγιος Νικόλαος, Καστέλα, Μικρολίμανο, Πασαλιμάνι, Χατζηκυριάκειο), το ιστορικό κέντρο του Πειραιά (και ειδικά η περιοχή από το Σταθμό του Ηλεκτρικού Σιδηροδρόμου ως την πλατεία Κοραή και το Δημοτικό Θέατρο και μια σειρά λαϊκές συνοικίες όπως ο Άγιος Διονύσιος, η Κοκκινιά, το Πέραμα, η Δραπετσώνα, το Κερατσίνι, τα Καμίνια κ.ά.) (Α. Τζαφέρα).

Χτυπήθηκαν σπίτια, καταστήματα, σχολεία, εκκλησίες, εργοστάσια, τράπεζες, ο Τινάνειος Κήπος, η Ηλεκτρική Εταιρεία που τα υπόγειά της ήταν καταφύγιο αμάχων, το ΙΚΑ, η ελληνογαλλική σχολή Jeanne D' Arc και πολλά άλλα κτήρια στους κεντρικούς δρόμους του Πειραιά επί των οδών Αλκιβιάδη, Χατζηκυριάκου, Ευαγγελιστρίας, Γούναρη, Βασιλέως Γεωργίου, Υψηλάντη, Πραξιτέλους, Ανδρούτσου και αλλού (Α. Τζαφέρα). Σε όλους αυτούς τους δρόμους σε καμιά περίπτωση δεν υπήρχαν στρατιωτικοί στόχοι.

Αξίζει να αναφέρουμε κάποιες χαρακτηριστικές περιπτώσεις, όπως ο θάνατος 65 μαθητριών και των 15 δασκάλων τους της Δημοτικής Οικοκυρικής Σχολής Πειραιά, που καταπλακώθηκαν στο υπόγειο της Ηλεκτρικής Εταιρείας, ή ο βομβαρδισμός του σπιτιού του δικηγόρου Α. Τζαβάρρα στο οποίο γινόταν σύσκεψη στελεχών του ΕΑΜ με αποτέλεσμα το θά-

νατο πολλών αγωνιστών.

Οι πιο συγκρατημένες εκτιμήσεις για τον αριθμό των θυμάτων της ημέρας εκείνης αναφέρονται σε 650-800 νεκρούς και χιλιάδες τραυματίες, αν και ο πραγματικός αριθμός πρέπει να είναι μεγαλύτερος, αφού πολλοί νεκροί δεν δηλώνονταν επειδή δεν είχε μείνει κάποιος συγγενής ζωντανός για να τους δηλώσει. Επίσης, τα πιο πολλά πτώματα μεταφέρονταν με τα κάρρα του Δήμου στο νεκροταφείο και θάβονταν σε ομαδικούς τάφους χωρίς ληξιαρχική πράξη θανάτου (Α. Τζαφέρα).

Στα θύματα της απάνθρωπης επίθεσης θα πρέπει να συμπεριλάβουμε και τους χιλιάδες Πειραιώτες που αναγκάστηκαν να γίνουν πρόσφυγες, να ξεσπιτωθούν μέσα στο καταχείμωνο και να μετακινηθούν προς την Αθήνα.

Όπως είναι φυσικό, οι Γερμανοί και η κατοχική κυβέρνηση, εντελώς υποκριτικά, εκμεταλλεύτηκαν το γεγονός και κατηγορήσαν τους Αγγλοαμερικανούς για το έγκλημα. Ξεκινούν, βέβαια, πως οι ίδιοι το διάστημα εκείνο έκαναν συνεχώς μπλόκα στην Αθήνα και τον Πειραιά, εκτελώντας δεκάδες αμάχους κάθε φορά.

Οι εξηγήσεις

Η γενικότερη κατακραυγή για το ομαδικό έγκλημα ανάγκασε την αμερικανική πλευρά να απολογηθεί και να το χρεώσει στις καιρικές συνθήκες και την εκτεταμένη και πυκνή νέφωση που επικρατούσε. Φυσικά, αυτό ήταν γεγονός. Μάλιστα, υπήρξαν και συγκρούσεις των αμερικανικών και βρετανικών αεροπλάνων στον αέρα λόγω της μηδενικής ορατότητας. Ακόμα, όμως, κι αν δεχτούμε αυτόν τον ισχυρισμό, αυτός από μόνος του θα αποτελούσε έναν πολύ σοβαρό λόγο αναβολής του βομβαρδισμού.

Όμως, δεν μπορούμε να αποφύγουμε και τις δεύτερες σκέψεις. Πολλοί κατηγορήσαν τους «Συμμάχους» για εσκεμμένη ενέργεια με στόχο το χτύπημα λαϊκών γειτονιών που ήταν η βάση στήριξης του ΕΑΜ, την τρομοκρατία του κόσμου αλλά και μια πράξη με την οποία ήθελαν να δηλώσουν την ισχύ τους και το ρόλο που ήθελαν να διαδραματίσουν μετά την Απελευθέρωση. Άλλωστε, είναι περίεργο πως, ενώ βομβαρδίστηκε μια τεράστια έκταση, οι στρατιωτικές εγκαταστάσεις της Βέρμαχτ στο λιμάνι, τα ναυπηγεία με τα γερμανικά πλοία στο Πέραμα, το αεροδρόμιο στο Χασάνι (σημ. Ελληνικό), το εργοστάσιο παραγωγής προϊόντων τσιμέντου που ανήκε στον Μ. Αβέρωφ (τον

δωσίλογο αδελφό του πολιτικού Ευάγγελου Αβέρωφ) κ.ά. δεν υπέστησαν την παραμικρή ζημιά (Α. Τζαφέρα). Ας δούμε σύντομα τις εξελίξεις του προηγούμενου χρόνου που ενισχύουν μια τέτοια άποψη.

Το 1943 ήταν η χρονιά που άρχισε να γίνεται περισσότερο από φανερή η επερχόμενη ήττα της Γερμανίας και αναμφίβολα ο ΕΛΑΣ σύντομα θα αποκτούσε τη στρατιωτική κυριαρχία σε όλη σχεδόν την ελληνική ύπαιθρο. Έμπαινε με επιτακτικό τρόπο το ζήτημα της μελλοντικής εξουσίας στη χώρα μετά την αποχώρηση των Γερμανών. Το Νοέμβρη του 1943 ιδρύονται τα Τάγματα Ασφαλείας με στόχο να αποτραπεί το ενδεχόμενο παρσίματος της εξουσίας από το ΕΑΜ.

Η λαϊκή αυτοδιοίκηση ήταν γεγονός πλέον στις περισσότερες περιοχές της Ελλάδας και στις 10 Γενάρη του 1944 πάρθηκε η απόφαση ίδρυσης της ΠΕΕΑ.

Στα τέλη Δεκέμβρη του 1943 ο άγγλος λοχαγός Ντον Στοτ (πράκτορας της Ιντέλιτζενς Σέρβις και εκπρόσωπος του Βρετανικού Στρατηγείου της Μ. Ανατολής) είχε μυστική συνάντηση στην Αθήνα με γερμανούς γκεσταπίτες. Η συνάντηση κατέληξε σε συμφωνία κοινής αντιμετώπισης του «μπολσεβικισμού» (Α. Κέδρος σελ. 71). Στη συνέχεια είχε νέα συνάντηση με αντιπροσώπους των Ταγμάτων Ασφαλείας, της Αστυνομίας, του ΕΔΕΣ και άλλων αντικομμουνιστικών οργανώσεων, συζητώντας τα μέτρα που έπρεπε να παρθούν κατά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, και υπέγραψαν σύμφωνο συνεργασίας (Ιστορία της Εθνικής Αντίστασης, σελ. 195).

Ο Άντονι Ίντεν (άγγλος υπουργός Εξωτερικών) σε έκθεσή του στις 14 Νοεμβρίου 1943 πρότεινε τη διακοπή των

σχέσεων με τους ηγέτες του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ. Οι Άγγλοι, ουσιαστικά, σταμάτησαν να ενισχύουν τον ΕΛΑΣ και αναζητούσαν «αντίβαρο» για να διατηρήσουν τη χώρα στην αγγλική σφαίρα επιρροής (Mazower σελ. 357).

Όπως και αν θελήσει κάποιος να ερμηνεύσει αυτό το αποτρόπαιο έγκλημα, είτε λόγω κακής ορατότητας -άρα τυφλό χτύπημα- είτε προσχεδιασμένη επιλογή χτυπήματος αμάχων (το πιθανότερο είναι να ισχύουν και τα δύο), σίγουρα μια τέτοια ενέργεια αποδεικνύει πόσο μικρή αξία έχει η ανθρώπινη ζωή για τους ιμπεριαλιστές. Άλλωστε, δεν ήταν ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία φορά που συνέβη. Ο βομβαρδισμός από τους Αγγλοαμερικανούς της Νυρεμβέργης, της Δρέσδης και του Τόκιο στις αρχές του 1945 και πολύ περισσότερο το πυρηνικό ολοκαύτωμα στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι το καλοκαίρι του ίδιου χρόνου καταδεικνύουν ότι είναι αδίστακτοι και ότι οι πράξεις τους δεν διαφέρουν από τις θηριωδίες των Ναζί στην Γκερνίκα και αλλού. Αλλά και στη σημερινή εποχή, η καταστροφή της Γάζας και η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού επιβεβαιώνουν ότι η φρίκη και η κτηνωδία συνεχίζονται.

Πηγές

Α. Τζαφέρα «Η πόλη του Πειραιά στην Κατοχή και την Αντίσταση», Διδακτορική Διατριβή

Α. Κέδρου, «Η ελληνική αντίσταση 1940-44», τ. Β, Θεμέλιο

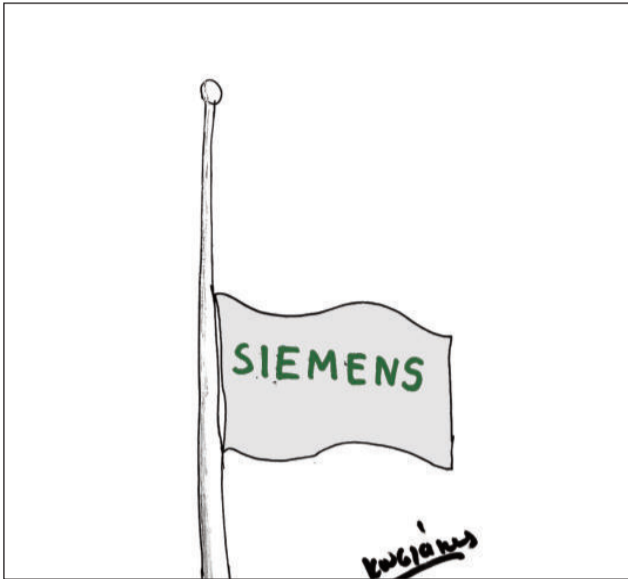
Μ. Mazower, «Στην Ελλάδα του Χίτλερ», Αλεξάνδρεια

«Ιστορία της Εθνικής Αντίστασης (1940-1945), Σύγχρονη Εποχή

Σ.Σ.

σχολία

Χάρτες I

Ο Τραμπ ισχυρίστηκε ότι θα αλλάξει το όνομα του Κόλπου του Μεξικού σε «Κόλπο της Αμερικής» και επανέλαβε την υπόσχεσή του να επιβάλει βαρείς δασμούς στο Μεξικό και στον Καναδά. Και από θάλασσα σε λίμνη.

Απόψεις

Ο Αμερικανός υπουργός Εξωτερικών, Άντονι Μπλίνκεν, δήλωσε ότι ο Έλον Μασκ εκφράζει τις απόψεις του ως «πολίτης» και έχει το «δικαίωμα» να το κάνει. Και η κυβέρνηση οφείλει να ευχαριστεί τους πολίτες της.

Επικήδειος

Χιλιάδες Γάλλοι συγκεντρώθηκαν σε διάφορες γαλλικές πόλεις για να γιορτάσουν τον θάνατο του συνιδρυτή του Εθνικού Μετώπου Ζαν-Μαρί Λε Πεν με τραγούδια, καπνογόνα και πυροτεχνήματα. Υποκήδειος.

Χάρτες II

Την ιδέα μιας «Μεγάλης Αμερικής» προωθεί ο Ντόναλντ Τραμπ, ο οποίος ανήρτησε στο Instagram έναν χάρτη του Καναδά στα χρώματα της αμερικανικής σημαίας. Στους κόλπους της Αμερικής.

Ονομασίες I

Ο νεοεκλεγείς πρόεδρος των ΗΠΑ επανέλαβε ότι οι χώρες-μέλη του ΝΑΤΟ θα πρέπει να αυξήσουν τον αμυντικό προϋπολογισμό τους στο 5% του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος τους. North American Treaty Organization.

Χάρτες III

Ανάρτηση στον αραβόφωνο λογαριασμό X/Twitter του Ισραηλινού υπουργείου Εξωτερικών ενός Βιβλικού χάρτη δείχνει τα όρια των βασιλείων του Ισραήλ και της Ιουδαίας, τα οποία εκτεινόταν, σύμφωνα με τις γραφές, σε περιοχές ανατολικά του Ιορδάνη ποταμού. Εκεί που ζουν οι πολιτικές αρκούδες.

Πακέτο I

Ο απερχόμενος υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ, Λόιντ Όστιν, ανακοίνωσε ένα νέο πακέτο στρατιωτικής βοήθειας 500 εκατομμυρίων δολαρίων για την Ουκρανία σε μια συνάντηση των διεθνών υποστηρικτών του Κιέβου στη Γερμανία. Κι άλλο 1%.

Πακέτο II

Ανελκυστήρας έπεσε στο νοσοκομείο «Ερυθρός Σταυρός», με αποτέλεσμα τέσσερα άτομα να τραυματιστούν. Ήταν γεμάτος ράντζα.

Σύμμαχοι

Ο Βρετανός ΥΠΕΞ αρνήθηκε να «καταδικάσει» τις δηλώσεις του εκλεγμένου προέδρου των ΗΠΑ, Ντόναλντ Τραμπ, καθώς: «Δεν έχω καμία πρόθεση να καταδικάσω τον στενότερο σύμμαχό μας». Επικήδειοι για ζωντανούς.

Ονομασίες II

Η Ρωσία έχει στρατηγικά εθνικά συμφέροντα στην Αρκτική, απάντησε ο εκπρόσωπος του Κρεμλίνου σε ερώτηση σχετικά με τα σχόλια του Αμερικανού νεοεκλεγέντος προέδρου, Ντόναλντ Τραμπ, για την απόκτηση από τις ΗΠΑ της Γροιλανδίας, τη μετατροπή του Καναδά σε αμερικανική πολιτεία και την ανάληψη του ελέγχου της Διώρυγας του Παναμά. Ρωσικός κόλπος.

Η ελευθερία της έκφρασης και οι «πέντε δυσκολίες για να γράψει κανείς την αλήθεια»

Μετά τον Ι. Μασκ, και ο Μ. Ζάκερμπεργκ καταργεί τη λογοκρισία στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης που κατέχει για χάρη της «ελευθερίας». Στην πραγματικότητα, βέβαια, τόσο ο ένας όσο κι ο άλλος, απλώς την αντικαθιστούν. Την αντικαθιστούν με μια «άτυπη» λογοκρισία και λογοκριτές τους... χρήστες (!), που αγκαλιά με τους «αμερόληπτους» αλγόριθμους περιεχομένου θα συνεχίσουν να υποβιβάζουν ή να εξαφανίζουν πιο αποτελεσματικά τις «μη αρεστές» απόψεις από τη δημόσια σφαίρα, θα συνεχίσουν να προωθούν το ψέμα και τα fake news προβάλλοντας δευτερεύουσες αλήθειες, με κατάληξη να κορνιζάρεται πιο μαζικά και αποτελεσματικά η ακροδεξιά και φασιστική προπαγάνδα.

Εξάλλου, η ψευδεπίγραφη κατάργηση κάθε περιορισμού στην «ελευθερία της έκφρασης» στις κυρίαρχες πλατφόρμες κοινωνικής δικτύωσης συνοδεύτηκε με τη διαπίστωση ότι υπήρξε έως τώρα μεροληψία σε βάρος συγκεκριμένων απόψεων (κυρίως δεξιών, ακροδεξιών και καθαρά φασιστικών), κάτι που πολλοί ακροδεξιοί «υποστηρικτές της ελευθερίας του λόγου» και ο ίδιος ο Τραμπ φώναζαν επί χρόνια, κάτι που εμείς οι «κοινοί θνητοί» αδυνατούσαμε να δούμε.

Όταν, λοιπόν, ακούς να μιλάνε οι ιδιοκτήτες της ενημέρωσης και των κοινωνικών δικτύων για «ελευθερία του λόγου», κράτα μικρό καλάθι ελευθεριών. Όπως συμβαίνει (πού αλλού;) στη χώρα της... ελευθερίας, στις ΗΠΑ, όπου δισεκατομμυριούχοι... αγωνιστές της ελευθερίας αποφασίζουν (ο ένας μετά τον άλλον) να προωθήσουν ή να ευθυγραμμιστούν στο πλαίσιο που θέτει η «νέα στρατηγική Τραμπ» για την κατάκτηση της παγκόσμιας αμερικανικής ηγεμονίας-κυριαρχίας έως τη... Γροιλανδία.

Η «νέα εποχή ελευθερίας» που ευαγγελίζονται με τον τερματισμό του fact-checking (επαλήθευση δεδομένων και γεγονότων) αρχικά στις ΗΠΑ αφορά στην πλήρη απελευθέρωση της αντιδραστικής, ρατσιστικής, φιλοπόλεμης και εθνικιστικής προπαγάνδας και τη διασπορά

ψευδών ειδήσεων που εξυπηρετούν τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς. Με την «επίσημη ακροδεξιά» να έχει το ελεύθερο για την απαγόρευση της ελευθερίας έκφρασης των άλλων.

Κανείς, όμως, δεν μπορεί να είναι τόσο αφελής που να πιστεύει ότι οι διάφορες ανά τον κόσμο ομάδες fact-checking (μεταξύ των οποίων και η «Ellinika Hoaxes») δεν εξαφάνιζαν μη αρεστές στο σύστημα αναρτήσεις, με κορυφαίες όσες αναφέρονταν στη γενοκτονία του Ισραήλ στη Γάζα. Ότι δεν λειτουργούσαν υπέρ των συστημικών απόψεων σε διάφορα ζητήματα. Ότι δεν πλάσαραν γενικές και δευτερεύουσες αλήθειες για να μειώσουν την αξιοπιστία των γεγονότων και όσων τα επικαλούνταν. Κάπως έτσι, οι «αιμοβόροι τζιχαντιστές» μετατράπηκαν αυτοστιγμεί σε «απελευθερωτές της Συρίας». Με αυτή τη μέθοδο διέρρεαν μαζικά αναρτήσεις που παρουσίαζαν πρόσφυγες και μετανάστες σαν «υπάνθρωπους εισβολείς». Με αυτή την τακτική αποκλείονταν αναρτήσεις που έδειχναν τα μαζικά εγκλήματα του ιμπεριαλισμού, γιατί... περιείχαν εικόνες βίας, προήγαγαν το μίσος ή παραβίαζαν τους όρους της κοινότητας. Αφού η βαρβαρότητα για αυτούς είναι αποτέλεσμα της... βαρβαρότητας. Τώρα, βέβαια, το έργο θα παιχτεί με περισσότερο σπλάτερ.

Ο πολυδισεκατομμυριούχος Μασκ, άτυπο μέλος της «κυβέρνησης των δισεκατομμυριούχων» Τραμπ, εξέφρασε τη στήριξή του στο ακροδεξιό AfD, με μια ανάρτηση που έγραφε «μόνο το AfD μπορεί να σώσει τη Γερμανία» (ναι, θέλει να σώσει τη Γερμανία ο Μασκ!), με τον καγκελάριο Όλαφ Σολτς να απαντά... Βολτερικά. Δηλαδή, στο πνεύμα της φράσης που αποδίδεται λανθασμένα (ή σκόπιμα;) στον μεγάλο διανοητή του Διαφωτισμού Βολτέρο. Απάντησε, λοιπόν, ο... διαφωτιστής Σόλτς: «Υπάρχει ελευθερία γνώμης, η οποία ισχύει βεβαίως και για τους δισεκατομμυριούχους, ακόμη και όταν κάνουν λάθος». Μα, τόσο ευγένεια; Ίσως, όμως, να μην ενοχλεί και τόσο το γερμανικό κεφάλαιο η ανάδειξη του AfD.

Την ίδια στιγμή στη Γερμανία απαγορεύεται η παλαιστινιακή σημαία, διώκεται η παραμικρή

έκφραση αλληλεγγύης στον μαχόμενο παλαιστινιακό λαό, η παραμικρή διαμαρτυρία ενάντια στη γενοκτονία του κατά συρροή και μαζικού δολοφόνου-κράτους του Ισραήλ, φιμώνονται και διώκονται οι αριστερές ιδέες. Ταυτόχρονα, σε μια σειρά χώρες της ΕΕ απαγορεύονται τα κομμουνιστικά σύμβολα και οι οργανώσεις γιατί... ξεπερνούν τα όρια της ελευθερίας της γνώμης.

Τώρα που η αλήθεια αποκτά δευτερεύουσα σημασία μπροστά στην «ελευθερία της γνώμης», που η άποψη της «επίπεδης Γης» έχει την ίδια βαρύτητα με την άποψη ότι η Γη είναι στρογγυλή. Τώρα που το ψέμα απέκτησε νέο όνομα και ονομάζεται «μετα-αλήθεια» (δηλαδή, ούτε ψέμα, ούτε αλήθεια), εμφανίζονται πιο καθαρά οι «πέντε δυσκολίες» του Μπρεχτ για να γράψει κανείς την αλήθεια. Η εξυπνάδα και το θάρρος να βρει κανείς την αλήθεια που αξίζει και πρέπει να ειπωθεί, όταν την κρύβουν και την καταδιώκουν με ψέματα, με ανούσιες αλήθειες και γενικολογίες, με τον εισαγγελέα και τον αστυνόμο. Η τέχνη να κάνεις την αλήθεια ευκολομεταχειρίσιμο όπλο, γιατί η αλήθεια πρέπει να λέγεται χάρη των πρακτικών της συνεπειών. Η κρίση να διαλέγει κανείς εκείνους που κάνουν την αλήθεια δυνατή, αυτούς που την έχουν ανάγκη και χρειάζεται να την ακούσουν. Η πονηριά να διαδίδει κανείς σε πολλούς την αλήθεια, να ξεσκεπάξει και να αντικαθιστά τις «λέξεις» και τις τακτικές του αντιπάλου, να χρησιμοποιεί κάθε φορά τα πιο πρόσφορα μέσα.

Η σημερινή ελευθερία γνώμης υπάρχει, κυρίως, για τους δισεκατομμυριούχους και τα φερέφωνα της εξουσίας του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Παντού αλλού διώκεται και καταπνίγονται άνθρωποι για τις ιδέες τους, όταν στρέφονται ενάντια στην εξουσία της εκμετάλλευσης και της ιδιοκτησίας. Γιατί «είναι επικίνδυνο να έχεις δίκιο, όταν η κυβέρνηση έχει άδικο». Αφού «για να βρεις ποιος σε εξουσιάζει, απλώς σκέψου ποιος είναι αυτός που δεν επιτρέπεται να κριτικάρεις». Αυτά, πράγματι, τα είπε ο Βολτέρος.